

Fragmenta in Joannem

1 {3Jo 1, 1}3'Ο λόγος μίαν οἶδεν ἀρχήν, οὐ δύο, ὡς λέγουσιν οἱ Μανιχαῖοι, οὐδὲ πρώτου αἴτιον καὶ δεύτερον αἴτιον καὶ τρίτον αἴτιον, ὡς λέγουσι Πλάτων, Βασιλίδης, Μαρκίων, Ἄρειος, Εὐνόμιος· λέγεται μὲν γὰρ ἀρχὴ ὁ πατήρ καὶ ἀρχὴ ὁ υἱὸς καὶ ἀρχὴ τὸ πνεῦμα διὰ τὸ συναΐδιον τῆς τριάδος, οὐ διὰ τὸ τρεῖς εἶναι ἀρχάς, ἐπεὶ καὶ τὸν πατέρα λέγομεν θεὸν καὶ τὸν υἱὸν θεὸν καὶ τὸ πνεῦμα θεόν, οὐχ ὡς τρίθεον σέβοντες, ἀλλὰ διὰ τὸ ὁμοούσιον τῆς μιᾶς θεότητος τῶν τριῶν ὑποστάσεων.

2 {3Jo 1, 1}3Τὴν Σαβελλίου αἴρεσιν διὰ τοῦτο καταβάλλει τὰς ὑποστάσεις σημαίνων πατρὸς καὶ υἱοῦ· οὐδὲ γὰρ υἰοπατορίαν ἢ ἐκκλησίαν δοξάζει καθὰ μυθεύων Ὀλίβυς εἶπεν. Μίαν ὑπόστασιν λέγουσι τῆς τριάδος Σαβέλλιος, Νοητός, Ναυάτος, Παῦλος Σαμοσατεύς, Μάρκελλος. Οὐκ ἦν προφορικός, ἀλλ' ἐνυπόστατος καὶ οὐ μόνον ἐνυπόστατος, ἀλλὰ καὶ θεός. Φωτεινὸς λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ πατρὸς Λόγος ἀνυπόστατος ὢν ὡς ὁ ἡμέτερος εἰς σάρκα μετεβλήθη. Ἐπειδὴ ἀκούοντες τινες τῶν αἰρετικῶν, ὅτι ὁ πατήρ ἐγέννησε τὸν υἱόν, σκανδαλίζονται ἐννοοῦντες ῥεῦσιν ἢ πάθος γίνεσθαι περὶ τὸν πατέρα, ἅπερ πέφυκεν ἐπὶ τῶν παχείων σωμάτων ἔσθ' ὅτε συμβαίνειν. προαναστελλῶν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν ὁ εὐαγγελιστὴς ἐκ προοιμιῶν τὸν υἱὸν ἄπαξ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐκάλεσε Λόγον, ἵνα τὸ ἀπαθὲς παραστήσῃ τῆς γεννήσεως· ὡς γὰρ ὁ ἡμέτερος λόγος ἀρρεύστως καὶ ἀμειώτως καὶ ἀπαθῶς γεννᾶται ἐκ τοῦ νοῦ (ὁμοίως καὶ τὸ ἡμέτερον πνεῦμα), οὕτω καὶ ἡ γέννησις τοῦ υἱοῦ· διὸ καὶ ἐλέχθη· «Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν», ὃ ἐστὶ θεόν, ὃς μόνος «ἐστὶν ἀγαθός». 3 {3Jo 1, 2}3 Ἀντὶ τοῦ συναΐδιος ἦν τῷ πατρὶ ἐν τῇ τοῦ πατρὸς ὑπάρχων φύσει, ἔχων τόπον ἀρχαιότατον τὴν τοῦ γεννήσαντος φύσιν· ἡ γὰρ ἀρχὴ ὑπεραναβαίνει τοὺς αἰῶνας· ἀρχὴ γὰρ λέγεται ὁ πατήρ τοῦ υἱοῦ κατὰ μόνον τὸ ἐξ οὗ· τῇ γὰρ αἰτία ὁ πατήρ τοῦ υἱοῦ προεπινοηθήσεται, οὐ μὴν τῇ ὑπάρξει προθεωρηθήσεται. πανταχοῦ δὲ ἐντίθησι τὸ ἦν παραπέμπων τὸν υἱὸν ἐπὶ τὸ ἄναρχον· οὐ γὰρ εἶπεν ἀρχὴν ἔσχεν, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ ἦν. 4 {3Jo 1, 3}3 Ἄλλην ἐκβάλλει αἴρεσιν διδάσκων, ὅτι διὰ τοῦ υἱοῦ ἐκτίσθη πάντα τὰ γενητά, οὐ μὴν δι' ἀγγέλων καλῶν ἢ κακῶν ὡς κακῶς τινες ὑπέλαβον, ὧν εἰσι Πλάτων, Σίμων, Βασιλίδης, Νικόλαος, Μένανδρος, Βορβοριανός, Σατορνῖλος, Κήρινθος. διὸ καὶ τὸν γάμον τινὲς ἀπαγορεύουσι καὶ τὸ γεννᾶν, Σατορνῖλος καὶ οἱ Ἀποστολικοί. 5 {3Jo 1, 3}3 Ἐμφασιν ἔχει ὁ λόγος, ὅτι οὐ μόνος ὁ υἱὸς ἔκτισε τὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ καὶ τὸ πνεῦμα· ὅσα γὰρ ποιεῖ ὁ πατήρ διὰ τοῦ υἱοῦ ἐν πνεύματι ἀγίῳ ἐργάζεται, καὶ ὅπου μία τῶν τριῶν ὑποστάσεων λέγεται ποιεῖν, συνεπινοοῦνται καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς μιᾶς οὐσίας ὑποστάσεις. 6 {3Jo 1, 4}3 Πάντα ὅσα ἐποίησεν ὁ πατήρ δι' υἱοῦ, ἐξ αὐτοῦ ἐζωοποιήθη. 7 {3Jo 1, 4}3 Οὐκ ἐν ἀνθρώπῳ γέγονεν ὁ Λόγος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ αὐτὸς διὰ τοῦ πνεύματος ἐνισχύσας τὴν παρθένον καὶ ἐνοικήσας ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς θεμέλιος ἐγένετο. καὶ ἐν αὐτῷ ὠκοδόμησεν τὴν ἐκ Μαρίας ἐνωθεῖσαν αὐτῷ σάρκα ἔμψυχον λογικὴν, ὅπερ ἐστὶ ζωὴ. ὡς γὰρ αὐτὸς ἐστὶ ζωὴ, οὕτω καὶ ἡ ἐνωθεῖσα αὐτῷ σὰρξ, ἧς οἱ μετέχοντες ζωοποιοῦνται τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλασσόμενοι καὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἀγαθῶν τῶν ἀκαταπαύστων πεμπόμενοι, ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀληθὴς ζωὴ. 8 {3Jo 1, 4}3 Ἡ σάρκωσις τοῦ μονογενοῦς φωταγωγεῖ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἀληθῆ θεογνωσίαν καὶ πρὸς πᾶν εἶδος ἀρετῆς, δι' ὧν ἡ ζωοποίησις γίνεται, ὃ ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν ἢ ἀπόλαυσις. 10 col 1 {3Jo 1, 5}3 Σκοτία ἐστὶ πᾶς ὁ κόσμος πρὸς σύγκρισιν τοῦ ἀνεκφράστου καὶ ἀπροσίτου φωτός. πλὴν καὶ ὁ υἱὸς φωτίζει τὸν νοῦν πρὸς τὰ πρακτέα καὶ ἀεὶ περικρατεῖ ἡ ἀλήθεια, οὐ μὴν τὸ ψεῦδος περιγίνεται τῆς ἀληθείας. διὸ καὶ αὐτὸς εἶπεν· «ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον», ἀντὶ τοῦ πᾶσαν πεπλανημένην αἴρεσιν ἤλεγξα καὶ πάντων περιγέγονα τῶν παθῶν, ὅσα ἐστὶν ἐπέισακτα, οὐ μὴν φυσικὰ καὶ ἀναγκαῖα. ἅπερ ἐκὼν ὑπέστη, ἵνα δείξῃ τὸ ἀληθὲς τῆς

σαρ κώσεως, καὶ ὅτι οὐ φαῦλα τὰ φυσικὰ καὶ ἀναγκαῖα. διὰ γὰρ τοῦτο προσήγ γιζε τῆ τοῦ θεοῦ λόγου σαρκί, οὐχ ἵνα κρατυνηθῆ, ἀλλ' ἵνα ἐν αὐτῷ ἀναί ρεθῆ· τὰ γὰρ ἄσεμνα πάθη οὐδὲ κατὰ φαντασίαν ὑπέστη. Σκοτίαν καὶ τὸν κόσμον νυνὶ νοητέον πρὸς σύγκρισιν τοῦ ἀνεκφρά στου καὶ ἀπροσίτου φωτός. 11 {3Jo 1, 6} Ἀπεσταλμένος ἐστὶν ὁ Ἰωάννης ὡς ἀπὸ τῆς ἐρήμου μεταβάς ἐν τῇ οἰκουμένη χωρᾷ, ἵνα κηρύξῃ τὸν Χριστὸν τοῖς λαοῖς. ὁ δὲ κύριος ἐκλήθη καὶ αὐτὸς ἀπεσταλμένος, οὐχ ὡς ἀπὸ τόπων εἰς τόπους μεταβάς, ἀκίνητον γὰρ τὸ θεῖον, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν τοῦ πατρὸς κόλπων οἶονεὶ πως κινήθεις καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐλθὼν πτωχεῖαν, δι' ἣν καὶ λέγεται ἑαυτὸν ταπεινῶσαι. ὅταν οὖν εἴπῃ ἡ γραφὴ τὰ τῇ οἰκονομίᾳ πρέποντα ῥήματα, εἰ μὲν εἴπῃ, ὅτι «ἑαυτὸν ἐκένωσεν», σημαίνει τὸ αὐτοδέσποτον καὶ βασιλικόν, ὅτι ἐκὼν ἐσαρκώθη, εἰ δὲ εἴπῃ, ὅτι ἀπεστάλη, διδάσκει, ὅτι οὐκ ἄνευ τοῦ πατρὸς ἐσαρκώθη. ταῦτα δὲ λαλοῦμεν ὡς ἄνθρωποι· μία γὰρ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ βούλησις, κἂν τὸ διάφορον ἐννοῶμεν τῶν τῆς μιᾶς θεότητος καὶ οὐσίας ὑποστάσεων· οὕτω γὰρ λέγομεν, ὅτι μόνος ὁ υἱὸς σεσάρκωται, οὐχ ὁ πατήρ, οὐ τὸ πνεῦμα. 12 {3Jo 1, 7} Διὰ τοῦτο μείζων τῶν ἄλλων προφητῶν ὁ Ἰωάννης, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν ἐκή ρυξαν τὸν προσδοκώμενον, οὗτος δὲ ἐωρακῶς αὐτὸν καὶ πεισθεις διὰ σημείων, ὅτι οὗτός ἐστιν, ἦλθεν μαρτυρῶν ἐξ ὧν ἤκουσε καὶ εἶδεν. 13 {3Jo 1, 8} Ἐἰ καὶ φῶς ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἅγιοι, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοι ὡς ὁ θεολογούμενος Χριστός, ὃ φύσει φῶς· οἱ γὰρ ἅγιοι χάριτι ἔσχον τὸν φωτισμόν. διὸ περὶ τοῦ Χριστοῦ φησιν· ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν. 14 {3Jo 1, 9} Ὁ κύριος τὰ λογικὰ αὐτοῦ κτίσματα ἀπὸ φυσικῶν ἐννοιῶν φωτίζει εἰς τὸ πεισθῆναι, ὅτι ἐστὶ θεός, στοχαζομένους ἐκ τῆς τῶν κτισμάτων αὐτοῦ καλλονῆς καὶ εὐταξίας τὸ ὑπερέχον τῆς αὐτοῦ δυνάμεως. 15 {3Jo 1, 10} Ὁ θεὸς ἦν ἐν τῷ κόσμῳ οὐ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ προνοητικόν. 16 {3Jo 1, 10} Πάλιν ἀνασειράζει τὴν αἴρεσιν τῶν λεγόντων μὴ εἶναι κτίσματα τοῦ θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ λοιπά. 17 {3Jo 1, 10} Ὡς δὲ κόσμον μόνους τοὺς ἀνθρώπους λέγει ἀπὸ μέρους ὀνομάζων τὸν κόσμον ἦτοι τοὺς τὰ τοῦ κόσμου φρονούντας καὶ αὐτῷ προσηλωμένους, οἵτινες διὰ τὴν πρὸς τὰ γῆϊνα προσπάθειαν οὔτε ὅλως ἔγνωσαν αὐτόν, οἱ ἦσαν οἱ εἰδωλολάτραι καὶ τῶν παθῶν δοῦλοι. 19 {3Jo 1, 11} Λέγεται εἰς τὰ ἴδια ἐληλυθέναι καθὼς σαρκωθεὶς ἐγνωρίσθη τοῖς αὐτὸν θεασαμένοις ὀφθαλμοφανῶς ἢ ὅτι πρὸς τοὺς ἰδίους ἦλθεν, οἱ ἐδόκουν αὐτοῦ ἴδιοι εἶναι κατὰ τὸ «ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα». 22 {3Jo 1, 13} Οὐκέτι χρεῖα τῆς βουθυσίας ὡς ἀρεστῆς θεῷ κατὰ τὸν τοῦ νόμου τύπον ὡς ἄρκοῦντος τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ πρὸς δικαίωσιν. 23 {3Jo 1, 14} Ὅτε γέγονε σὰρξ ὁ λόγος, οὐ μετεβλήθη τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ καὶ ὁρατὸς γεγινὼς διὰ τὴν σάρκα ἔμεινεν ἔχων τὴν ἰδίαν δόξαν ὡς μονογενὴς υἱὸς τοῦ θεοῦ καὶ πατρός· τὸ γὰρ οὖν σκηνοῦν ἕτερόν ἐστι κατ' οὐσίαν τῆς σκηνης. οὐκ εἶπεν δὲ σῶμα, ἵνα μὴ εἴπωσί τινες, ὅτι οὐράνιον σῶμα ἐφόρεσεν, οὔτε εἶπεν ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα μὴ ἄλλοι εἴπωσιν οὐ τὸν ἔξω, ἀλλὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον ἔλαβεν, οὔτε εἶπεν ἐκ τοῦ λόγου σὰρξ ἐγένετο, ἵνα μὴ ἄλλοι εἴπωσι μετεβλήθη ἐκ τοῦδε εἰς τὸδε. ἢ μὲν οὖν σὰρξ καὶ σῶμα λέγεται, οὐ πάντως δὲ καὶ σῶμα σὰρξ. διὸ καὶ ὁ κύριος ἔλεγεν· «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα» καὶ ἀλλαχοῦ· «ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα». 25 {3Jo 1, 14} Πῶς ἔθεασάμεθα; διὰ τοῦ ἀστεροῦ τῶν μάγων, τῶν ἀγγέλων, τῶν ποιμένων, τῆς Ἄννης, τοῦ Συμεῶν, τοῦ Γαβριήλ, τοῦ τόκου τῆς παρθένου τοῦ ἀφράστου, τῆς φωνῆς τοῦ πατρὸς τῆς μαρτυρούσης αὐτῷ, τῆς ἐπ' αὐτὸν τοῦ πνεύματος ἐπιφοιτήσεως καὶ τῶν μυρίων θεοσημείων καὶ ἰάσεων. 26 {3Jo 1, 16} Ὁ ρίζα πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ πηγὴ πολλοῖς μεταδιδοὺς τῶν ἰδίων ἀγαθῶν οὐκ ἀπομειοῦται, πλην ἐξ ὧν ὁ μὲν χορηγεῖ, ἢ δὲ κτίσις δέχεται, δηλὸν ὅτι θεὸς ὁ Χριστός. 27 {3Jo 1, 17} Ἀντὶ τῆς ἐν Ἀδὰμ χάριτος, ἧς ἐξεπέσαμεν, ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ λουτροῦ δέδωκεν ἡμῖν πνεύματος ἀγίου ἐνοίκησιν. 28 {3Jo 1, 18} Οὐ μόνος ὁ πατήρ

άορατος, ἀλλὰ καὶ ὁ υἱός· εἰ γὰρ καὶ ὥφθη ἐν σαρκί, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν οὐσίαν, ἣν οὐδὲ ἄγγελοι θεωροῦσιν ὡς ἔστιν· πολλοὶ μὲν γὰρ ἴσασι θεόν, τὴν δὲ οὐσίαν οὐδεὶς οἶδεν. οὐ τὸ κρυπτόμενον σῶμα τοῦτο καλεῖται άόρατον, ἀλλὰ τὸ άσώματον τὸ μὴ πεφυκός όρασθαι μηδὲ νῶ. 29 {3Jo 1, 18}Διὰ τοῦ άξιόπιστου προσώπου ὑψηλόν τοῦτο δόγμα καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον συνίστησι· «τίς γὰρ οἶδεν τὰ» τοῦ θεοῦ καὶ πατρός εἰπεῖν, εἰ μὴ ὁ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς υἱός καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ πνεῦμα τὸ «καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ» ἐπιστά μενον. 30 {3Jo 1, 19}Ἀντὶ τοῦ ταῦτα ἐλάλησε μαρτυρῶν, ὅτι Ἰησοῦς ἔστιν ὁ Χριστός, οὐ μὴν αὐτὸς ὁ Ἰωάννης, ὡς κακῶς ὑπώπτευσάν τινες περὶ αὐτοῦ.

31 {3Jo 1, 20}Ἄρετῆς ἔργον τὸ μὴ ἐπαίρεσθαι τοῖς ἐκείνων ἐπαίνοις καὶ ἐν τοῖς οὐκ ἰδίους ἐγκαλλωπίζεσθαι κόσμοις. ἔφη· ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· εὐθύνατε τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου, καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης. 32 {3Jo 1, 21}Ὡς φωνὴ λόγου προτρέχει, οὕτω καὶ τοῦ Χριστοῦ λόγου ὄντος ὡς φωνὴ προτρέχει ὁ Ἰωάννης. 33 {3Jo 1, 22}Εἰ μὴ προπαρήγγειλέ με Ἡσαΐας κηρύξαι τὸν Χριστόν, ὅς ἔστι κύριος, οὐκ ἂν ἐτόλμων λαλήσαι. 34 {3Jo 1, 23}Ὡς ἀκριβέστεροι περὶ τὴν γνῶσιν τῶν γραφῶν ἦλθον οὗτοι, οὓς ὁ Ἰωάννης ἠρέμας ἤλεγξεν ἀπαιδεύτους εἶναι καὶ ἀνοήτους ὡς τοῦ κατημαζευμένου παρ' αὐτοῖς προφήτου τὴν περικοπὴν τὴν περὶ αὐτοῦ εἰρημένην ἀγνοεῖν. 35 {3Jo 1, 24}Ὡς ἔοικε τοιαύτας εἶχον παρὰ τῶν διδασκάλων αὐτῶν παραδόσεις ὡς μόνοις ἐκείνοις ἐξῆν βαπτίζειν ἢ γοῦν ἢ ὁ Χριστὸς ἢ ὁ Ἡλίας ἢ ὁ προ φήτης. 36 {3Jo 1, 25}Αὐτὸς ὁ Ἰωάννης άξιόπιστός ἔστι τῶν ἑαυτοῦ μάρτυς, ὅπου γε οὐδὲν μέγα περὶ ἑαυτοῦ ἐφθέγγετο, ἀλλὰ καὶ πολὺ ταπεινὸν ψιλὸν ὕδωρ ἀποκαλέσας τὸ τοῦ ἰδίου βαπτίσματος. 37 {3Jo 1, 26}Ἔως τοῦ καιροῦ τῆς οἰκονομίας ὁ Χριστὸς παρὼν ἐν μέσῳ πάντων ἤγνο εἶτο. καὶ μετ' ὀλίγα· μέσον δὲ ἰστάμενον καὶ ἀγνοούμενον λέγει τὸν Χριστόν διὰ τὴν τῆς σαρκὸς περιβολήν. 38 {3Jo 1, 27}Ἀμνός ἔστιν ὡς διδόμενος ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν τῶν ἀναγεννωμένων «διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας», αἴρων δὲ εἰπῶν δείκνυσιν, ὅτι αἰεὶ αἶρει. 39 {3Jo 1, 28}Ἐμπροσθεν γέγονεν ὁ Χριστὸς τοῦ Ἰωάννου ὡς λύων «τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» καὶ ἐν πνεύματι ἀγίῳ βαπτίζων ὡς ψιλοῦ ὄντος τοῦ ὕδατος τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου. ἀνὴρ δὲ καλεῖται ὡς ἐκ γυναικὸς τεχθεὶς τὸ «κατὰ σάρκα» ἢ ὅτι τριακονταετῆς ὑπῆρχεν· (τὸν γὰρ τῷ χρόνῳ τούτῳ ἐπιβάντα ἄνδρα καλοῦσιν) ἢ ὅτι τέλειος ἦν ἐν πάσῃ ἀρετῇ πρακτικῇ τε καὶ θεωρητικῇ ἢ ὅτι πάσης τῆς λογικῆς φύσεως, ὅ ἔστι τῆς ἐκκλησίας, νυμφίος ἔστιν. ὡς τῆς ἐκκλησίας γυναικὸς ἐχούσης πρόσωπον ὁ Χριστὸς ἀνὴρ καλεῖται ὡς νυμφεὺς μενος τὰς τῶν πιστῶν ψυχάς. 41 {3Jo 1, 29}Ἐνεκεν τοῦ κηρύξαι τὸν Χριστόν καὶ κατάδηλον ποιῆσαι τῷ λαῷ ἐβάπτισεν ὁ Ἰωάννης. 42 {3Jo 1, 30}Οἰκονομίας τρόπῳ εἴρηται τοῦτο· ἀχώριστον γὰρ ἔστι τοῦ υἱοῦ ὡς καὶ τοῦ πατρός· αἰσθητῶς γὰρ τι τῶν τῆς τριάδος ἰδεῖν ἀδύνατον. 43 {3Jo 1, 31}Ὡς ἐκ πρώτης ἡλικίας ἐν τοῖς ἐρήμοις διάγων τὸ ἀνύποπτον τῆς μαρτυρίας συνίστησιν ὡς δι' ἀποκαλύψεως μαθὼν αὐτόν. 44 {3Jo 1, 32}Τρίτη αὕτη εὐρίσκεται ἡμέρα, ἀφ' οὗ ἐποίησαντο οἱ Φαρισαῖοι τὴν πρὸς τὸν Ἰωάννην συντυχίαν, ἐν ἣ ἐπυνθάνοντο αὐτοῦ τίς ἔστιν. 45 {3Jo 1, 33}Διὰ τὸ ῥάθυμον τῶν ἀκροατῶν τοῖς αὐτοῖς κέχρηται λόγοις· ἀρετὴ γὰρ διδασκάλου τὸ τοῖς αὐτοῖς κεχρῆσθαι πρὸς τὸ ἐμπαγῆναι τοὺς λόγους ἐν ταῖς τῶν ἀκροατῶν ψυχαῖς. 46 {3Jo 1, 34}Ἐπειδὴ οἱ ἀκολουθοῦντες Χριστῷ οὐ δύνανται αὐτὸν φθάσαι, συγκατα βατικῶς στρέφεται πρὸς αὐτοὺς δεικνὺς αὐτοῖς τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον, ἵνα γνῶσιν, ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ πληρῶν «τὸν νόμον» καὶ διδάσκων τὰ ἐν αὐτῷ. 47 {3Jo 1, 35}Οὐχ ὡς ἀγνοῶν δὲ ἐρωτᾷ, ἀλλ' ἐκκαλούμενος αὐτοὺς εἰς ὀμίλιαν. 48 {3Jo 1, 36}Οὐκ ἔστι τοῦτο ἐναντίον τῷ εἰρημένῳ «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ»· εἰ γὰρ καὶ κατέμεινεν ἐν οἴκῳ, ἀλλ' ἴδιον οὐκ ἐκτῆσατο καταγῶγιον. 49 {3Jo 1, 37}Ὁν εὐηγγελίσω μοι, φησὶν, πῶς δυνατόν εἶναι τὸν Χριστόν ἐκ Ναζαρέθ, ὃν εἶπεν ἡ

γραφή ἐκ Βηθλέεμ ἔρχεσθαι; ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἐν Βηθλέεμ ἐτέχθη, τὴν δὲ Ναζαρέθ ἐπεγράφετο πατρίδα ὡς ἐκεῖ τραφεῖς καὶ διάγων μέχρι τελείας ἡλικίας. 51 {3Jo 1, 47}3Μεγάλη δόξα καὶ καύχημα τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ὃ ἐστὶ Χριστός, μαρτυρίαν ἔχειν καθαρᾶς καρδίας, ἥτις ὁρᾷ θεὸν τῷ νῶ καὶ ποδηγεῖται πρὸς τὴν σωτήριον πίστιν ἀδόλως προστρέχειν τῷ Χριστῷ οὐχ ὡς Ἰουδαῖος ἢ ὡς Ἑβραῖος. 52 {3Jo 1, 49}3Ὁλος ἔτοιμος ἦν ὁ Ναθαναήλ. διὸ ἐκ μόνου τούτου τοῦ ψιλοῦ ῥήματος πεισθεὶς ὠμολόγησεν αὐτὸν εἶναι τὸν Χριστόν, ὃς ἐστὶν υἱὸς τοῦ θεοῦ φύσει καὶ ἀληθεῖα καὶ βασιλεὺς τῶν ὄντων πιστῶν· ὡς ἔτι γὰρ ἀτελής οὐκ εἶπεν αὐτὸν βασιλέα τῆς κτίσεως, ἀλλὰ μόνον τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὸ εἰρημένον· «καὶ ἐγενήθη μερὶς κυρίου λαὸς αὐτοῦ Ἰακώβ, σχοίνισμα κληρονομίας αὐτοῦ Ἰσραὴλ». 53 {3Jo 1, 51}3Ὅτε μὲν ἀπλῶς, ὅτε δὲ διπλασιαζομένως κέχρηται ὁ σωτὴρ τὸ βέβαιον τῶν λεγομένων παριστάς, ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐβραϊκὴ δηλοῦσα τὸ γένοιτο οὕτως ὑμᾶς πιστοὺς εὐρεθῆναι ὡς ἰδεῖν τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῶτα καὶ τὰ ἐξῆς. οὐκ αἰσθητῶς δέ, φησὶν, τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῶτα δυνατόν ἰδεῖν, ἀλλὰ μόνον νοήσει σκοπούση τοὺς προσερχομένους ἀγγέλους ἐπὶ τῷ διακονεῖν τῷ Ἰησοῦ. ἔστι δὲ τὸ ἀμὴν καὶ ἀντὶ τοῦ ὄντως καὶ ἀληθῶς λεγόμενον, ὃ καὶ κρεῖττον ἐνταῦθα. 54 {3Jo 1, 51}3Ἐπειδὴ μόνου τοῦ Ἰσραὴλ ὠνόμασεν ὁ Ναθαναήλ τὸν Χριστόν βασιλέα, παιδεύει αὐτὸν διὰ τούτου, ὅτι οὐκ ἦν ψιλὸς ἄνθρωπος ὁ Χριστός, ἐπεὶ πως αὐτῷ ὑπηρετοῦσιν ἄγγελοι. 55 {3Jo 1, 51}3Δείκνυσι διὰ τούτου, ὅτι οὐ δοκῆσει, ἀλλ' ἀληθεῖα γέγονεν ἄνθρωπος. ἐκΜαρίας σαρκωθεὶς ὡς μόνος ἀναμάρτητος ὢν ἔσφωζεν αὐτῷ τὸ «κατ' εἰκόνα» ὅπερ πρῶτος ἄνθρωπος εἶχεν ὁ «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» θεοῦ γεγονώς. 56 {3Jo 2, 2}3 56 Ἦλθεν ὁ κύριος εἰς τὸν γάμον, ἵν' ἀγιάσῃ οὐ μόνον τοὺς ζῶντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλλοντας τεχθῆναι, δεικνύς, ὅτι αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς τὸν γάμον ἐθέσπισεν δεδωκῶς τῷ Ἀδὰμ τὴν Εὐάν, καὶ τινὰς τῶν αἰρετικῶν κατασχύνῃ τῶν διαβαλλόντων τὸν γάμον. 57 {3Jo 2, 4}3Τῇ δὲ μητρὶ ἐπιμέμφεται ὡς ἀκαίρως ὑπομνησάσῃ θεὸν ὑπομνήσεως μὴ δεόμενον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μὴ νόμιζέ με μόνον ἄνθρωπον εἶναι, ἀλλὰ καὶ θεόν. οὐπω δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς φανερώσεως, οὐδέπω ἐγνωρίσθη τίς εἰμι. 58 {3Jo 2, 4}3Μέμφεται τὴν μητέρα πρὸς θαυματουργίαν αὐτὸν παρορμῶσαν παράκαιρον. 59 {3Jo 2, 6}3Ὁ μετρητὴς ποιεῖ ξέστας ἑκατὸν πενήκοντα. 60 {3Jo 2, 9}3Ὁ δι' ὕδατος ποτίζων τὴν ἄμπελον καὶ ποιῶν αὐτὴν γεννᾶν οἶνον, αὐτὸς ἐστὶν ὁ καὶ νῦν μεταβάλλων εἰς οἶνον τὸ ὕδωρ. 61 col 1 {3Jo 2, 11}3Τινὲς πρῶτον ἐν Κανὰ λέγουσι τοῦτο τὸ σημεῖον, ἀλλὰ οὐ πρῶτον πάντων. Τινὲς μέντοι πρῶτον σημεῖον τὸν ἐν Κανὰ λέγουσι γάμον, ἀλλὰ πρῶτον πάντων. 62 {3Jo 2, 11}3Παρήνοιγεν αὐτοῖς θύραν πίστεως διὰ τῶν θεοσημείων ἑαυτὸν ἀποκαλύπτων ἥτοι τὴν αὐτοῦ δόξαν καὶ δύναμιν. 64 {3Jo 2, 15}3Ἐξέβαλε τὰ κατὰ νόμον σφραγιαζόμενα, ἵνα τὰς πνευματικὰς ἀντεῖσα γάγῃ λατρείας. 65 {3Jo 2, 16}3Πατέρα δὲ ἴδιον καλεῖ ὁ Χριστὸς τὸν θεὸν ὡς αὐτὸς μόνος ἐξ αὐτοῦ κατὰ φύσιν ὑπάρχων. 66 {3Jo 2, 16}3Οἶκος μὲν ἐστὶν ἐμπορίου ὁ τοῦ θεοῦ οἶκος, ἀλλ' οὐ τῶν σαρκικῶν τούτων καὶ «εἰς κοιλίαν» χωρούντων, ἀλλὰ τῶν τιμίων καὶ καλῶν μαργαριτῶν, οἵτινες κοσμοῦσι τὸ τῆς ψυχῆς πρόσωπον. οὗτοι δὲ εἰσιν ἢ καθαρὰ πίστις καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί. 67 {3Jo 2, 18}3Ἀντὶ τοῦ εἶ ὡς υἱὸς ὢν τοῦ θεοῦ τὰ σαρκικὰ ἐκβάλλεις καὶ τὰ πνευματικὰ εἰσάγεις, πείσον ἡμᾶς διὰ σημείου, ὅτι ἐκ θεοῦ ἐπέμφθης. 68 {3Jo 2, 13}3Ὁ Ἔσδρας ἱστορεῖ τοὺς χρόνους, ὅτι ἀφ' οὐπὲρ ἤρχθη ὁ ναὸς θεμελιοῦσθαι ἕως τῆς τελειώσεως αὐτοῦ διέδραμον τετταράκοντα ἔξ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ἐξ ἐπιβουλῆς τῶν ὁμορούντων αὐτοῖς ἐθνῶν κωλυομένων τῆς οἴκοδομῆς. ὁ δὲ Ἰώσηπός φησιν, ὅτι ἤρξατο ἡ οἰκοδομὴ τῷ πρώτῳ ἔτει Κύρου, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα, μετ' αὐτὸν Καμβύσης ἔτη ἕξ, οἱ Μάγοι τέτταρα καὶ Δαρεῖος δύο. καὶ τῷ ἐνάτῳ ἔτει Δαρείου ἐτελειώθη ὁ ναός. 69 {3Jo 2,

23® 24}3Τοῖς τοιοῦτοις οὐ δεῖ ἐγχειρίζειν βαθεὰ δόγματα ὡς ἤδη πιστοῖς γενομένοις·

οί γὰρ ἀπὸ σημείων πιστεύοντες εὐχερῶς μετατίθενται, ἐάν τινες αὐτοὺς σοφίσωνται, ὅτι οὐκ ὀρθῶς γεγόνασι τὰ σημεία. 70 {3Jo 3, 2} Ψεκτὸς ὁ Νικόδημος ὁ λεληθότως εἶναι πιστὸς βουλόμενος. 71 {3Jo 3, 3} Ἐπειδὴ ὡς ψιλῶ ἀνθρώπῳ προσῆλθεν αὐτῷ ὁ Νικόδημος, θέλων αὐτὸν ἐλκύσαι πρὸς ἑαυτὸν τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων αὐτῷ λαλεῖ ὡς ἄνω ὦν ἐν οὐρανοῖς καὶ εἰδὼς τὰ ἐκεῖ πραττόμενα καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἀνθρώπους παραγόμενα. 72 {3Jo 3, 3} Ταυτόν ἐστι βασιλεία θεοῦ καὶ βασιλεία οὐρανῶν, διότι ὁ πιστὸς ἐν οὐρανῷ ἔχει τὴν οἴκησιν καὶ «τὸ πολίτευμα» ἢ ὅτι ὁ τοιοῦτος ὑπὸ θεοῦ δεσπὸς ζεταί τοῦ βασιλεύοντος τῶν οὐρανῶν. 73 {3Jo 3, 3} Ὁ κατὰ τὴν ἄνω τῶν ἀγγέλων ζωὴν <ζῶν> καὶ τὰ ὑψηλὰ δόγματα διὰ Χριστοῦ μαθὼν ἄνωθεν γεννᾶται. ὁ τὴν δευτέραν τὴν διὰ τοῦ λουτροῦ γέννησιν ὑπομένων οὗτος ἄνωθεν γεννᾶται καὶ ὁ μετέχων πνεύματος ἁγίου. τὸ ἄνωθεν τὴν διὰ τοῦ πνεύματος ἀναγέννησιν σημαίνει καὶ δείκνυσιν, ὅτι ἐκ τῆς οὐσίας ἐστὶ τοῦ πατρὸς τὸ πνεῦμα· οὕτω γὰρ καὶ ἑαυτὸν ἄνωθεν ὀνομάσας ἐκ τῆς οὐσίας ὄντα τοῦ πατρὸς σημαίνει. 74 {3Jo 3, 5} Τὸ ὕδωρ καθαρίζει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τὴν ἀόρατον ἀγιάζει ψυχὴν. τὸ ὕδωρ ἐν τάξει μητρὸς λαμβάνεται, τὸ δὲ πνεῦμα ἐν τάξει τοῦ διαπλάττοντος θεοῦ. τὸ αἰσθητὸν ὕδωρ πρὸς θεῖαν ἀναστοιχειοῦται δύναμιν καὶ ἀγιάζει τοὺς ἐν οἷς ἀναγεννᾶται. τὸ ὕδωρ ἐπινοῖα μόνον διαφορὰν ἔχει πρὸς τὸ πνεῦμα, ἐπεὶ ταυτόν ἐστι τῆ ἐνεργείᾳ, τὸ ὕδωρ σύμβολόν ἐστι ταφῆς καὶ ἀναστάσεως, διὸ καὶ ἀναγκαίως παραλαμβάνεται. τρεῖς δὲ καταδύσεις γίνονται καὶ τρεῖς ἀναδύσεις, ἵνα γινώμεν, ὅτι δυνάμει πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος ἅπαντα πληροῦται. 75 {3Jo 3, 6} Πνεῦμα ὁ πατήρ ὡς θεός, πνεῦμα καὶ ὁ υἱὸς ὡς θεός, διὸ τὸ πνεῦμα, ὃ ἐστὶν ὁ θεὸς καὶ πατήρ, πνεῦμα τίκτει, ὃ ἐστὶ τὸν υἱὸν καὶ θεόν. ὁμοούσιος οὖν ὁ Χριστὸς τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καὶ ὁμοούσιος τῇ μητρὶ κατὰ τὴν σάρκα, εἰ καὶ εἷς ἐξ ἁμφοῖν ὁ Χριστὸς, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως. κατὰ δὲ τὸν κανονικῶς ἐκτεθέντα νῦν παρὰ τοῦ κυρίου λόγον διὰ Χριστοῦ ἀναμορφούμεθα τῆς διανοίας ἡμῶν εἰς πνευματικὴν ποιότητα διαπλαττομένης. 76 {3Jo 3, 6} Εἰ σὰρξ ἐστὶν ἡ Μαρία ἔμψυχος λογικὴ, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς ὁμοούσιος αὐτῆς σὰρξ ἔμψυχος λογικὴ καὶ οὐ φάντασμα ἢ ἄλλο τι παρὰ τὴν τεκοῦσαν σάρκα τὴν τοῦ λόγου σάρκα τὴν ψυχὴν ἔχουσαν λογικὴν, ἐν ἧ «κατώκει πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς». 77 {3Jo 3, 8} Τὴν φωνὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀκούει τις διὰ τῶν προφητῶν. 78 {3Jo 3, 11} Τὸ ἡμῶν εἶπεν ὡς ἔχων ἐν ἑαυτῷ φυσικῶς ὁ Χριστὸς τὸν πατέρα καὶ τὸ πνεῦμα. 79 {3Jo 3, 12} Ἐπίγειον καλεῖ τὸ βάπτισμα θεῖον ὃν καὶ πνευματικόν, ἐπειδὴ ἐπὶ γῆς τελεῖται πρὸς ἀγιασμόν τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων ἀνθρώπων. ἐπίγειος καλεῖται ἢ τοῦ λουτροῦ γέννησις πρὸς σύγκρισιν τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς οὐσίας γενομένης. 80 {3Jo 3, 13} Ἀπὸ τῆς ἐλάττονος οὐσίας ὅλον ἑαυτὸν ὀνομάζει ὡς περ ἀπὸ τῆς θεότητος ὅλον ἑαυτὸν καλεῖ. 81 {3Jo 3, 13} Μετὰ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν κοινοποιεῖ τὰ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς θεότητος κατὰ τὰς ἐνεργείας, οὐ κατὰ μεταβολὴν τῶν ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς, ἐνεργείας δὲ καὶ ἡ κατάβασις καὶ ἡ ἀνάβασις. 82 {3Jo 3, 13} Οὐκ ἔστιν οὐράνιον τὸ τοῦ κυρίου σῶμα· πάθει γὰρ ὑπόκειται. ὡς δὲ εἷς ὦν καὶ μετὰ σαρκὸς λέγεται υἱὸς ἀνθρώπου. 83 {3Jo 3, 14} Ὅσπερ ὁ χαλκοῦς ὄφεις οὐκ ἦν τὸ ἰοβόλον θηρίον, ἀλλ' ὁμοίωμα, οὕτω καὶ ἡ σὰρξ τοῦ κυρίου. σὰρξ μὲν ἦν κατὰ ἀλήθειαν, οὐ μὴν σὰρξ ἁμαρτίας, ἀλλ' ὁμοίωμα σαρκὸς ἁμαρτίας. 84 {3Jo 3, 14} Τὸ ὑψωθῆναι δηλοῖ τὸ ἐμφανῆ καὶ ἐπίσημον γενέσθαι τὸν Χριστόν. 85 {3Jo 3, 16} Ὡδε πάλιν κοινοποιεῖ τὸ πᾶν οὐκ εἰδὸς χωρισμόν μετὰ τὴν ἔνωσιν· τῆς γὰρ σαρκὸς τυθείσης ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ δοθείσης εἰς θάνατον ὁ υἱὸς λέγεται δεδόσθαι εἰς θάνατον καίπερ ἀπαθὴς μείνας ὡς θεὸς τῆς αὐτοῦ μόνης πασχούσης τὰ ἴδια σαρκὸς, ὅτε συνεχώρει καὶ ἤθελεν. 86 {3Jo 3, 16} Οἱ Ἀρειανοὶ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦτο καλεῖται ὁ υἱὸς μονογενῆς, ὅτι μόνος ἐκ θεοῦ γέγονεν. πρὸς οὓς λεκτέον, ὅτι καὶ τὸν ἡλίον τινες λέγουσι μονογενῆ καθ' ὃ ἡλῖος μόνος ἐστίν, ἀλλ' οὐκέτι καὶ υἱὸς ἐστίν.

87 {3Jo 3, 17}3Εἰ ἐπὶ τὸ κρῖναι τὸν κόσμον ἐληλύθει ὁ Χριστός, πάντας κατέκρινεν. ἀλλὰ προηγουμένως ἦλθεν ἐπὶ τὸ σῶσαι τὸν κόσμον. κρίνει δὲ κατὰ τὸ συμβεβηκὸς τοὺς ἀποστατήσαντας οὐχ ὡς ὁ Μωυσέως νόμος ἦλθε κατακρῖναι τὸν κόσμον, ἀλλὰ σῶσαι. 89 {3Jo 3, 18}3Σημειωτέον ὅτι καθολικῶς πᾶς ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ κριτὸς ἐστὶ τῇ κολάσει ἀποδοθησόμενος. οὐκοῦν οὐδὲ ἄγονται οὗτοι εἰς κρίσιν ὡς ἤδη κατακριθέντες. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ διαβόλου νοητέον, «ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται» οὐ μόνον, ὅτι αὐτὸς οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ καὶ ἐπέειρασε τὸν κύριον καὶ «εἰς τὸν Ἰούδαν εἰσηλθεν» ἵνα παραδῶ αὐτὸν εἰς θάνατον. 91 {3Jo 3, 22}3Οὐκ αὐτὸς ἐβάπτιζεν, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ περ αὐτὸς ἐν πνεύματι ἐβάπτιζε καὶ οὐπω ἦν καιρὸς τῆς τοῦ πνεύματος δόσεως πρὸ τοῦ πάθους. τὸ εὐαγγελικὸν λοιπὸν παρεδίδου βάπτισμα, ὅπερ πολλὴν εἶχεν διαφορὰν πρὸς τὸ Ἰωάννου· ὁ γὰρ Χριστὸς διὰ τῆς τῶν ἀποστόλων χειρὸς ἐβάπτιζεν ὡς σαφῶς ἐν τοῖς ἐξῆς λέγει. 92 {3Jo 3, 23}3Οὔτε τὸ Ἰωάννου βάπτισμα οὔτε τὸ τῶν μαθητῶν παρεῖχε τὸ πνεῦμα ἅγιον, ἀλλ' ἵνα μὴ τὸν καθ' ἕκαστον περιϊόντες κηρύττωσι τὸν Χριστόν, συνέστησαν τὸ βάπτισμα, ἵνα τοὺς προστρέχοντας ὄχλους ἀγάγωσι πρὸς τὸν Χριστόν. 93 {3Jo 3, 23}3Τὸ «ὔδωρ τοῦ ῥαντισμοῦ» τὸ ἔχον «τὴν σποδὸν τῆς δαμάλεως» καθαρισμὸν ἐποίει ἀκουσίων ἀμαρτημάτων καὶ τοὺς ἀπὸ ἀφῆς νεκρῶν ἐκάθαιρεν· Ἰωάννου δὲ τὸ βάπτισμα τοῖς γνησίως μετανοοῦσι καὶ τῶν ἐκουσίων παρεῖχεν ἄφεσιν, τὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ πάντων τῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα ἅγιον παρεῖχε καὶ υἰοθεσίας ἀξίαν. 94 {3Jo 3, 25}3Οἰκονομικῶς ζήτησις γέγονεν ἔτι ζῶντος Ἰωάννου, ἵνα διὰ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἢ τῶν βαπτισμάτων διαφορὰ φανῆ. 95 {3Jo 3, 29}3Νυμφίος ἐστὶν ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἐκκλησία νύμφη καὶ ὁ νυμφῶν ὁ τόπος τοῦ βαπτίσματος, ἐνθα γίνεται ἡ πνευματικὴ συνάφεια, ἐπειδὴ πάντα φαιδρὰ καὶ χαρὰς ἀνάμεσα καὶ εὐφροσύνης. τί γὰρ μακαριώτερον τοῦ καθαρισθῆναι ἀμαρτιῶν καὶ κολληθῆναι θεῷ καὶ «κοινωνὸν γενέσθαι θείας φύσεως» διὰ τῆς τοῦ ἀγίου πνεύματος μετουσίας· ταῦτα γὰρ ὁ «ἄρραβών», τὰ δὲ τελειότερα ἐν τῷ μέλλοντι, ὅτε πάλιν εἰσελθὼν ὁ νυμφίος εἰσάγει σὺν αὐτῷ τὰς παρθένους ψυχὰς καὶ κλείεται ἡ θύρα τοῦ νυμφῶνος καὶ μόνοι οἱ ὄντες ἔσω τῆς εὐφροσύνης ἀπολαύουσι καὶ οὐκέτι οὐδεὶς εἰσέρχεται ἐκεῖ. ἕως ὅπου οὖν σήμερον ὁ παρὼν αἰὼν, ἢ ὁ ἰδικὸς ἐκάστου θάνατος ἢ ἡ θύρα τοῦ νυμφῶνος ἀνέωκται ταῖς βουλομέναις ψυχαῖς νυμφευθῆναι Χριστῷ. 96 {3Jo 3, 29}3Διὰ τοῦ βαπτίσματος νυμφεύεται ὁ Χριστὸς τὴν ἐκκλησίαν ἀναγεννηθεῖσαν. ἡ δὲ συζυγία αὕτη ἡ πνευματικὴ διὰ τοῦ διδασκαλικοῦ λόγου συνάπτει θεῷ. παρθένος ἐστὶν ἀγνή ἢ νύμφη διὰ τὴν τῶν δογμάτων ὀρθότητα, ἢ αὕτη καὶ γυνὴ ἐστὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀγαθὰς γεννώσα πράξεις οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐνσπείροντος ἐν αὐτῇ Χριστοῦ, ἧς οὐδεὶς τῶν γεννητῶν δύναται εἶναι νυμφίος, ἐπεὶ περ πρωτοτύπως οὐδεὶς αὐτῶν ἐστὶ δοτὴρ ἀγαθῶν. πᾶσα οὖν λογικὴ φύσις ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων νύμφη ἐστίν. 97 {3Jo 3, 30}3Οὔτε ὁ Χριστὸς αὔξει οὔτε Ἰωάννης ἐλαττοῦται, ἀλλὰ δίκην ἐωσφόρου ὁ Ἰωάννης ὑπὸ τοῦ νοητοῦ ἡλίου σκέπεται. 98 {3Jo 3, 30}3Ὁ Χριστὸς ὡς θεὸς ἐπὶ πλεῖον αὔξει φανερούμενος, ἐμὲ δὲ δεῖ μένειν ἐν οἷς εἰμι. 99 {3Jo 3, 31}3Εἰπὼν ἐρχόμενος οὐ μετάβασιν σημαίνει τὴν ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀλλ' ὅτι αἰετῶν ἐν πατρὶ ἄνω συγκαταβάσεως σχέσει ἔρχεται πρὸς τούτους, ὧν ἐπάνω ἐστίν. ὅτε οὖν λέγει ἐρχόμενον, ὡς περὶ θεοῦ λέγει, ὅταν δὲ λέγει ἐλθόντα, ὡς περὶ ἀνθρώπου λαλεῖ, ἐπειδὴ θεὸς ἐστὶ καὶ ἄνθρωπος δ' αὐτός. ὁ ὢν ἐκ τῆς ρίζης τοῦ πατρὸς ἔχει φυσικῶς τὴν τοῦ πατρὸς ὑπεροχὴν ἐπάνω πάντων ὧν τῶν πεπονημένων ὡς θεὸς αὐτῶν καὶ ποιητής. 100 {3Jo 3, 32}3Ἀνθρωπινώτερον λαλεῖ διὰ τὴν σάρκα· τῇ γὰρ φύσει παντέλειος ὢν πάντα ἀφ' ἑαυτοῦ οἶδεν. 101 {3Jo 3, 32}3Οὐχ ὡς μὴ πεισθέντων τινῶν τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ὡς ἀποθαυμαζόντων τὴν τῶν ἀπιστούντων ἀπόνοιαν. 102 {3Jo 3, 33}3Τὸ ἐσφράγισεν ἀντὶ τοῦ ἐπληροφορήθη καὶ ἔχει ἀπόδειξιν καὶ σφραγίδα. 103 {3Jo 3, 34}3Ἀπεστάλθαι

λέγεται ὁ υἱὸς ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἢ διὰ τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν ἢ ὅτι ὁ πατὴρ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν υἱὸν οὐκ ἔκρυπεν, ἀλλ' ἐξέλαμψεν αὐτὸν ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως ὡς ἐκ φωτὸς «ἀπαύγασμα»· ἐξελήλυθε γὰρ ὁ υἱὸς εἰς ἰδίαν ὑπαρξιν, εἰ καὶ ἐν αὐτῷ κατὰ φύσιν ἐστίν. 105 {3Jo 3, 34} Ὡς πηγὴ ὧν τοῦ πνεύματος δίδωσιν αὐτό. τὴν ἐνέργειαν λέγει τοῦ πνεύματος, ἦν οἱ ἄνθρωποι μέτρῳ λαμβάνουσιν· αὐτὸς γὰρ ὀλόκληρον ἔχει πᾶσαν. ὅλον ἔχει τὸ πνεῦμα ὁ υἱὸς οὐσιωδῶς οὐ μὴν ἐκ μέρους ὡς κτίσμα. διὸ καὶ αὐτὸς αὐτὸ δίδωσιν, οἱ δὲ ἅγιοι διὰ ἰκεσίας ποιοῦσι τὸν Χριστὸν δι' αὐτῶν ἐπιχορηγῆσαι τὸ πνεῦμα. 106 {3Jo 3, 35} Εἰ καὶ ἀγαπᾷ «τὸν κόσμον» ὁ πατὴρ, ἀλλ' οὐχ ὡς τὸν υἱόν, ὃν ὑπερβαλλόντως ἀγαπᾷ διὰ τὴν φυσικὴν γέννησιν ὡς ἴδιον λόγον καὶ σοφίαν καὶ ἁγιασμόν. 107 {3Jo 3, 35} Τότε πληροῦται τοῦτο, ὅτε κατὰ τὸν τῆς δευτέρας παρουσίας καιρὸν «πᾶν γόνυ» αὐτῷ κάμπτει ἀποβαλόντων ἦν ἔχουσι κακίαν. χεῖρα ὡς τὴν δύναμιν καλεῖ, ἦν ἔχει ὁ υἱὸς φυσικῶς καὶ οὐ μεταληπτῶς ὡς τοῦ ἀγαθοῦ παντὸς οὐσιωδῶς ὄντος ἐν πατρὶ καὶ ἐν δυνάμει νοουμένου τοῦ υἱοῦ. λαμβάνει δὲ καὶ ὡς ἄνθρωπος ἦν εἶχεν ἐξουσίαν καὶ πρὸ τῆς σαρκώσεως. 108 {3Jo 3, 36} Ὁργὴ θεοῦ τὸ ἐν βασιάνοις εἶναι διηνεκέσιν, ὅπερ ἐστὶ παντὸς θανάτου χαλεπώτερον. 110 {3Jo 4, 1} Εἰ καὶ οἶδε πάντα ὡς θεός, ἀλλὰ καὶ τοῦτο θεοπρεποῦς οἰκονομίας τὸ κατὰ καιρὸν ποιεῖν τι καὶ τότε δοκεῖν μανθάνειν, ὅτε χρεῖα ἐστίν. 111 {3Jo 4, 3} Ὅσα κατὰ συναίνεσιν τῶν ἡγουμένων ποιοῦσιν οἱ ὑπήκοοι αὐτῶν ὀρώντων καὶ μὴ ἀντιλεγόντων ἢ κωλυόντων, οἱ ἡγούμενοι λέγονται ποιεῖν· πρῶτον γὰρ εἰπὼν ὅτι Ἰησοῦς «ἐβάπτισεν», ὡς λέγει, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐβάπτισεν, τὴν τῶν μαθητῶν πρᾶξιν αὐτῷ προσνέμων δύναμει, εἰ καὶ μὴ ἐνεργεῖα ἐποίει τὸ βάπτισμα. ἀρμόζει δὲ τὰ λεγόμενα περὶ τῶν ἀποστελλομένων κληρικῶν παρὰ ἐπισκόπων εἰς συνόδους ἢ συνοδικὰς ἐπιστολάς ἢ ἑτεροῖά τινα ἐχόντων. ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ Εὐτυχοῦς οἱ περὶ καρώσεως ἐφωράθησαν μετὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ δευτέραν σύνοδον πάλιν τι διεστραμμένα δόγματα λαλοῦντες Εὐτυχοῦς, εὐλόγως Εὐτυχῆς ἀναθεματίζεται, κἂν αὐτὸς οὐδὲν ἐφάνη τοιοῦτον λαλήσας ὡς ἀκούων τῶν αὐτοῦ μαθητῶν λαλούντων τὰ μὴ ὀρθὰ καὶ σιωπῶν· τὰ γὰρ ἐκ τῶν μαθητῶν λαλούμενα ἢ γινόμενα εἰς τὸ τοῦ διδασκάλου πρόσωπον ἀνατρέχει. οὕτως ὁ Ἡλὶ ἐμέμφθη ἀνεχόμενος τῶν ἑαυτοῦ υἱῶν παιόντων ὡς ἀμαρτήσας. 112 {3Jo 4, 4} Ἦλθεν ἐκεῖ, ἵνα πρὸ τοῦ πάθους ὠφελήσῃ τὰ ἔθνη διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. 113 {3Jo 4, 4} Ὅμοιοι ἦσαν τῶν Ἰουδαίων οἱ Σαμαρεῖται. διὸ καὶ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἔπινον τοῦ Ἰακώβ. Σαμαρεῖται ἐκ γένους ὄντες τοῦ Μήδων καὶ Περσῶν ἔθνοιοι ἐπεφήμιζον ἑαυτοὺς τοῦ Ἰακώβ. 115 {3Jo 4, 6} Ἐπειδὴ «ὁ λόγος» γέγονε «σάρξ», ἀκολούθως κεκοπίακεν ἐκ τῆς συντόνου ὁδοιπορίας τῆς ἐν μεσημβρίᾳ γεγνουῖας. μεσημβρία δ' ἐστὶν ὁ φωτεινὸς τῆς ἐπιφανείας καιρὸς· εἶχε γὰρ σῶμα ὡς τὸ ἡμῶν καὶ συστὰν ἐξ ὧν καὶ τὰ ἡμῶν δίχα μόνης ἀνδρὸς ὁμιλίας. διὸ οὐ μόνον κόποις, ἀλλὰ καὶ δίψῃ καὶ τρώσεσιν ὑπέκειτο, ἐπεὶπερ εἶασεν τὸ σῶμα μεῖναι ἐν τοῖς φυσικοῖς ὄροις τῆς ἀνθρωπότητος, ἵνα μὴ δόξῃ φάντασμα εἶναι. ὡς εἶς ὧν ὁ Χριστὸς μετὰ τῆς ἰδίας σαρκὸς οἰκειοποιεῖται τὰ τῆς ἀνθρωπότητος πάθη καίπερ μείνας ὡς θεὸς ἀπαθής. 116 {3Jo 4, 7} Τὴν Σαμαρεῖτιν αἰτεῖ, τὴν τοῦ νόμου σκιάν, ἵνα δῶ αὐτῇ τὸ «ὔδωρ ζωῆς» ὡς καὶ παρὰ παντὸς αἰτεῖ πίστιν, ἵνα χαρίσῃται τὰ ὑπὲρ λόγον. διὰ τούτου διδάσκει καταφρονεῖν τῶν Ἰουδαϊκῶν δεικνύς, ὅτι «τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα οὐ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον». 117 {3Jo 4, 9} Πόθεν ἐνόησεν, ὅτι Ἰουδαῖός ἐστιν; ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἢ ἀπὸ τῆς λαλιάς ἐνόησεν. 118 {3Jo 4, 9} Τοῦ νόμου εἰρηκότος «ἀκαθάρτου μὴ ἄψησθε» οὐδὲ τῆς σαρκὸς τῶν ἄλλο γενῶν ἐτόλμων ἄψασθαι νομίζοντες ἐκ τούτου μολύνεσθαι. 119 {3Jo 4, 10} Ποτὸν ἀθανασίας τὰ τοῦ κυρίου λόγια, ἢ ζωοποιὸς τοῦ πνεύματος δόσις, δι' ἧς ἀναζῶσιν οἱ ἄνθρωποι. 121 {3Jo 4, 10} Δωρεὰ θεοῦ ἢ εἰς ἀνθρώπους ἐπιδημία τοῦ λόγου χάριτι πατρὸς γεγνουῖα, ἥτις ποτίζει

ψυχὴν. 122 {3Jo 4, 13} Ἡ παλαιὰ γραφή δεῖται τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τῆς διαδεχομένης αὐτήν· ἡ γὰρ νέα ἀδιάδοχος ἐστὶν αἰεὶ ἐπιρρεούσης τῆς εὐαγγελικῆς παιδεύσεως τῆς ἀναβιβαζούσης εἰς ζωὴν τὸν πίνοντα. 123 {3Jo 4, 14} Ἄρραβὼν ἐστὶ τοῦτο τῆς μελλούσης ἀναστάσεως μὴ συγχωρῶν τὸν πεπωκότα αὐτὸ ἐμπεσεῖν εἰς ἁμαρτίαν ἄγουσας εἰς θάνατον. 124 {3Jo 4, 16} Διὰ γὰρ τοῦτο εἶπεν αὐτῇ· φώνει τὸν ἄνδρα σου, ἵνα ἐλέγξας ψευδομένην φανερώσῃ αὐτῇ τὴν ἰδίαν θεότητα. 125 {3Jo 4, 17} Λέγουσιν ὅτι ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ ἀνήνεγκεν ὁ Ἀβραάμ τὸν Ἰσαάκ, ὅπερ ὑπέδειξεν ἡ Σαμαρεῖτις τῷ κυρίῳ. ὡς προφήτην οὖν ἐρωτᾷ, ποῦ δεῖ προσκυνεῖν. 126 {3Jo 4, 18} Οὐκ ὄντος ἐν Ἱεροσολύμοις μόνον τοῦ θεοῦ, ἀλλ' ἵνα ἅμα ἐκεῖ συναγόμενοι συμφώνως ποιῶσι τὰς νενομισμένας ἐορτὰς καὶ θυσίας. 127 {3Jo 4, 19} Ὡραν δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἐπιδημίαν καλεῖ, ἐπεὶ πνεῦμα ὧν ὁ θεὸς οὐ τόπῳ περιορίζεται. ἀρμοδίως δὲ ἕκαστος προσκυνεῖ ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ· τὸ γὰρ ἐν τόπῳ προσκυνεῖν ὕβρεως μάλλον ἐστὶν. 128 {3Jo 4, 20} Τὸ ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστὶν εἶπεν διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν σε σαρκῶσθαι ἢ ὅτι ἐξ ἐκείνων ἤρξατο <ὁ κόσμος> εἰδέναι τὸν ἕνα θεὸν ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν. 129 {3Jo 4, 21} Ὡς ἐν συγκρίσει τότε παρὰ Ἰουδαίοις ὁ τῆς ἀληθείας ἐπολιτεύετο λόγος, πρὸς οὖν τὴν ὑπόνοιαν τῆς γυναικὸς εἶπεν τὸ ἡμεῖς προσκυνοῦμεν· τῶν γὰρ προσκυνουμένων ἐστὶν ὡς θεός, εἰ καὶ ὡς ἄνθρωπος οἰκονομικῶς εἶπεν τὸ προσκυνοῦμεν. 130 {3Jo 4, 22} Οἱ ἀληθεῖς προσκυνηταὶ ἐν παντὶ τόπῳ προσάγουσι τῷ θεῷ τὰς πνευματικὰς θυσίας, ὅ ἐστιν ἀρετὴ καὶ θεοσέβεια. 131 {3Jo 4, 23} Οὐκοῦν καὶ ὁ νόμος διὰ τὸ εὐαγγέλιον γέγονε καὶ ἡ συγκατάβασις τῆς σκιάς συνεχωρήθη διὰ τὴν μέλλουσαν ἀλήθειαν. 132 {3Jo 4, 24} Τὸ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· πνεῦμα λέγει τὸ νοητὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ σχέσει καὶ διαθέσει ἐνώπιον τοῦ θεοῦ γινόμενον προσκυνεῖ τὸν θεὸν ὡς καὶ οἱ ἄγγελοι, τῆς ἐν τόπῳ προσκυνήσεως οὐκ οὔσης ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. 133 {3Jo 4, 25} Πνεῦμα καλεῖται ὁ θεὸς οὐχ ὡς ἄνεμος, ἀλλ' ὡς ἀσώματος καὶ ζωοποιὸς οὐσία· ὡς περὶ γὰρ εἰσπνεόμενοι τὸν ἀέρα ζῶμεν, οὕτω καὶ τοῦ θεοῦ διδόντος τὸ παρεκτικὸν τῆς ζωῆς ζῶμεν. πνεῦμά ἐστὶν ὁ θεὸς ὡς πρὸς τὴν ἀσώματον φύσιν. 134 {3Jo 4, 26} Ἀπὸ συνέσεως τοῦτο εἶπεν· οὐδὲ γὰρ ἤδει τὸν Χριστὸν Σαμαρεῖτις οὔσα. 135 {3Jo 4, 27} Ὅπερ οὐκ εἶπεν Ἰουδαίοις ἐγὼ εἰμι ἐρωτῶσι μετὰ δόλου, τοῦτο εἶπε τῇ γυναικὶ ἀπλουστέρᾳ οὔση καὶ οὐδὲ ἀπὸ Μωυσέως εἶπε τι αὐτῇ συνιστῶν τὰ περὶ αὐτοῦ ἀπίρῳ οὔση γραφῆς, ἀλλ' ἐκ μόνης τῆς συνειδήσεως αὐτῆς μετέπεισεν αὐτήν. 136 {3Jo 4, 28} Οὐδεὶς μέντοι εἶπεν· ἤδεισαν γὰρ, ὅτι πάντα ποιεῖ μετὰ κεκριμένης συνέσεως καὶ εὐλαβείας. 137 {3Jo 4, 29} Ἐθαύμαζον, ὅτι μετὰ ἀλλοφύλου ἐλάλει καὶ πενιχρᾶς Σαμαρεῖτιδος, ἐθαύμαζον δὲ καὶ τὸ ἄτυφον αὐτοῦ. 138 {3Jo 4, 30} Τῶν ἄγαν ἐστὶν ἀτόπων μὴ δημοσιεύειν τὰ κοινωφελῆ. 139 {3Jo 4, 31} Ὡς διδασκάλους τῆς οἰκουμένης διδάσκει τοὺς μαθητὰς προτιμᾶν τῆς οἰασθητοῦν βρώσεως τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ. ὡς ἐπιθυμεῖ τις τροφῆς, οὕτω καὶ γὰρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. 140 {3Jo 4, 32} Ὁ πνευματικὸς θερισμὸς, ὅ ἐστιν ἡ θεοσεβὴς ἐργασία, τὴν μὲν ἀπόθεσιν καὶ τὸν ἀποθησαυρισμὸν ἐν οὐρανοῖς ἔχει, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἀπόλαυσιν ἀτελεῦτητον· οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ καιρὸς τῆς ἀνταποδόσεως. 141 {3Jo 4, 33} Ὁ σπείρων ἐστὶν ὁ Χριστὸς τὰ σωτηριώδη δόγματα κἄν διὰ προφητῶν εἰπῶν, θεριστὰ δὲ οἱ ἀπόστολοι. 142 {3Jo 4, 34} Οἱ προφήται εἰσὶν οἱ σπείροντες, εἰ καὶ πολὺν ἔσχον κόπον ὡς πρῶτοι τὰ τῆς εὐσεβείας σπέρματα ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς καταβαλλόμενοι· οἱ γὰρ μαθηταὶ οὐ τοσοῦτον ἔσχον κάματον ἀπὸ τῶν γραφῶν πείθοντες τοὺς ἀνθρώπους. 143 {3Jo 4, 35} Ὡς ἐμοῦ ὄντος τοῦ σπόρου κἄν διὰ προφητῶν ἐλαλήθη πέμπω ὑμᾶς θερίσαι. οἱ μαθηταὶ καὶ τοὺς Ἑλληνας τῶν γηίνων καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῶν σαρκικῶν τοῦ νόμου λατρειῶν ἀποτέμνουσι καὶ εἰς τὴν ἄλω ἀποτίθενται, ὅ ἐστι τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου στάχυν τριβόμενος γίνεται σῖτος ὁ ζωοποιὸς τοὺς πιστοὺς. 144 {3Jo 4, 36} Σαμαρεῖται αἰτοῦσι τὸν Χριστὸν μείναι πρὸς

αυτούς, οἵτινες εἰσιν ἀλλογενεῖς, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα Ἰουδαῖοι ἐδίωκον αὐτὸν ὅτι «ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκειακοὶ αὐτοῦ» 147 {3Jo 4, 42}3Τὸ οὗτός ἐστιν ὁ σωτὴρ ἀντὶ τοῦ ὁ Χριστὸς ὡς πᾶσαν μέλλων σώζειν τὴν οἰκουμένην διηνεκῶς εἶπεν τοῦτο. 148 {3Jo 4, 43}3Οὐχ ὡς τιμῆς ἀντιποιοῦμενος ἐξήλθεν, ἀλλὰ τῶν πολιτῶν φειδόμενος· ὅτι γὰρ ἐώρων αὐτόν, ἐθυμοῦντο. ὅς ἐν τιμῇ ὦν τῇ θείᾳ ἐσαρκώθη καὶ τὸν ἀτιμότατον ὑπέστη θάνατον διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν. 149 {3Jo 4, 44}3Ἔδωκε ἑαυτὸν καλεῖ τὸν προφήτην τὸν ὑπὸ Μωυσέως προανακηρυχθέντα, ὅς καὶ προφήτης οἰκονομικῶς ἐκλήθη αὐτὸς ὦν ὁ τοῦ πνεύματος χορηγὸς ὡς θεός, δι' οὗ προφήται ἐπροφήτεον. 150 {3Jo 4, 48}3Σημεῖον τέρατος διαφέρει· τέρας γὰρ ἐστὶ τὸ παρὰ φύσιν γενόμενον, οἷον τὸ ἀνοιξαι ὀφθαλμοὺς τυφλῶν καὶ ἐγείραι νεκρούς, σημεῖον δὲ τὸ οὐκ ἔξω τῆς φύσεως ὃν οἶον τὸ ἰάσασθαι ἄρρωστον καὶ τὰ ὅμοια. 151 {3Jo 4, 50}3Πρὸ μιᾶς ἐπίστευσεν, ἐν δὲ τῇ ἐξῆς καὶ ἔργῳ ἤκουσεν, ὅτι γέγονεν ὃ ἐπίστευσεν ἔσεσθαι· πολλὰ γὰρ ἰσχύει πίστις συνεργὸν καὶ τελειωτὴν ἔχουσα τὸν θεόν. 152 {3Jo 5, 2}3Προβατικὴ ἐκαλεῖτο, ὅτι ἐκεῖ συνήγετο τὰ πρόβατα τὰ μέλλοντα σφάζεσθαι εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ τὰ ἔγκατα αὐτῶν ἐπλύνοντο ἐκεῖ. 154 {3Jo 5, 3}3Ἔδωκε προδιεγράφετο τὸ τοῦ βαπτίσματος μυστήριον, ἐν ᾧ πᾶν εἶδος ἁμαρτημάτων ἐθεραπεύετο. 155 {3Jo 5, 4}3Ἄγγελος κατιῶν ἐν τῷ ὕδατι καὶ ταρασσῶν αὐτὸ ἰατρικὴν ἐνετίθει αὐτοῖς δύναμιν. ἄδηλον δὲ ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ κατήει ὁ ἄγγελος, φαιμέν ἐν τῇ πεντηκοστῇ. τύπος δ' ἦν τοῦτο τῆς νομικῆς λατρείας τῆς δι' ἀγγέλων ἐνὶ ἔθνεσιν μόνῳ δοθείσης καὶ ἐν ἐνὶ μόνῳ καιρῷ, ἐν τῷ τέλει τῆς ἑορτῆς, ὃ ἐστὶν ἐπ' ἐσχάτου καιρῶν προβαινούσης τῆς ἰάσεως καὶ οὐ χωρούσης εἰς τὸ ἐξῆς. 157 {3Jo 5, 6}3Οὐχ ὡς ἀγνοῶν ἐρωτᾷ, ἀλλὰ διανιστῶν αὐτὸν εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ θεοῦ πευθῆναι. 160 {3Jo 5, 17}3Ἐμοῦ μόνου, φησὶν, πατήρ ἐστὶ καὶ οὐκ ἄλλου· δι' ὧν οὖν συγκρατεῖ τὴν κτίσιν, ἥλιον, οὐρανούς καὶ αὐξίνει ποιεῖ τὰ σώματα, ἐργάζεται. 161 {3Jo 5, 18}3Ὁ ἴσος τῷ πατρὶ διὰ τοῦτο μάλιστα λέγεται υἱὸς ὡς ὁμοούσιος. διὸ καταγέλαστοι οἱ ἄνομοι Ἀρειανοὶ οἱ μὴ λέγοντες ἴσον τὸν υἱὸν τῷ πατρὶ. 163 {3Jo 5, 21}3Νεκροὶ οἱ ποτε ἄπιστοι καὶ διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καλούμενοι εἰς ζωὴν. 164 {3Jo 5, 21}3Εἰ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τὰ λογικὰ ἔλαβον ζωὴν, ἀλλ' οὐ δύνανται καὶ ζωοποιεῖν. 165 {3Jo 5, 24}3Οἱ οὖν εἰς κρίσιν μὴ ἐρχόμενοι ἢ εἰς τὸ πῦρ τῆς γεέννης πέμπονται ὡς ἄθεοι καὶ ἀσεβεῖς ἢ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀνεκφράστων ἀγαθῶν, ὃ ἐστὶν ἡ ὄντως ζωὴ· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ μεταβῆναι ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν ἐλευθερωθέντες τῆς γεέννης καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῶν θείων θείων ἀξιωθέντες τιμῶν· οἱ γὰρ μέσῳς ζήσαντες ἴστανται «ἐκ δεξιῶν» καὶ «ἐξ εὐωνύμων». 166 {3Jo 5, 24}3Πρὸ τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀναστάσεως καὶ δίχα τοῦ βαπτισθῆναι ἐσώζοντο οἱ τοῦ Χριστοῦ τὸν λόγον δεχόμενοι καὶ πιστεύοντες, ὅτι υἱὸς ἦν τοῦ πατρός. 167 {3Jo 5, 27–28}3Οὕτως αὐτὸ στικτέον καὶ οὐχ ὡς τισὶ δοκεῖ, οἱ μετὰ τὸ ἐπαγαγεῖν τὸ καὶ ἐξουσίαν ἔδωκε καὶ κρίσιν ποιεῖν ἐπάγουσι τὸ ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστίν. οὐ καλῶς· οὐ γὰρ διὰ τοῦτο κριτὴς ἐστίν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστίν, ἀλλ' ὅτι υἱὸς θεοῦ ἐστίν. διὰ τοῦτο ἐστὶ καὶ κριτὴς. τὸ δὲ μὴ θαυμάζετέ φησιν, ἐπεὶ ἐδόκει τοῖς ὀρώσιν ψιλὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἶναι, τὰ δὲ λεγόμενα μείζονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον ἦν καὶ θεοῦ μόνου ταῦτα ποιεῖν. οὐκ εἶπεν δέ, ὅτι υἱὸς θεοῦ ἐστίν, ἀλλ' ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστίν· τοῦτο γὰρ ἀνωτέρω εἶρηκεν, ἵνα καὶ ἄνθρωπον αὐτὸν νοήσωσι καὶ θεόν. ὃ οὖν λέγει, τοιοῦτόν ἐστίν. οὐ γὰρ μόνον, ὅτι θεός ἐστίν, κρίνει, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος γεγωνὸς καὶ πειρασθεὶς πασῶν τῶν ἡμετέρων <νόσων>, χωρὶς ἁμαρτίας καὶ ὡς συμπαθὼν «ταῖς» ἡμετέραις «ἀσθενείαις» καὶ τὰ λοιπὰ συγγινώσκων. ἦτοι τοῦτο φησιν· εἰ ἄνασθήσω τὸν Λάζαρον, μὴ ἀπὸ τούτου θαυμάσητέ μου τὴν δύναμιν· μέλλω γὰρ ἀνίσταν πάντας τοὺς νεκρούς· τὸ γὰρ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἴσον σημαίνει τῷ πάντες οἱ τεθνηκότες. ἐπεὶ οὖν τὰ σώματα ὑπὸ θηρίων ἢ πυρὸς ἢ ἄλλως πως δεδαπάνηται, οὐ τίθενται ἐν μνημείοις, ἀλλ' ἀνίστανται· ἐπεὶ γὰρ πάντων ἀνθρώπων ἀνάστασις

ἔσται, ἀριθμηθῆ σονται καὶ οὗτοι εἰς τοὺς ἐν τοῖς μνήμασιν· οἱ γὰρ πράττοντες τὰ ἀγαθὰ καὶ φαῦλα, οὐ τὰ σώματα τὰ ἐν τοῖς μνημείοις ἐστίν. ὥστε οὐδὲν κωλύει παραδέξασθαι καὶ τὰ σώματα πυρὶ ἢ ἄλλως ἀναλωθέντα, οὕτω παραδέξασθαι. 168 {3Jo 5, 28} Ὡς ὑμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι διὰ τὸ οἰκεῖον θέλημα πάντα παρανόμως διδάσκοντες καὶ ποιοῦντες. 169 {3Jo 5, 28} ἄμφοτέρων οὖν τοῦ τε φόβου καὶ τῆς τιμῆς προτρέπεται εἰς σωτηρίαν τὸν ἄνθρωπον. 170 {3Jo 5, 28} Ὡστε οὐκ ἀρκεῖ ἡ πίστις μόνη σῶσαι, εἰ μὴ καὶ ἔργα τις ἔχει ἀγαθὰ. 171 {3Jo 5, 30} Συγκαταβάσει πάλιν κέχρηται διὰ τοὺς ἀπίστους. ἀντὶ τοῦ οὐδὲν γίνεται παρ' ἐμοῦ ὧν οὐ θέλει ὁ πατήρ, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ τριάδι ἄλλο καὶ ἄλλο θέλημα, ἀλλ' ἐν, ἀσθένειαν ὁ λόγος σχηματίζεται. ἔχει δὲ οὐχ οὕτω κατ' ἀλήθειαν, ἐπεὶ περ ἴσος ἐστὶ τῷ πατρί, εἰ καὶ ὡς ἄνθρωπος «ὑπὸ νόμον» γεγονώς λαλεῖ. 172 {3Jo 5, 30} Οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ὡς ὑμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι διὰ τὸ οἰκεῖον θέλημα πάντα παρανόμως διδάσκοντες καὶ ποιοῦντες. 173 {3Jo 5, 32} Εἰπὼν ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ οἶδα ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ, ἵνα δείξῃ, ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦτο φησὶν ἐπήγαγεν· ὑμεῖς ἀπεστάλκατε πρὸς Ἰωάννην, καὶ μεμαρτύρηκεν τῇ ἀληθείᾳ. εἶτα ἐκ τοῦ περιόντος αὐτοῦ ἐπιστομίζων ἔτι πρὸς τὴν ὑπόνοιαν αὐτῶν διαλεγόμενος μελλόντων λέγειν· εἰ παρὰ ἀνθρώπου μαρτυρίαν οὐ λαμβάνεις, τί τὴν Ἰωάννου μαρτυρίαν εἰς μέσον ἄγεις, ἔδειξεν, ὅτι οὐδὲ ἡ Ἰωάννου μαρτυρία ἀνθρώπου μαρτυρία ἦν, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ. παρὰ γὰρ ἐκείνου μαθὼν ἔλεγεν ἅπερ ἔλεγεν. διὸ ἐπήγαγεν· ἐγὼ δὲ οὐ παρὰ ἀνθρώπου τὴν μαρτυρίαν λαμβάνω. 174 {3Jo 5, 33} Ἀνύποπτος ἐστὶν ἡ μαρτυρία Ἰωάννου· οὐ γὰρ αὐτόκλητος προσέδραμεν τῇ μαρτυρίᾳ. μεμαρτύρηκεν τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτ' ἔστιν ἐμοὶ τῷ Χριστῷ, ὅς ἐστὶν ἀλήθεια. 175 {3Jo 5, 35} Λύχνος ἐστὶν ὁ Ἰωάννης πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πολιτείαν, ὅς ἐστὶν ἥλιος φαίνει μὲν ὁ Ἰωάννης, καλύπτεται δὲ τῇ ὑπερβολῇ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλιακοῦ· οὕτω γὰρ καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ φαίνουσι μὲν, ὑπὸ δὲ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς τῶν ἁγίων τοσοῦτον κατακρατούμενοι ὡς δοκεῖν μηδὲ ὄλως λάμπειν. λύχνον δὲ εἶπεν τὸν Ἰωάννην ὡς οὐκ οἴκοθεν ἔχοντα τὸ φῶς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τοῦ πνεύματος χάριτος καὶ ὅτι ἡλίου ἀνατείλαντος περιττὴ ἡ τοῦ λύχνου χρεία. 176 {3Jo 5, 36} Τὴν τοῦ πατρὸς εὐδοκίαν καὶ σύνεσιν δόσιν λέγει ἡ τοῦτο φησὶ διὰ τὸ τῆς ἀνθρωπότητος σχῆμα. 177 {3Jo 5, 37} Ὡς οὐτε τοῖς προφήταις οὐτε τῇ ἄνωθεν ἐνεχθείσῃ φωνῇ οὐτε τῇ τῶν πραγμάτων θαυματουργία ἐπιστεύσατε· ἀπλουστέρας γὰρ ἐστὶ γνώσεως τὸ λέγειν, ὅτι τινὲς ἐωράκασι θεόν. οὗτοί εἰσιν οἱ μῆτε εἶδος τοῦ πατρὸς ἐωρακότες μῆτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκοότες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ὅς ἐστὶ λόγος τοῦ πατρὸς καὶ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ εἶδος. 178 {3Jo 5, 40} Εἰ καὶ θέλει ὁ Χριστὸς πεισθῆναι τῇ αὐτοῦ διδασκαλίᾳ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλ' οὐ βιάζεται τὸ αὐτεξούσιον. 179 {3Jo 5, 41} Ὡς ἀπροσδεῆς ἐξ ἑαυτοῦ ἔχω πληρεστάτην τὴν δόξαν καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐ θέλω, ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς. 180 {3Jo 5, 42} Τὸ δὲ ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ οὐκ ἔχετε εἶπεν δεικνύς ὅτι οὐ δι' ἀγάπην τοῦ θεοῦ αὐτὸν ἐδίωκον, κἂν οὕτως ἐκείνοι προεφασίζοντο. 181 {3Jo 5, 43} Εἰ καὶ οἶδεν, ὅτι οὐ πείθονται καὶ δέχονται αὐτόν, ἀλλ' ὡς θεὸς τὸ ἑαυτοῦ ποιεῖ ἐλέγχων καὶ νουθετῶν αὐτούς. 182 {3Jo 5, 43} Ὁ ἀντίχριστος τὴν τοῦ βίου δόξαν ἐπαγγέλλεται καὶ διὰ τοῦτο ἐκείνῳ πιστεύετε. 183 {3Jo 5, 45} Ἐγγραφὸς κεῖται καθ' ὑμῶν κατηγορία τὰ Μωυσαϊκά, ὃς ἀπιστούμενος ἐξ ὑμῶν κατηγορήσει ὑμῶν. 184 {3Jo 6, 1} Τῆς λίμνης φησὶ πέραν ἔθος γὰρ τῇ γραφῇ «τὰ τῶν ὑδάτων συστήματα» «θαλάσσης» καλεῖν. 185 {3Jo 6,

Καὶ γὰρ ὅτι ἐβούλετο μυστικόν τι τοῖς μαθηταῖς παραδοῦναι εἰς τὸ ὄρος ἀνήει. 186 {3Jo 6, 6} Πειράζει καὶ ὁ θεὸς πρὸς πίστιν τὸν ἀκροατὴν ἐκκαλούμενον, ἵνα δῶ αὐτῷ μισθὸν ὑπὲρ τῆς πίστεως. 187 col 1 {3Jo 6, 8® 9} Ἰνα μὴ δόξωσιν, ὅτι διὰ οἰκείαν χρεῖαν ὁ Ἀνδρέας ἀποκρύπτει, ταῦτα εἶπεν, ὅτι ἔτι παιδάριον ἔχει πέντε ἄρτους κριθῆς καὶ δύο ἰχθύας. Ἰνα μὴ δόξη διὰ τινὰ οἰκείαν χρεῖαν ἀποκρύπτειν ἃ εἶχεν εἶπεν τοῦτο. 189 {3Jo 6, 10} Μόνους τοὺς ἄνδρας ἀριθμεῖ κατὰ τὴν τοῦ νόμου συνήθειαν τοὺς μηδὲν νηπιῶδες ἔχοντας ἢ θηλυκόν, ἀλλὰ νεανικοῦ φρονήματος, οὓς καὶ τρέφει διὰ τοῦ στηρίζοντος καρδίαν ἄρτου καὶ ἐπιτέρψεως ἀναπληροῦσθαι ποιεῖ. 190 {3Jo 6, 11} Διὰ τοῦτο εὐχαριστεῖ, ἵνα μὴ δόξη ἀντίθεος εἶναι καὶ ἵνα διδάξη ἡμᾶς ἐν τῷ ἐσθίειν εὐχαριστεῖν, πλὴν καὶ ὡς ἄνθρωπος εὐχαριστεῖ, ἵνα λάθῃ ἕως τοῦ πάθους τὸν ἄρχοντα τοῦ νῦν αἰῶνος. 191 {3Jo 6, 13} Τρέφει τοὺς πιστοὺς ὁ Χριστὸς διὰ τῶν πέντε ἄρτων τῶν κριθίνων, ὅπερ νοεῖται ἢ παχυτέρα τῆς πεντατεύχου διδασκαλία καὶ διὰ τῶν δύο ἰχθύων, ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀποστολικὴ διδαχὴ τοῦ εὐαγγελικοῦ καὶ ἀποστολικοῦ κηρύγματος. 192 {3Jo 6, 13} Διδάσκει διὰ τοῦ σημείου θαρρεῖν αὐτῷ καὶ μὴ ἀθυμεῖν ἐν στενοχωρίᾳ ἥτοι μὴ δειλιάειν πρὸς φιλοξενίαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγαθὸν εὐτόλμους εἶναι. 193 {3Jo 6, 27} Οὐ κωλύει τὸ ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεριμνᾶν καὶ φροντίζειν τῆς αὔριον, ἵνα τὴν αἵρεσιν προαναξηράνη τῶν Μεσσαλιανῶν καὶ Μανιχαίων τῶν μὴ ἔργο χεῖρω χρωμένων τινί. 194 {3Jo 6, 27} Τὴν νοητὴν καὶ λογικὴν καὶ πνευματικὴν μένουσαν βρῶσιν λέγει· αὕτη γὰρ συμβάλλεται εἰς τὸ ἀπολαῦσαι ἡμᾶς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἣν ἢ εἰς Χριστὸν πίστις προξενεῖ. 195 {3Jo 6, 27} Τὴν μυστικὴν μετάληψιν λέγει ἣν ὁ υἱὸς ἰὼν δέδωκε τὴν ἀγιαζουσαν ψυχὴν καὶ σῶμα συναναπλέξας τῷ θεοπρεπεῖ τὸ ἀνθρώπινον. 196 {3Jo 6, 27} Τοῦτον ἐσφράγισεν, ὃ ἐστὶν ἔχρισεν ἀγίῳ πνεύματι τὴν σάρκα τοῦ κυρίου τὴν ἀνθρωπίνην, οὐ τὴν θεότητα· πάντα γὰρ σχεδὸν τὰ τῆς οἰκονομίας ὀνόματα περὶ τὴν σάρκα εἴληπται. τοῦτο εἶπεν ἢ ὅτι μεμόρφωται φυσικῶς πρὸς τὸν πατέρα ἥτοι ἔχρισεν· κατασφραγίζονται γὰρ οἱ χριστοί. ἥτοι ἐσφράγισεν, ἐβεβαίωσεν ἥτοι ἀναντιρρήτως ἐξεκάλυπεν ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν διὰ τῆς ἰδίας μαρτυρίας· ἐκμαγεῖον γὰρ ἐστὶ καὶ σφραγὶς ὁ υἱὸς τῆς τοῦ πατρὸς οὐσίας ὁρώμενος ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ πατήρ. 197 {3Jo 6, 29} Εἰ καὶ ἦδει ἐκείνους μηδὲν ὠφεληθησομένους, ἀλλὰ διὰ τὸ κοινωφελὲς τῆς διδαχῆς ἀπεκρίνατο. 198 {3Jo 6, 29} Οὐχ ὁ ταῖς σκιαῖς δουλεύων τοῦ νόμου ποιεῖ τὸ τοῦ θεοῦ θέλημα, ἀλλ' ὁ εἰς τὸν Χριστὸν πιστεύων. 0 {3Jo 6, 32} Οὐχ ὡς ψεύδους οὔσης τῆς τοῦ μάννα τροφῆς εἶπεν τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνο τύπος ἦν, οὐκ αὐτὸ ἡ ἀλήθεια. ὁ Χριστὸς ἐστὶ τὸ μάννα ὃ φύσει ζωὴ ὦν καὶ τὰ πάντα ζωογονῶν, ὃ ἐστὶν ἄρτος ὡς τρέφων ψυχὴν καὶ σῶμα. 1 {3Jo 6, 32} Ὡς δὲ πάλιν τὸν ἄρτον, ὃ ἐστὶν ἡ σὰρξ, λέγει ἐξ οὐρανοῦ, οὐχ ὅτι ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἀλλ' ὅτι ἠνώθη τῷ ἐξ οὐρανοῦ κατεληλυθότι λόγῳ καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν ἀδιαφοροῦσιν οἱ ἅγιοι ὡς ἐπὶ ἐνὸς προσώπου καὶ μιᾶς ὑποστάσεως, εἰ καὶ τὴν διαφορὰν ἐπίστανται καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν σαρκός, ψυχῆς καὶ θεότητος. 2 {3Jo 6, 33} Ἀπαλλάσσει γὰρ ἁμαρτίας καὶ ποιεῖ φίλους θεῶ καὶ «θείας φύσεως» κοινωνοῦς καὶ τῆς γενένης ἐλευθεροῖ καὶ τῆς βασιλείας ἀξιοῖ τοὺς ἀξίους καὶ ὡς δεῖ τῆς τοῦ θεοῦ λόγου σαρκὸς μετασχόντας· ὅλα γὰρ ταῦτα ζωὴ ἐστὶ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς καὶ τροφῆς. 4 {3Jo 6, 35} Ἄρτος ἐστὶ ζωῆς οὐχ ὡς σωματικὸν λιμὸν παραμυθούμενος, ἀλλ' ὅλον ἐξ ὅλου τὸ ζῶον εἰς ζωὴν ἀναπλάττων, δι' ὧν τῶν λόγων αὐτοῦ ἐμφορούμεθα τῶν πνευματικῶν, ὃ ἐστὶ ζωὴ. 5 {3Jo 6, 35} Ὑδὼρ καὶ ποτὸν ὧς δὲ λέγει ἢ τὸν διὰ τοῦ πνεύματος ἀγιασμὸν ἢ αὐτὸ τὸ ἅγιον πνεῦμα. 6 {3Jo 6, 37} Τὸ δὲ πᾶν ὃ δίδωσίν μοι ὁ πατήρ πρὸς ἐμὲ ἵξει. οὐ τὸ τυχὸν πρᾶγμα ἢ πίστις ἢ εἰς αὐτόν, ἀλλὰ τῆς ἄνωθεν δεῖται ῥοπῆς καὶ ψυχῆς τινος γενναίας καὶ θεόφρονος καὶ εὐγνώμονος δεχομένης πίστιν, τὴν τοῦ πατρὸς ἀποκάλυψιν. τὸ δὲ οὐ μὴ ἐκβάλλω ἕξω τοῦτο ἐστίν· οὐ μὴ ἀπολέσω, ἀλλὰ σώσω καὶ

ἐπιμελείας ἀπολαῦσαι παρασκευάσω πολλῆς. 7 {3Jo 6, 37}3Οὐκ ἔστιν, φησίν, τὸ τυχόν ἢ εἰς ἐμὲ πίστις, ἀλλὰ τῆς ἄνωθεν δεῖται ῥοπῆς, ἵνα γνῶ τὰ ὑπὲρ νοῦν, εἰ καὶ ζητεῖται καὶ ἡ ἡμῶν σπουδὴ. ὥσπερ ἰατρῶ προσάγει ὁ πατήρ τῶ Χριστῶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀνθρώπους, οἰκονομικῶς δὲ ὡς ἄνθρωπος τῶ πατρὶ τὰ θεοπρεπῆ ἀνατίθησιν, ἐπεὶ ἰσχύει ὡς θεὸς ὁ Χριστὸς ἑαυτῶ προσαγαγεῖν. 8 {3Jo 6, 38}3Οὐκοῦν οὐ ψιλὸς ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ θεὸς σαρκωθείς, οὐ μετὰ τὴν ἀνάστασιν θεοποιηθεὶς· προλαμβάνει γὰρ ἡ κατάβασις τὴν ἄνοδον. 9 {3Jo 6, 38}3Οὐκ ἴδιον θέλημα ἔχων παρὰ τοῦ πατρὸς ἦλθον· πάντα γὰρ τὰ ἐμὰ τοῦ πατρὸς ἐστί καὶ τὰ τοῦ πατρὸς ἐμὰ καὶ οὐκ ἄλλο τι πράξων ἦλθον εἰ μὴ ὅπερ καὶ ὁ πατήρ βούλεται. 210 {3Jo 6, 39}3Πάντες μὲν οἱ ἄνθρωποι ἀνίστανται, μόνοι δὲ οἱ πιστοὶ ἀξιοῦνται τῶν ἀγαθῶν. 211 {3Jo 6, 39}3Ζωοποιεῖ ὁ υἱὸς τοὺς πιστοὺς τοῖς φύσει φθαρτοῖς ἀνθρώποις τὴν ζωοποιὸν τοῦ πνεύματος ἐντιθεὶς δύναμιν καὶ ὅλους αὐτοὺς μεταπλάττων εἰς ἀθανασίαν. 212 {3Jo 6, 42}3Διὰ τὴν κατὰ σάρκα μητέρα αὐτοῦ ἀδύνατον ἐνόμιζον ἐξ οὐρανοῦ αὐτὸν καταβεβηκέναι ἢ εἰς τὸ φαινόμενον ὀρῶντες οὐ τὴν ἀόρατον αὐτοῦ φύσιν ἐννοοῦντες ἐσκανδαλίζοντο. 213 {3Jo 6, 44}3Εἰ ὁ πατήρ ἄγει, ὁ δὲ θεὸς ἐγείρει, μέγα τὸ τῶν πιστῶν ἀξίωμα. τοῦτο ποιεῖ ὡς φύσει θεὸς ὢν. 214 {3Jo 6, 44}3Τοὺς κατὰ προαίρεσιν ἀγαθοὺς ἔλκει ὁ πατήρ, τοὺς δὲ μοχθηροὺς ἔξ. οὐ τὸ ἐφ' ἡμῖν αὐτεξούσιον ἀναιρεῖ ὁ λόγος, ἀλλὰ δείκνυσσι βοηθείας δεομένους· ἔλκεται γὰρ οὐκ ἄκων, ἀλλὰ πολλῆς ἀπολαύων συμμαχίας. θεοδίδακτόν ἐστιν ἀγαθὸν τὸ περὶ Χριστοῦ μυστήριον. 215 {3Jo 6, 44} 45}3Εἰ καὶ διὰ τῆς τῶν προφητῶν διδασκαλίας εἴλκεν ὁ πατήρ, ἀλλὰ πολλὴ ἡ διαφορὰ· οἱ μὲν γὰρ πρῶτοι ἐδιδάσκοντο διὰ τῶν προφητῶν, οἱ δὲ πιστοὶ διὰ τοῦ υἱοῦ ἢ τοῦ ἀγίου πνεύματος. διδακτοὶ δὲ θεοῦ πάντες ἀντὶ τοῦ οἱ πλείονες ἦτοι πάντας τοὺς βουλομένους διδάσκει ὁ θεός. 216 {3Jo 6, 45}3Τὸ ἀκοῦσαι κοινόν, τὸ δὲ μαθεῖν μόνων τῶν ἐπιδιδόντων ἑαυτοὺς τῇ χάριτι. 217 {3Jo 6, 46}3Ὁ μόνος ἀόρατος μόνῳ τῶ ἀοράτῳ τὴν φύσιν φαίνεται. μόνος ὄρα ὁ υἱὸς τὸν πατέρα ὡς ἔξω ὑπάρχων πάντων καὶ μόνος ὢν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς. 218 {3Jo 6, 50}3Ὡς ζωὴν αἰώνιον δίδουσι τοῖς πιστοῖς ἢ ὡς διακρατῶν ἡμῶν τὴν ζωὴν καὶ τὴν νῦν καὶ τὴν μέλλουσαν. 219 {3Jo 6, 50}3Κὰν γὰρ γεύσηταί τις θανάτου, οὐ μένει οὕτω διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως. 2 {3Jo 6, 50}3Ἄρτον καλεῖ τὴν ἑαυτοῦ σάρκα διὰ τὸ ἐσθίεσθαι αὐτὴν ἐν τοῖς μυστικοῖς. 221 {3Jo 6, 52}3Ὡς παρὰ φύσιν ὄντος τοῦ πράγματος ἀπιστοῦσιν, ὡς ψυχικοὶ οὐ νοοῦσι τὸ πνευματικὸν τοῦ κυρίου σῶμα. 222 {3Jo 6, 52}3Οὐ σαρκοφαγεῖν λέγει, ἀλλὰ τὸ μετασχεῖν τῶν μυστικῶν. 223 {3Jo 6, 53}3Ἀμέτοχοι ἔσεσθε τῆς αἰωνίου ζωῆς οἱ μὴ διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν μυστικῶν παραδεξάμενοι τὸν Ἰησοῦν τὸν ὄντα ζωὴν κατὰ φύσιν. 224 {3Jo 6, 53}3Ταῦτα λέγει δεικνύς, ὅτι οὐκ ἦν ψιλοῦ ἀνθρώπου ἢ σάρξ, ἀλλὰ τοῦ υἱοῦ πεπληρωμένη πάσης τῆς θεότητος ὡς ἐνὸς τῆς τριάδος. 225 {3Jo 6, 56}3Ὡσπερ αἰ αἰσθηταὶ τροφαὶ ἡμῖν ἀνακιρνάμεναι συνιστῶσι τὸ σῶμα, οὕτω καὶ ἡ μυστικὴ μετάληψις ὥσπερ τινὰ φυσικὴν συνάφειαν ποιεῖ τὸν πιστὸν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἀνακιρνῶσα. 226 {3Jo 6, 57}3Φύσει ζωὴ ἐστὶν ὁ υἱὸς οὐ παρ' ἐτέρου λαβὼν τὸ ζῆν· τοῦτο γὰρ ζῶον καλεῖται. οὔτε οὖν τὸ τοῦ ζῶου ὄνομα τάττεται ἐπὶ θεοῦ οὔτε τὸ τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς κτίσεως. 227 {3Jo 6, 58}3Ὁ πιστεύων, ὅτι ἐξ οὐρανοῦ δίδεται ὁ ἄρτος, πιστεύει, ὅτι καὶ ζωὴν αἰώνιον δίδωσιν. οὐκοῦν οἱ τὸ μάννα φαγόντες οὐκ ἔφαγον τὸν ἐξ οὐρανοῦ ἄρτον, ἐξ ὧν ἀπέθανον. 229 {3Jo 6, 59}3Τίνος ἕνεκεν ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ; ἵνα διδάξῃ τὸν ὄχλον τὰ δόγματα καὶ ὅτι οὐκ ἦν ἀντίθεος. 230 {3Jo 6, 60}3Τὸ σκληρὸς ἐστὶν ὁ λόγος εἶπεν ὁ εὐαγγελιστής, ἐπειδὴ ἀνθρωπινῶς τερὸν ἤκουον τῶν τοῦ κυρίου ῥημάτων. 231 {3Jo 6, 60}3Μὴ νοοῦντες τὰ λεγόμενα οὐδὲ ἐρωτῆσαι καὶ μαθεῖν ἠνείχοντο. 232 {3Jo 6, 62}3Ὁ σαρκωθείς θεὸς αὐτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. οὐ μὴν αὐτὸ τὸ σῶμα καλεῖται υἱὸς ἀνθρώπου ὡς κακῶς δογματίζων

Μάρκελλός φησιν λέγων ἑαυτὸν ἐξ οὐρανοῦ καταβεβηκέναι. διδάσκει, ὅτι θεὸς ἦν καὶ ἐν σαρκὶ ὠρᾶτο καὶ ὅτι ἡ σὰρξ αὐτοῦ ζωοποιός ἐστιν. 233 {3Jo 6, 63} Ἐντὶ τοῦ πνευματικά ἐστιν. οὐκ ἔχουσιν ἀκολουθίαν φυσικὴν, ἀλλ' ἔξω ἐστὶ τῆς τοιαύτης ἀνάγκης. πνεῦμα ὧδε καλεῖ τὴν σάρκα πεπληρωμένην τῆς ζωοποιῦ τοῦ πνεύματος ἐνεργείας· μένει γὰρ ἡ σὰρξ σὰρξ. 234 {3Jo 6, 64} Εἰ καὶ ὡς θεὸς ἦδει, ὅτι ἔμελλον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ὅμως λέγει τὰ κοινωφελῆ. 235 {3Jo 6, 66} Πολλοὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οὐ τοὺς δώδεκα λέγει. 236 {3Jo 6, 70-71} Εἰδὼς τὸ ἐσόμενον ὁ Ἰησοῦς ὡς θεὸς ποιεῖ τὸ ἀγαθὸν καὶ δωρεῖται τὰ ἀξιάγαστα, πλὴν οὐκ ἀνατρέπει ἡμῶν τὸ αὐτεξούσιον· αὐτὸς γὰρ τὸ ἑαυτοῦ ποιεῖ, ἐν ἡμῖν δὲ ἐστὶν τὸ φυλάξαι. ὅθεν οὐ τὸν θεὸν δεῖ αἰτιᾶσθαι ἐφ' οἷς εὐεργετεῖ, ἀλλὰ τοὺς ἔκοντι ἀπολέσαντας τὰ χαρίσματα, οἷος ἦν ὁ Ἀδὰμ, ἡ Εὐά, ὁ Ἰούδας καὶ ὅσοι τοιούτῳ τρόπῳ. εἰ καὶ ἐγὼ ὑμᾶς ἐξελεξάμην, ἀλλ' αὐθαίρετον ἐν ἀνθρώποις τὰ τῆς ἀρετῆς καὶ κακίας. διάβολον καλεῖ τὸν κολώμενον τῷ διαβόλῳ καὶ ἐξομοιούμενον αὐτῷ καὶ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιοῦντα. 237 {3Jo 6, 71} Ὡς ἀποθαυμάζων εἶπεν ὁ εὐαγγελιστὴς εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὅτι το σοῦτον ὁ διάβολος πολεμεῖ ὡς δυνηθῆναι ἓνα τῶν δώδεκα ἀφαρπάσαι τῶν ἐγειράντων νεκροὺς καὶ δαίμονας διωξάντων καὶ τῆς ζωοποιῦ καὶ πνευματικῆς τοῦ κυρίου διδασκαλίας ἀπολαυσάντων. 238 {3Jo 7, 1} Δείκνυσι τὰ τῆς ἀνθρωπότητος φεύγων τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐλέγχων Μαρκίωνα καὶ Παῦλον τοὺς εἰρηκότας, ὅτι οὐ γέγονε τοῦ θεοῦ ὁ υἱὸς ἄνθρωπος κατὰ ἀλήθειαν. 239 {3Jo 7, 3} Ἐὰν ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐδόκουν ψέγειν αὐτὸν ὡς δειλὸν καὶ ὡς κρυφῆ ποι οὖντα τὰ σημεῖα, θέλοντα δὲ ὡς φιλόδοξον ἐν παρρησίᾳ εἶναι. 240 col 1 {3Jo 7, 7} Ἐνταῦθα κόσμον λέγει τοὺς φρονοῦντας ἀνθρώπους τὰ τοῦ κόσμου. Κόσμον λέγει τοὺς φρο νοῦντας τὰ ἐν κόσμῳ. 241 {3Jo 7, 8} Ὑμεῖς ἀπερισκέπτως ποιεῖτε, ὁ βούλεσθε, ἐγὼ δὲ οὐ διὰ τὸ οἰκονομεῖν ἕκαστα πρὸς τὸ συμφέρον. μένω τὸ πάθος, ἵνα ἀναστάς πᾶσι κατάδηλον ποιήσω τὴν ἑμαυτοῦ δύναμιν. 242 {3Jo 7, 8} Οὐκ ἦν ἴσον ἐν ἀρχῇ τῆς ἐορτῆς ἀναμεῖναι ζεόντων τῷ θυμῷ τῶν Ἰουδαίων· μετὰ ταῦτα οὖν μελλούσης τῆς ἐορτῆς λύεσθαι ἀναβαίνει οὐκ ἐναντία πεποιηκῶς ὧν εἶπεν· οὐ γὰρ ἀνέβη ἐορτάσων, ἀλλὰ συμβουλεύσων. διὸ καὶ λάθρα ἀνέβη, οὐ μετὰ ἰλαρότητος ἢ κέχρηται οἱ πανηγυρίζοντες. καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ δὲ εἰπὼν τῷ Μωυσῆ οὐ συναναβήσομαι ὑμῖν ὕστερον παρακαλοῦντι Μωυσῆ ὑπέσχετο συμπορεύεσθαι αὐτοῖς. 244 {3Jo 7, 15} Ἐκ τῆς ἀπορίας ἔδει αὐτοὺς γνῶναι, ὅτι θεὸς ἐστίν. 245 {3Jo 7, 16} Διὰ τὴν ἄκραν ἐξομοίωσιν τὴν ἑαυτοῦ διδαχὴν τοῦ πατρὸς λέγει ἢ ὅτι αὐτός ἐστιν ἢ τοῦ πατρὸς «σοφία», δι' ἧς πάντα λαλεῖ ὁ πατήρ ἢ καὶ ὡς ἄνθρωπος οἰκονομικῶς ἀνατίθησι τῷ πατρὶ τὴν διδασκαλίαν διὰ τὸ ἄπιστον τῶν Ἰουδαίων. ἀπεστάλθαι δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τὴν σάρκα ἢ ὡς λόγον ἐκ τοῦ νοῦ ἦγουν ἐκ τοῦ πατρὸς ἢ ὡς ἐξ ἡλίου «ἀπαύγασμα». 246 {3Jo 7, 18} Ἐντὶ τοῦ ἰδιαζόντως καὶ ἀποκεκομμένως· οὐ γὰρ ἄν ἄλλως λαλῶ εἰ μὴ κατὰ θέλησιν τοῦ πατρὸς. 247 {3Jo 7, 18} Τὸ καθ' ἑαυτὸν δι' οἰκονομίαν σιωπῶν διὰ τὸ εὐσκανδάλιστον τῶν Ἰουδαίων καὶ διὰ τὸ ἀνεπίληπτον τὴν τοῦ πατρὸς διαγγέλλει δόξαν. τοῦτον τὸν συλλογισμόν πλέκει, ἵνα γνῶσιν, ὅτι οὐ δόξης ἐφίεται. 248 {3Jo 7, 19} Κύριος ὧν Μωυσέως καὶ τοῦ νόμου διὰ τὸ ἀσθενὲς τῶν Ἰουδαίων οἶονεῖ ἀπαλλοτριῶν ἑαυτὸν τοῦ νόμου Μωυσέως αὐτὸν καλῶν· οὐ γὰρ ἠδύνατο ἀκοῦσαι, ὅτι φύσει θεὸς ἦν οὔτε τὸ βαθὺ τῆς οἰκονομίας μυστήριον. 249 {3Jo 7, 23} Τί ταραττεσθε; οὐ γὰρ τὸ ὑγιαίνει τὸν παράλυτον ἐποίει λύσιν τοῦ σαββάτου, ἀλλὰ τὸ μὴ θεραπεῦσαι. ὅτε, φησίν, σημεῖον λαμβάνει ἄνθρωπος ὀδύνην ἐμποιοῦν οὐδεὶς ἀγανακτεῖ λυομένου τοῦ νόμου, ὧδε δὲ ὅλου ἀνθρώπου ὑγιασθέντος δυσχεραίνετε ὡς παρανομίας γενομένης. 252 {3Jo 7, 24} Εἰ τοῖς ἐν σαββάτῳ περιτέμνουσιν ἢ θυσιάζουσιν ἢ πολεμοῦσιν οὐ μέμψεσθε, μηδὲ ἐμοί· τοῦτο γὰρ

οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ προσωποληψία. 253 {3Jo 7, 25} Ἐλέγχει ὁ ὄχλος τοὺς Ἰουδαίους θέλοντας αὐτὸν ἀποκτεῖναι καὶ ἄρνου μένους μὲν, ψευδομένους δέ, τὸν δὲ Χριστὸν ἀληθεύοντα περὶ αὐτοῦ. 254 {3Jo 7, 26–27} Καλῶς λέγετε, ὅτι ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός, αὐτὸν οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν· ὁ γὰρ ἀληθινὸς θεός, ἐξ οὗ εἰμι, φησίν, ἠγγόνηται ὑμῖν καὶ οὐδὲν ἀπεικός, εἰ ἀγνοεῖτέ με, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, οὐκ εἰδότες τὸν ἐξ οὗ εἰμι. 255 {3Jo 7, 26® 27} Ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἔλεγον τὸ μήποτε ἔγνωσαν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Χριστός, αὐτοὶ δὲ τὸ ἐναντίον δοξάζοντες ἔλεγον· τοῦτον οἶδαμεν, ὅτι ἐκ γῆς ἐστὶ καὶ «υἱός» ἐστὶ «τοῦ τέκτονος», τὸν δὲ Χριστόν, φασίν, οὐκ οἶδαμεν. 256 {3Jo 7, 29} Ἐμοὶ μόνῳ θεατός ἐστιν, ἐπεὶ περ θεός εἰμι κατὰ φύσιν καὶ οὐ τῆς γεν νητῆς φύσεως, οἵτινες ἐννοίαις μόνον κατὰ τὸ δυνατὸν γινώσκουσι τὸν πατέρα. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ ὅλον ἐν ἑαυτῷ θεωρεῖ τὸν γεννήσαντα καὶ τὴν τοῦ τεκόντος οὐσίαν ἐν τῇ οἰκείᾳ φύσει ζωγραφεῖ καὶ οὕτως οἶδεν αὐτὸν ὡς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· ἀνέκφραστα γὰρ τὰ περὶ θεοῦ. 257 {3Jo 7, 30} Διὰ τούτου μανθάνομεν, ὅτι ἐκὼν ἔπαθε καὶ οὐκ ἐκ πλεονεξίας Ἰουδαϊκῆς συλληφθεὶς. ὥραν δὲ λέγει τὴν εὐκαιρὸν τῶν πραγμάτων ἔκβασιν. 258 {3Jo 7, 32} Δι' ὧν ἐγόγγυζον φαίνονται ἀποδεχόμενοι τὸν Χριστὸν καὶ θέλοντες ἀπὸ τῶν ἠγουμένων ἀποσχίσαι. ὅπερ αἰσθανόμενοι οἱ ἠγούμενοι ἔπεμψαν συλλα βέσθαι αὐτὸν διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἐπιστεύετο εἶναι ὁ Χριστός, ἵνα αὐτὸν ἀνέλωσιν. 259 {3Jo 7, 37} Ὅτε πάντες συνέτρεχον καὶ ἔμελλον ἀναχωρεῖν οἴκοι, τότε διδάσκει, ἵνα σχῶσιν ἐφόδιον τοὺς αὐτοῦ λόγους. 260 {3Jo 7, 37} Οὐδένα βία ἐφέλκομαι, ἀλλὰ τὸν ἔχοντα προθυμίαν πολλήν. διὰ δὲ τοῦτο οὕτως εἶπεν ὅπως διδάξῃ, ὅτι ὀφείλουσιν οἱ τῇ πίστει προστρέχοντες τὸν τῶν διψόντων ἔρωτα ἔχειν, οἵτινες ὅταν πῶσιν ἀναπαύονται. 261 {3Jo 7, 37} Ἐπειδὴ ὁ νόμος κλητὴν ἀγίαν καλεῖ τὴν ἐβδόμην, ἔθει παλαιῷ καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς ἀκολουθήσας μεγάλην αὐτὴν εἶπε. 262 {3Jo 7, 38} Οἱ πιστοὶ ἀμοιβὴν τῆς πίστεως λήψονται τὰ ἄφθονα ἀγαθὰ καὶ τοσαύτην ἔξουσιν ἐκ τοῦ ἀγίου πνεύματος δωρεὰν ὡς μὴ μόνον αὐτοὺς εὐφραίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις μεταδιδόναι τῆς τοῦ πνεύματος χάριτος ὡς μηκέτι μηδὲ ἐκεῖ νους διψᾶν τῆς ἀληθείας τὴν γινῶσιν. 263 {3Jo 7, 39} Οὐκ ἐπὶ τὴν ὑπόστασιν ἀναφέρει τὸν λόγον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν τοῦ πνεύματος ἐνέργειαν, ἥτις γέγονε μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν.

264 {3Jo 7, 41® 42} Καλῶς μὲν ἔλεγον, ὅτι δεῖ ἐκ σπέρματος Δαβὶδ εἶναι τὸν Χριστόν καὶ ἀπὸ Βηθλέεμ. πλανῶνται δὲ διὰ τὴν Ναζαρέθ, ἐν ἣ ἦν ἀνατεθραμμένος καί περ γεννηθέντος αὐτοῦ ἐν Βηθλέεμ ἐκ τῆς παρθένου τῆς ἐκ Δαβίδ. 265 {3Jo 8, 12} Δείκνυσιν, ὅτι αὐτός ἐστὶ περὶ οὗ προανεφώνησεν «ἰδοὺ τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν» καὶ οὐχ εἰς τῶν προφητῶν, ἀλλὰ δεσπότης. 266 {3Jo 8, 12} Ἐαυτὸν εἶπε τὸ φῶς, οὐ μὴν, ὅτι ἐν ἐμοὶ ἐστὶ τὸ φῶς, ἵνα μὴ τις εἰς δυάδα υἱῶν διατέμνη τὸν ἕνα Χριστόν· εἷς γὰρ ἐστὶν ὁ Χριστὸς υἱὸς καὶ πρὸ σαρκὸς καὶ μετὰ σαρκὸς καὶ εἷς καὶ μόνος κατὰ ἀλήθειαν υἱὸς ὁ ἐκ θεοῦ καὶ πατρός καὶ ὅτε γέγονεν ἄνθρωπος οὐκ ἐν μέρει τιθεμένης τῆς ἀνθρώπου φύσεως· αὐτοῦ γὰρ ἴδιον τὸ σῶμα καὶ τὸ διατέμνει τὸν Χριστόν μετὰ τὴν σάρκωσιν εἰς δύο υἱοὺς ἢ εἰς δύο φύσεις (ταῦτόν γάρ) ἐστὶν βλάσφημον. 267 {3Jo 8, 14} Εἰ ἠδειςαν, ὅτι θεοῦ ἦν υἱὸς καὶ ἀπ' οὐρανοῦ κατήλθεν, οὐκ ἂν διὰ τὸ βλεπόμενον σῶμα ἐσκανδαλίζοντο. θεός εἰμι, φησίν, καὶ ἀξιοπίστως ἑμαυτῷ μαρτυρῶ, ὑμεῖς δὲ διὰ τοῦτό με οὐκ οἴδατε, ἐπειδὴ οὐδὲν θέλετε <πλήν> τοῦ φαινομένου νοεῖν. οὐκ εἶπε δέ, ὅτι θεός εἰμι, ἀλλὰ πόθεν ἔρχομαι, ταπεινὰ μιγνύς τῷ ὑψηλῷ. ὑμεῖς δέ, φησίν, οὐκ οἴδατε πόθεν ἔρχομαι καὶ ποῦ ὑπάγω· ἐθελοκἀκουν γὰρ καὶ προσεποιοῦντο μὴ εἰδέναι. 268 {3Jo 8, 15} Πρὸς τὸ φαινόμενον σῶμά μου ἀφορῶντες ἐσφαλμένως τὰ κατ' ἐμὲ κρίνετε. 269 {3Jo 8, 15} Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτοις ἦλθον, ἐπεὶ περ οὐκ ἔστι καιρὸς κρίσεως· εἰ γὰρ ἠθελον κρίναι, ὑμεῖς τῶν

καταδεδικασμένων ἐστέ. «οὐκ ἦλθον» νῦν εἰς τὸ κρῖναι «τὸν κόσμον», ἀλλ' εἰς τὸ σῶσαι. 270 {3Jo 8, 16} Πρὸς τὴν ὑπόνοιαν τῶν ἀκουόντων λέγει τοῦτο, τοῦτ' ἔστιν ἡ ἐμὴ κρίσις τοῦ πατρός ἐστιν καὶ οὐκ ἄλλως ἐγὼ παρὰ τὸν πατέρα κρίνω ἢ ὁ πατήρ παρὰ τὸν υἱόν. οὐχ ὡς ἀσθενῶν περὶ τοῦ κρῖναι τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ὅτι σὺν τῷ υἱῷ ὁ πατήρ μέλλει κρῖναι τοὺς ἀπιστοῦντας τῷ ἀπεσταλμένῳ ἐξ αὐτοῦ. 271 {3Jo 8, 17} 18} Οὐ μόνον τοῦτο θέλει δεῖξαι, ὅτι δύο εἰσὶν αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας. εἰ ἔν ἦν πρόσωπον πατρός καὶ υἱοῦ κατὰ Σαβέλλιον, ἔδοξεν ἂν καθ' ἑαυτοῦ προαγαγεῖν τὴν τοῦ νόμου μαρτυρίαν. 272 {3Jo 8, 17-19} Οὐχ ἀπλῶς τοῦτο ἐκλάβοιμεν ὡς ἐπ' ἀνθρώπων εἰρηῆσθαι· οὐ γὰρ ἐπειδὴ δύο εἰσὶν, διὰ τοῦτο ἐστιν ἡ μαρτυρία ἀληθής· οὐδὲ γὰρ δύο εἰσὶν, ὅταν ὁ εἷς ἑαυτὸν μαρτυρῇ, ἀλλὰ τοῦτο φησὶν δι' οὐδὲν ἕτερον, ἀλλ' ἵνα δείξῃ ἑαυτὸν ὁμοούσιον τῷ πατρὶ καὶ δι' ἑαυτοῦ δείξῃ πάλιν οὐ δεόμενον ἄλλης μαρτυρίας καὶ ἵνα μὴ νομίση τις, ὅτι ἀριθμοῦ ἕνεκεν παρείληπται, δείκνυσι τὴν ἐξουσίαν· εἰπὼν γὰρ δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἐστὶν ἀληθής ἐπήγαγεν· ἐγὼ εἰμι ὁ μαρτυρῶν περὶ ἑμαυτοῦ καὶ ὅπερ εἰμι τοῦτο λέγειν οὐ παραιτῆ σομαι· μαρτυρῶ γὰρ ὅτι «φῶς εἰμι τοῦ κόσμου». εἰ δὲ ἀξιοχρεῶς εἶναι οὐ δοκῶ, ἐπεὶπερ εἰμι μόνος καὶ ἑαυτῷ μεμαρτύρηκα, παραλήψομαι συμψηφιούμενον τοῖς ἐμοῖς λόγοις τὸν πατέρα τοῖς πράγμασιν· συνθαυματοουργεῖ γὰρ, ὡς ὁρᾶτε, καὶ συνεργάζεται. τοῦτο δὲ μὴ συνιέντες οἱ τάλανες περὶ τοῦ κατὰ σάρκα νομι σθέντος πατρός εἰρηῆσθαι ταῦτα ὑπέλαβον. διὸ ληροῦντες ἔλεγον· ποῦ ἐστὶν ὁ πατήρ σου ἡτοι ὡς μὴ εἰδότι τὸν πατέρα ὡς ἐκ μοιχείας ὄντι διαλοιδοροῦ μενοι ἔλεγον τὸ ποῦ ἐστὶν ὁ πατήρ σου. 273 {3Jo 8, 19} Τὸν Ἰωσήφ οἰόμενοι αὐτοῦ εἶναι πατέρα τοῦτο εἶπον ἢ ὄνειδιζουσιν αὐτῷ ὡς ἐκ παρθένου τεχθέντι καὶ οὐκ εἰδότι τὸν ἴδιον πατέρα. 274 {3Jo 8, 19} Εἰ ἄνθρωπον ὑποπεύετε εἶναι τὸν πατέρα μου, οὐκοῦν οὐδὲ ἐμὲ οἴδατε. ἀλλ' ἐπεὶπερ οἱ φιλομαθεῖς διὰ τῆς τοῦ Ἰησοῦ γνώσεως νοοῦσι τὸν πατέρα, ὁ πατήρ ἐν υἱῷ ὡς ἐν εἰκόνι ἰδίᾳ χαρακτηρίζεται. οὐκοῦν ἴσος ὁ υἱὸς τῷ πατρὶ. λέγων, ὅτι ἀγνοεῖτε τὸν πατέρα μου καὶ ἐμέ, διδάσκει, ὅτι οὔτε τοῦ Ἰωσήφ ἦν, οὐ ἤδεσαν, οὔτε τὸν περὶ σαρκώσεως αὐτοῦ ἠτήσαντο λόγον. 275 {3Jo 8, 19} Ὡστε οὖν τότε αὐτὸν ἐχειρῶσαντο, ὅτε αὐτὸς συνεχώρησεν. ἐν τῷ ἱερῷ οὖν ἐδίδασκεν ὡς διδάσκαλος, ὅπερ πολὺ αὐτοὺς ἔδακνεν. καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτόν, ὅτι οὐπω ἦν καιρὸς καθ' ὃν ἠθελεν παθεῖν. 276 {3Jo 8, 21} Ἐξω τῶν τῆς βασιλείας ἀγαθῶν διαμενεῖτε οὐ δυνάμενοι εἰς οὐρανοὺς ἀναβῆναι, ἐπεὶπερ τὸν ἄνωθεν ἐλθόντα οὐ προσεδέξασθε. 277 {3Jo 8, 23} Κόσμον ὧδε τὰς σαρκικὰς ἐννοίας φησὶν, λέγων δὲ ἑαυτὸν μὴ εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου, 278 {3Jo 8, 24} Ὁ μὴ πιστευῶν ἀνάγκη ἀπέρχεται ἔχων «τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον», ὃν ἐὰν μὴ θανατώσῃ διὰ τῆς πίστεως, ἐναποθανεῖται ἐν αὐτῷ καὶ ἀπέρχεται δώσων εὐθύνας τῶν προτέρων ἀμαρτημάτων. 279 {3Jo 8, 28} Ἄν λύω τὸ σάββατον, οὐκ ἀπαρέσκει τῷ πατρὶ. 280 col 1 {3Jo 8, 28} Ἀπὸ τῶν σημείων τῶν μελλόντων γίνεσθαι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός. Ἀπὸ τῶν σημείων τῶν γεγονότων ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἔγνωσαν ἂν, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ Χριστός. 281 {3Jo 8, 28} Ὅταν ἀνέλθῃτε με καὶ δόξῃτε ἀπαλλάσσεσθαι μου, τότε γνώσεσθε, ὅτι υἱὸς θεοῦ εἰμι ἀπὸ τῶν σημείων, ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως, ἀπὸ τῆς ἀλώσεως ὑμῶν. 282 {3Jo 8, 28} 29} Διὰ τὸ ἀσθενὲς τῶν ἀκροατῶν οὕτω λαλεῖ, τοῦτ' ἔστιν οὐκ εἰμι ἐναντίος τῷ πατρὶ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἀπαράλλακτον. ἐπειδὴ ὁμοούσιός εἰμι τῷ πατρὶ, οὐδὲν ποιῶ, ὧν οὐ ποιεῖ ὁ πατήρ· κάκεινος γὰρ ἐν σαββάτῳ ἐργάζεται ὡς ἐγὼ καὶ ἅ λαλεῖ, λαλῶ καὶ μάτην με ὡς ἀντίθεον διαβάλλετε. ἵνα μὴ διὰ τοῦ εἰπεῖν ὁ πέμψας με ἐλάττωσιν ἐννοήσωσιν, λέγει· μετ' ἐμοῦ ἐστὶν, ἀμφὸς τερα λέγων διὰ τὴν θεότητα καὶ τὴν οἰκονομίαν τῆς σαρκώσεως. 283 {3Jo 8, 32} Αἱ θυσίαι καὶ οἱ ῥαντισμοὶ οὐδέποτε ἡλευθέρουν ἀμαρτίας, οἱ δὲ τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν

ἐπιτελοῦντες διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἐλευθεροῦνται μηκέτι ἐν δούλοις, ἀλλ' ἐν υἱοῖς καταταττόμενοι. 284 {3Jo 8, 34}3'Ἐκάστη ἀμαρτία αἰχμάλωτον ὡσπερ λαβοῦσα τὴν ψυχὴν δούλην αὐτὴν τοῦ πάθους ποιεῖ. 285 {3Jo 8, 35}3'Ὁ μὴ μένων εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ὡσαύτως ἔχων αἰεὶ δούλος ἐστὶ τῇ φύσει καὶ οὔτε ἑαυτὸν οὔτε ἄλλον ἐλευθερῶσαι δύναται· πάντα γὰρ δούλα τοῦ κτίσαντος· μένει δὲ εἰς τὸν αἰῶνα ὡσαύτως ἔχων ὁ υἱὸς ὡς φύσει θεός. 286 {3Jo 8, 36}3'Ὡδε τὴν κάθαρσιν τῆς ἀμαρτίας αἰνίττεται, ἦν μόνος ὁ θεὸς δίδωσιν, ἣτις ἐστὶν ἀληθῆς ἐλευθερία καὶ οὐδεμία ἄλλη, αἵτινες μέχρι μόνης τῆς προσ ηγορίας ἔχουσιν τὴν ἐλευθερίαν. 289 {3Jo 8, 42}3'Εἰ ἡγαπᾷτέ με, τοῦτο σημεῖον ἦν, ὅτι ἐκ τοῦ θεοῦ ἦτε· εἰ γὰρ ἡ ἀγάπη εἰς υἰοθεσίαν ἄγει, πῶς ὑμεῖς ἐν υἱοῖς θεοῦ δύνασθε ἀριθμεῖσθαι οὐκ ἀγαπῶντες ἐμὲ τὸν μεταπλάττοντα εἰς ἰδίαν μορφήν τὸν εἰς αὐτὸν πιστεύοντα ἢ ὅτι θεός ἐστι φύσει καὶ υἱὸς θεοῦ. πλὴν ἐκεῖνοι ἀνεγκλήτως καλοῦσι πατέρα τὸν θεὸν οἱ εὐσεβῶς πολιτευόμενοι. 290 {3Jo 8, 42}3'Τὸ ἐξῆλθον τὴν ἐκ πατρὸς ἄρρητον καὶ ἄναρχον σημαίνει γέννησιν, τὸ δὲ ἦκω τὴν ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ πάροδον μετὰ σαρκός. 291 {3Jo 8, 42}3'Εὐδοκία, φησὶν, τοῦ πατρὸς ἐσαρκώθην καὶ ἦλθον ἐν τῷ κόσμῳ διαλεχθῆναι ὅτι ἐμὸς υἱὸς τοῦ πατρὸς. 292 {3Jo 8, 43}3'Τὸ οὐ δύνασθε ἀντὶ τοῦ οὐ βούλεσθε οὐδὲν μέγα φαντάζεσθαι. 293 {3Jo 8, 44}3'Τοῦτο εἶπεν, οὐχ ὅτι τοῦ εἶναι αὐτοὺς ὁ διάβολος αἴτιος, ἀλλὰ τοῦ πονηροῦς γεγονέναι, ὅπερ ἐκ τρόπων γίνεται ὡς ἐν συντόμῳ ὁ νοῦς τοῦ λόγου τοῦτο σημαίνει. εἰ καὶ ἀσαφές ἐστίν, πρεπωδέστερον ὁ διάβολος ὀνομάζοιτο ὑμῶν ὁ πατήρ ὁ ἀνθρωποκτόνος καὶ ψεύστην ἔχων πατέρα. 294 {3Jo 8, 44}3' 294'Πατέρα τῶν Ἰουδαίων καλεῖ τὸν Κάϊν, ὃς πρῶτος ἀνθρώπων φθόνου καὶ φόνου καὶ ψεύδους καὶ ἀπάτης ἀρχηγὸς γέγονε μετὰ τὸν σατανᾶν, οὐπερ ἂν δικαίως ὀνομάζοιτο καὶ υἱός, οἷς ὅμοιοι οἱ Ἰουδαῖοι καὶ πᾶς ὁ τούτους μιμούμενος. οὐκοῦν οὐδὲν ἀπεικὸς καμὲ υἱὸν εἶναι τοῦ ἀληθοῦς θεοῦ τὸν τὰ ἀληθῆ λαλοῦντα καὶ ὑμᾶς δεῖ πιστεύειν ἐμοὶ τῷ τὰ ἀληθῆ λαλοῦντι. οὗτος διὰ τῆς παρακοῆς ἀπέκτεινε τὸν Ἀδὰμ καὶ δι' αὐτοῦ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους. 295 {3Jo 8, 44}3'Αὐτὸς πρῶτος ἔτεκε τὸ ψεῦδος ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων εἰπὼν πρὸς τὴν Εὐάν. 296 {3Jo 8, 46}3'Τοῦτο εἶπεν, ἵνα κἂν ἐκ τῆς τοῦ βίου καθαρότητος δυσωπήσῃ αὐτοῦς, οὔτε τοῖς γεγονόσιν οὔτε τοῖς λαληθεῖσι παρ' ἐμοῦ ἔχετε ἐγκαλεῖν. οὐ προσ δοκῶν ἐλεγχθῆναι τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ἀποφαινόμενος, ὅτι οὐ δύναται θεὸς ὢν ἄτρεπτος περιπεσεῖν ἀμαρτία· πᾶσα γὰρ ἀμαρτία ἐκ παρατροπῆς τοῦ βελτίονος ἐπὶ τὸ φαῦλον μεταβαίνει. 297 {3Jo 8, 47}3'Τοὺς πιστοὺς ἐκ τοῦ θεοῦ λέγει οὐ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ τὸν τύπον τῆς εὐσεβείας λαβεῖν <καὶ> κατοικειωθῆναι αὐτῷ ἐξ ἀρετῆς καὶ ἐννόμου πολιτείας. τὸ δὲ ἀκούει, οὐ τοῖς αἰσθητικοῖς ὡσίν, ἀλλὰ ταῖς τῆς ψυχῆς συγκαταθέσεσιν. 298 {3Jo 8, 47}3'Δείκνυσιν, ὅτι διὰ τοῦτο οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ οὐχ ὅτι ὡς ἀντιθέω προσεῖχον, ἀλλ' ὅτι ἀλλότριον ἦσαν τοῦ θεοῦ. 299 {3Jo 8, 48}3'Δαιμονῶντα καλοῦσι τὸν δαίμονα ἐπιτάττοντα ἐκ μανίας ἀμέτρου. εἰκός, ὅτι καὶ Σαμαρείτην αὐτὸν ἔλεγον, εἰ καὶ ἐν τοῖς ὀπίσω οὐκ ἐμνήσθη ὁ εὐαγγελιστής. 300 {3Jo 8, 48}3'Σαμαρείτην ἐκάλουν τὸν κύριον ὡς ἀδιαφοροῦντα περὶ τὰς νομικὰς ἐντολάς καὶ λύοντα τὸ σάββατον· οἱ γὰρ Σαμαρεῖται οὐκ ἀκριβῶς ἰουδαΐζουσιν. 301 {3Jo 8, 49}3'Ἐνταῦθα ὑβρίζεται καὶ πρᾶως φέρει, διδάσκων ἡμᾶς τὰς εἰς ἑαυτοὺς ὑβρεῖς παρορᾶν. ἔνθα δ' ἔλεγον ἑαυτῶν «πατέρα τὸν θεόν», σφοδρῶς αὐτῶν καθάπτεται παιδεύων ἡμᾶς τὰ εἰς θεὸν ἐκδικεῖν. 302 {3Jo 8, 50}3'Εἰ καὶ ἐγὼ διὰ ταπεινοφροσύνην παρορῶ τὴν ἑμαυτοῦ τιμὴν, ἀλλ' ὁ πατήρ ζητεῖ τὴν ἐμὴν δόξαν καὶ τιμὴν. 303 {3Jo 8, 50}3'Εἰ δόξης ἐφιέμεν, οὐκ ἂν «ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων» ἐλάμβανον «δούλου μορφήν» καὶ ἐταπείνου ἑμαυτὸν διὰ τὴν ὑμῶν σωτηρίαν, ἀλλ' οὐδ' ἂν παρεῖδον τὰς εἰς ἐμὲ ὑβρεῖς, ἀλλὰ δίκας παραυτίκα εἰσεπραττόμεν. νυνὶ δὲ τῷ θεῷ καὶ πατρὶ <ἀμαρτάνετε> τῆς ἀμαρτίας εἰς αὐτὸν ἀναβαινούσης· οὐδὲν γὰρ ὅλως τὸ μεσολαβοῦν πατέρα καὶ τὸν υἱόν, ὅσον εἰς οὐσίαν ταυτότητα καὶ ἰδίαν

ἕκαστος ὑπάρχων νοοῖτο. 304 {3Jo 8, 51}3Οὐ μόνον τὴν πίστιν ᾧδε αἰνίττεται, ἀλλὰ καὶ τὸν βίον ζητεῖ τὸν καθαρὸν, ὃν ποιεῖ ὁ τὸν λόγον τοῦτον τηρῶν. 305 {3Jo 8, 51}3Θάνατον οὐ τὸν σαρκικὸν λέγει, ὃν ὑπομένομεν ἅπαντες, ἀλλ' ὅτι ὡς θεὸς οὐκ ἐλογίζετο τὸν θάνατον, ὃν ὡς θεὸς εὐκόλως ἠδύνατο ἀνατρέψαι· θάνατον γὰρ ᾧδε ὀνομάζει τὸ δι' αἰῶνος κολάζεσθαι· καὶ γὰρ καὶ ζωὴ ἐστὶν ἡ ἀκατάπαυστος ἀπόλαυσις. 306 {3Jo 8, 51}3Αἰῶνα λέγει τὸν μέλλοντα, ὃς κυρίως καλεῖται αἰὼν ὡς μὴ ἔχων πέρας, ὅπου οὐκέτι οὐδεὶς ἀποθνήσκει μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὴν διὰ Χριστοῦ δωρηθεῖσαν πᾶσιν, ὅπου γε τὸ ζωοποιούμενον κἂν ἀποθάνῃ οὐκ ἀποθνήσκει τῷ θεῷ. 307 {3Jo 8, 52}3Τοῦτ' ἐστὶν οἱ τὸν λόγον ἀκούσαντες τοῦ θεοῦ ἀπέθανον καὶ οἱ τὸν σὸν λόγον ἀκούσαντες οὐκ ἀποθανοῦνται; 309 {3Jo 8, 55}3Μόνος γὰρ ὁ υἱὸς οἶδε φυσικῶς καὶ γνωστῶς τὸν πατέρα, μᾶλλον δὲ ἡ τριάς ἑαυτήν. τὸ εἰπεῖν οἶδα αὐτὸν οὐκ ἔστι κόμπος, ἀλλὰ τὸ εἰπεῖν μὴ εἰδέναι ψεῦδος· ὑμεῖς γὰρ λέγοντες αὐτὸν εἰδέναι ψεύδεσθε. 310 {3Jo 8, 56}3Δείκνυσιν αὐτοὺς κἂν τούτῳ τοῦ Ἀβραάμ ἀλλοτρίους, ἐπεὶ περ ἐν οἷς ἐκεῖνος ἔχαιρεν, οὗτοι ἀλγοῦσιν. 311 {3Jo 8, 56}3Τὴν ἡμέραν δοκεῖ λέγειν τὴν τοῦ σταυροῦ, ἣτις προδιετυπώθη ἐν τῇ τοῦ κριοῦ σφαγῇ καὶ τῇ τοῦ Ἰσαὰκ προσφορᾷ. οὐκοῦν οὐκ ἄκων ἦλθεν ἐπὶ τὸ πάθος, εἴ γε ἐπαινεῖ τὸν χαρέντα ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ σταυροῦ. 312 {3Jo 8, 56}3Ἐπίσης ἡ ἀνοήτως ὁ τῶν Ἰουδαίων λόγος· ὁ μὲν γὰρ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῖς αἰδιότητος ἐλάλει, οἱ δὲ ὡς ἄρτι ἀρξαμένῳ εἶναι διελάλουν καὶ ὁ μὲν κύριος εἶπεν, ὅτι Ἀβραάμ εἶδεν τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν, οἱ δὲ τὸ ἐναντίον ἐνόησαν, ὅτι αὐτὸς εἶδε τὸν Ἀβραάμ. 313 {3Jo 8, 58}3Πάντων μὲν προῆν, ἀλλὰ μόνου τοῦ Ἀβραάμ ἐμνήσθη; ὅτι περὶ αὐτοῦ διελέγετο. 314 {3Jo 8, 58}3Ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀβραάμ ἔθηκε τὸ γενέσθαι, ὅτι γεγονῶς καὶ φθείρεται, ἐπὶ δὲ ἑαυτοῦ τὸ εἶμι ὡς αἰδιός καὶ κρείττων φθορᾶς. 315 {3Jo 9, 2}3Ἐσφαλμένη ἐστὶν ἡ ἐρώτησις αὕτη· οὔτε ἀμαρτάνει τις πρὸ τοῦ γεννηθῆναι ὁ μὴδ' ὅλως ὦν οὔτε ἄλλος ὑπὲρ ἄλλου τιμωρεῖται. 316 {3Jo 9, 5}3Φῶς ἑαυτὸν τοῦ κόσμου εἶπεν ὡς φωτίζοντα τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς καὶ ὅτι ἤμελλεν ἀνοῖξαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ «ἐκ γενετῆς» τυφλοῦ. 317 {3Jo 9, 6}3Ἐπτυσσε δὲ χαμαὶ καὶ ἐποίησεν πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισεν τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ δεῖξαι βουλόμενος διὰ τοῦ πηλοῦ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ καὶ τὸν Ἀδάμ ἀπὸ πηλοῦ πλάσας· τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ τοῦτο ποιήσας, πρόσαντες ἐδόκει εἶναι τοῖς ἀκούουσιν. διὰ δὲ τοῦ ἔργου δεικνύμενος τοῦτο οὐκ ἔτι λοιπὸν προσίστατο. διὰ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ἐκείνῳ τῷ τρόπῳ τὰ ὄμματα ἐδημιούργησεν, οὐκ ἔπλασε δὲ μόνον οὐδὲ ἀνέωξεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄραν ἐχαρίσατο, ὅπερ τεκμηρίον ἐστὶ τοῦ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὸν ἐμψυχῶσαι τῷ Ἀδάμ· ἐκείνης μὲν γὰρ μὴ ἐνεργούσης ὀφθαλμός, κἂν ἀπηρτισμένος ἦ, οὐκ ἂν ἴδοι ποτέ. 318 {3Jo 9, 11}3Τοῦτο εἰς εἰκόνα ὄρα τῶν ἐξ ἐθνῶν τῶν ποτε τυφλῶν, νῦν δὲ φωτισθέντων καὶ διδασκόντων τὸν Ἰσραὴλ τὴν τοῦ Χριστοῦ δύναμιν. 319 {3Jo 9, 16}3Ἐξ ἄκρας ἀσεβείας τὸ σάββατον προετίμων τῆς θείας αὐτοῦ δυνάμεως καὶ βλασφημοῦντες ἔλεγον, ὅτι οὐκ ἔστιν οὗτος παρὰ θεοῦ. 3 {3Jo 9, 16}3Ὁ μὲν γὰρ Χριστὸς ἐν σαββάτῳ ἐνὶ δακτύλῳ χρίσας τὸν πηλὸν ἐγκαλεῖται, αὐτοὶ δὲ ὄλη χειρὶ λύοντες τὰ ζῶα καὶ ἀπάγοντες πρὸς ποτισμὸν καὶ τὰ εἰς βόθρον ἐμπεσόντα πρόβατα ἀνασπῶντες οὐ διαβάλλονται. 321 {3Jo 9, 33}3Οὐχ ὡς προσωπολήπτης ὁ θεός, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ὡς δίκαιος καὶ δικαίων ἐραστής διὰ τῶν ἀγίων ἐνεργεῖ τὰ παράδοξα, οὐ μὴν διὰ τῶν ἀμαρτανόντων. 322 {3Jo 9, 34}3Ἀφρονες οἱ Ἰουδαῖοι τὸν μὲν θεὸν δοξάζεσθαι παρακελευόμενοι διὰ τὸ θαῦμα, τὸν δὲ τὸ τοῦ θεοῦ ἔργον ποιήσαντα κατακρίναντες. 323 {3Jo 9, 35}3Οὐχ ὡς ἀγνοῶν ἐρωτᾷ· ἥδει γὰρ ὅτι ἐπίστευεν, ὅτι ἦν ἀγωνισάμενος κατὰ Ἰουδαίων, ἀλλὰ δεικνύς, ὅτι πάνυ ἠδεται τῷ πιστεῦσαι αὐτόν, διδάσκει, ὅτι ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν οὐχ ὡς εἰς ἄνθρωπον ἕνα τῶν καθ' ἡμᾶς πιστεύει, ἀλλ' ὡς εἰς θεὸν ἐνανθρωπήσαντα· πλήρες γὰρ οὕτω τὸ ἐπὶ Χριστῷ μυστήριον. 324

{3Jo 9, 39} Ἄντι τοῦ εἰς μείζονα κόλασιν· οἱ γὰρ καταδικάσαντες αὐτὸν ὡς ἁμαρτωλὸν αὐτοὶ εἰσιν ὡς ἁμαρτωλοὶ κατακριθέντες. 325 {3Jo 10, 1} Κλέπτῃς ἐστὶν ὁ ἐκ βίας τὴν μὴ δοθεῖσαν αὐτῷ τιμὴν ὑφαρπάζων, ἣν οὐ δύναται λαβεῖν, εἰ μὴ ὁ εἰς Χριστὸν πιστεύων ἦτοι κλέπτῃς ἐστὶν ὁ μὴ τῇ νενομισμένῃ ἀπὸ τῶν γραφῶν χρώμενος διδασκαλίᾳ, ἀλλὰ δι' ἑτέρας μὴ νενομισμένης ἐρχόμενος. διὸ καὶ εἶπε τὸ ἀλλαχόθεν, ἵνα καὶ τοὺς γραμματεῖς σημαίῃ τοὺς διδάσκοντας «τὰ ἐντάλματα τῶν ἀνθρώπων» καὶ παραβαίνοντας τὸν νόμον. 326 {3Jo 10, 1} Ὅταν ἀκούσωσιν οἱ πιστοὶ παρὰ τῶν ὀρθῶν διδασκάλων τὰ θεῖα διδάγματα τῶν γραφῶν, ὡσπερ τινὰ τροφήν δέχονται, ὅσοι δὲ πλάνον καλοῦσι τὸν Χριστὸν, τῆς τῶν προβάτων ἐκβέβληνται τάξεως. 327 {3Jo 10, 4} Ἔθος ἐχόντων τῶν ποιμένων ὀπίσω τῶν προβάτων περιπατεῖν, ἔμπροσθεν τῶν προβάτων οὗτος περιπατεῖ δεικνύς, ὅτι αὐτὸς ὁδηγεῖ πάντα πρὸς τὴν ἀλήθειαν. 328 {3Jo 10, 5} Ἄλλοτρίους λέγει τοὺς περὶ Θεοῦ, ὧν οἱ ἀκούσαντες διεσκορπίσθησαν, καὶ τοὺς λοιποὺς ψευδοχριστοὺς. 329 {3Jo 10, 6} Παροιμίαν καλεῖ τὸν λόγον διὰ τὸ <δι> ἑνὸς λόγου νοεῖσθαι δύο πραγμάτων σημασίας. 330 {3Jo 10, 7} Ὡς θεὸς γνοὺς μὴ νοήσαντας αὐτοὺς ἄνωθεν αὐτοῖς σαφηνίζει τὸν λόγον, ἵνα καὶ οὕτως ὠφεληθῶσιν. 331 {3Jo 10, 7-8} Θύρα ἐστὶν ὡς ἀποκλείων τὰ πρόβατα, τοὺς δὲ κλέπτας ἀπείργων καὶ ἐλέγχων· ἦτοι ὅτι διὰ μόνῃς τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως εἰσερχόμεθα πρὸς τὸν πατέρα καὶ οἰκειούμεθα αὐτῷ ἢ ὅτι δι' αὐτοῦ ἐρχόμεθα εἰς τὸ κατάρξαι λαῶν ἢ ὅτι τοὺς ἀξίους εἰσδέχεται εἰς τὴν ἱερὰν αὐλήν, τοῖς δὲ ἀναξίοις ἀποκλείει τὴν εἴσοδον. 332 {3Jo 10, 8} Εἰπὼν ὁ κύριος πάντες οὐ τοὺς ἀγίους λέγει προφήτας, ἀλλὰ τοὺς ὑπο κρινομένους ἀγαθοὺς καὶ ὑπείσελθόντας τὸ ἄρχειν λαῶν, ὧν οὐδὲ ἠνέσχοντο οἱ ὑπὸ χεῖρα ἦτοι τοὺς ψευδοχριστοὺς λέγει ἢ τοὺς περὶ Θεοῦ. 333 {3Jo 10, 9} Οἱ πιστοὶ ὡς διὰ θύρας διὰ Χριστοῦ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν παραπέμπονται. 334 {3Jo 10, 9} Νομὴ ἐστὶ τὰ θεῖα διδάγματα, ὧν ἀπολαύουσιν οἱ πιστοί. θύρα ἐστὶν ὁ τοῦ θεοῦ λόγος εἰσάγων εἰς θεογνωσίαν· καὶ οἱ δι' αὐτοῦ εἰσελθόντες ἔξω τοῦ κόσμου γίνονται. 335 {3Jo 10, 9} Νομὴν λέγει τὴν ἀσφάλειαν, ἧ γέγονεν ἐπὶ τῶν ἀποστόλων, οἵτινες ὡς κύριοι τῆς οἰκουμένης εἰσήεσαν καὶ ἐξήεσαν καὶ οὐδεὶς ἴσχυσεν ἐκβαλεῖν. 336 {3Jo 10, 10} Περισσότερον λέγει τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, ἣν ζωὴν καλεῖ διὰ τὸ εἶναι αὐτοῖς τὸ ὄνομα γνῶριμον· τὴν ἀνάστασιν αἰνιττόμενος εἶπεν τὸ περισσόν. ἦτοι τὸ περισσόν λέγει τὴν τοῦ πνεύματος μέθεξιν, ἧς μόνοι οἱ ἅγιοι ἀπολαύουσι κοινῶς πάντων ἀνισταμένων πονηρῶν τε καὶ ἀγαθῶν· μόνοι γὰρ οἱ ἅγιοι ἀλλάσσονται εἰς δόξαν. περὶ τοῦ σωτηριώδους ὧδε διαλέγεται πάθους εἰς ὅπερ ἐκὼν ἦλθεν. 337 {3Jo 10, 10} Πάντων σφαγόντων καὶ ἀπολομένων ἦλθεν ὁ Χριστὸς σῶσαι καὶ ζωὴν δοῦναι. 339 {3Jo 10, 12} Μισθωτὸν ἀμελοῦντα τῶν προβάτων ἕκαστον τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ ὀνομάζει, ἐπειδὴ οὐδὲν ἐποίουν εἰς ὠφέλειαν τῶν λαῶν, ἀλλ' ὡς ἄλλοτρίους ἐκέχρητο· οὐ γὰρ ἦσαν αὐτῶν ἴδια, διὸ οὐδὲ ἤχθοντο ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τῶν λαῶν. 342 {3Jo 10, 14} Οὐκ ἄλλως δὲ γινώσκωμεν τὸν θεόν, εἰ μὴ πρῶτον ἐξ αὐτοῦ γνωσθῶμεν. διὸ καὶ πρῶτον ἐκεῖνος ἔταξε· πρῶτον μὲν γὰρ αὐτὸς οἰκειώθη ἡμῖν γεγονῶς ἄνθρωπος καὶ οὕτω καὶ ἡμεῖς αὐτῷ. 343 {3Jo 10, 14} Τὸ δὲ ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν διὰ τοὺς ἀπιστήσαντας εἶπε τοῦτο· οὐ γὰρ πάντα τὰ πρόβατα ἤκουσαν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰ γνωσθέντα ἐξ αὐτοῦ καὶ γνόντα αὐτόν. 344 {3Jo 10, 15} Διὰ ταῦτόν τῆς φύσεως ὡς ὁμοούσιος τῷ πατρὶ οἶδα αὐτὸν καὶ γινώσκομαι ὑπ' αὐτοῦ. 345 {3Jo 10, 15} Ἐξ ὧν τίθησι τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἵνα σωθῶσιν, συνίστησιν ἑαυτὸν ὄντα ποιμένα καλὸν καὶ οὐ πλάνον, οἷοι ἦσαν οἱ περὶ Θεοῦ· προσήνεγκεν γὰρ ἑαυτὸν ὑπὲρ πάντων λύτρον. 346 {3Jo 10, 15} Εἰπὼν τίθημι ἔδειξεν, ὅτι ἐκὼν ἔπαθεν. 347 {3Jo 10, 16} Τοῦτο εἶπε διὰ τοὺς ἀπιστήσαντας· οὐ γὰρ πάντα τὰ πρόβατα ἤκουσαν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰ γνωσθέντα ἐξ αὐτοῦ καὶ γνόντα αὐτόν. 348 {3Jo 10, 16} Πάντες μὲν εἰσι πρόβατα, πλὴν διὰ τὸ τῆς γνώμης διάφορον λέγει μὴ εἶναι αὐτὰ ἐκ τῆς αὐλῆς

ταύτης, ὃ ἐστὶ τοῦ κόσμου. 349 {3Jo 10, 16} Δείκνυσιν, ὅτι τῶν Φαρισαίων ἐκβαλλομένων αὐτὸς ἔμελλεν ὡς θεὸς ἄρξαι τῶν ἐθνῶν καὶ εἰς θεογνωσίαν πάντας ἀγαγεῖν, Ἰουδαίους τε καὶ Ἑλληνας, ὁ ὑπὸ Μωυσέως καὶ πολλῶν προφητῶν προανακηρυχθεὶς τοῦτο μέλλων ποιεῖν. 352 {3Jo 10, 17} Διὰ τὴν ἐνάρετον πρᾶξιν ἀγαπᾶσθαι λέγει ἑαυτὸν. ἐναργῶς δὲ ἀρετὴ τὸ ἀποθανεῖν ὑπὲρ ἀσεβείας. ταπεινῶς λαλεῖ διὰ τὴν ἐνανθρώπησιν· οὐ γὰρ νῦν ἤρξατο ἀγαπᾶσθαι παρὰ τοῦ πατρὸς. 353 {3Jo 10, 18} Ἡ ἐντολὴ δηλοῖ τὴν ὁμόνοιαν τὴν πρὸς τὸν πατέρα, εἰ καὶ ταπεινῶς λαλεῖ. ἡ δὲ ἐντολὴ ἐστὶν ἀποθανεῖν ὑπὲρ τοῦ κόσμου. 354 {3Jo 10, 19} Ἐπειδὴ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἦν τὰ λαλούμενα, ἐκάλουν αὐτὸν δαιμονῶντα. δι' ὧν δὲ ταῦτα ἀκούων ὁ κύριος ἐσίγα, ἐδίδαξεν ἡμᾶς πρᾶως φέρειν τὰς καθ' ἑαυτῶν ὕβρεις. 355 {3Jo 10, 25} Εἰ καὶ μὴ εἶπεν ἑαυτὸν λευκῶς Χριστόν, ἀλλ' εἰπὼν ἑαυτὸν φῶς, ποιμένα, ὁδόν, ἐσήμανε τοῦτο· τούτοις γὰρ εἶωθεν ἡ γραφὴ τοῖς ὀνόμασι καλεῖν τὸν Χριστόν. 356 {3Jo 10, 27} Ἐπειδὴ καὶ Ἰούδας εἶς ἦν τῶν δοθέντων τῷ υἱῷ καὶ μετέπεσεν εἰς κακίαν, δείκνυνται οἱ ἄνθρωποι οὐ φύσει καὶ κατ' οὐσίαν ὄντες κακοί, ἀλλ'

ἐκουσίως τρεπόμενοι. 357 {3Jo 10, 27} 30} Ἀπόδειξις τῶν τοῦ κυρίου προβάτων τὸ εὐήκοον, τῶν δὲ ἀλλοτρίων τὸ ἀπειθές· τὸ γὰρ ἀκούειν ὧδε τὸ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις δηλοῖ, τὴν δὲ ἀκολουθήσιν φησὶ τὴν διὰ τῶν πράξεων μίμησιν. ζῶν δὲ λέγει διδόναι, ἦν καὶ αἰώνιον φησιν, τὸ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν καὶ μακαριότητι διηνεκεῖ. τὸ δὲ ἀπο λέσθαι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτο ἐστὶ δηλοῦν τὸ ὑποκείσθαι βασάνοις ἀπαύστοις. χεῖρα δὲ αὐτοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν φησίν, ἧς οὐδεὶς δύναται τοὺς ἐπομένους αὐτῷ ὑφαρπάσαι. εἰ δὲ καὶ ὡς φύσει θεὸς δίδωσιν αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, πλὴν καὶ ὡς ἄνθρωπος λέγεται λαμβάνειν. τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι διὰ τὴν δύναμιν τοῦ πατρὸς οὐδεὶς ἀρπάζει αὐτὰ ὡς αὐτοῦ μὴ ἰκανοῦ ὄντος πρὸς φυλακὴν, ἀλλὰ τοῦτο φησιν, ἵνα μὴ ἀντίθεον αὐτὸν εἰπωσιν· προεἶπε γάρ, ὅτι οὐδεὶς ἀρπάζει αὐτὰ ἐκ τῆς χειρὸς μου καὶ δεικνύς μίαν οὐσαν ταύτην τὴν χεῖρα, ποτὲ μὲν αὐτοῦ, ποτὲ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτὴν εἶναί φησιν· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν τοῦ πατρὸς δεξιὰ. εἶτα ἵνα μὴ διὰ τούτων τῶν ῥημάτων ἐλάττονα εἶναι νομίση τις τοῦ πατρὸς τὸν υἱόν, ἐπήγαγεν ἐξῆς· ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἑσμεν, κατὰ τὴν δύναμιν δηλονότι, ἦν καὶ χεῖρα καλεῖ. 358 {3Jo 10, 30} Σημαίνων, ὅτι οὐκ ἔστι καθ' ὑπόστασιν ἐν ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱός, εἶπεν τὸ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ· ἐν γὰρ εἰσι τῇ οὐσίᾳ, τῇ δυνάμει, ἦν καὶ χεῖρα καλεῖ, ποτὲ μὲν ἑαυτοῦ, ποτὲ δὲ τοῦ πατρὸς. 359 {3Jo 10, 32} Οὐκ ἔμοῦ μόνον εἰσὶ τὰ ἔργα, ἀλλὰ τῆς πάσης θεότητος· ὁ γὰρ πατήρ δι' υἱοῦ ἐν πνεύματι ἀγίῳ πάντα ποιεῖ, διδάσκει δὲ ἡμᾶς μετριοφρονεῖν καὶ μὴ ἀλαζονεύεσθαι, ἐὰν λάβωμέν τι παρὰ θεοῦ. 360 {3Jo 10, 33} Ἀγνοοῦντες, ὅτι οὐ γυμνῇ τῇ θεότητι ἔμελλεν ὁ υἱὸς ἐπιδημεῖν, ἀλλὰ σαρκούμενος «ἐκ σπέρματος Δαβὶδ», βλασφημίαν ἔλεγον τὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν. 361 {3Jo 10, 34} Εἰ οἱ Ἰσραηλίται ἄνθρωποι ῥυπαροὶ χάριτι τοῦτο λαβόντες οὐκ ἐγκαλοῦνται, πῶς ὁ φύσει τοῦτο ἔχων ἐπιτιμᾶται; 362 {3Jo 10, 36} Ἁγιοσθεὶς λέγεται ὁ υἱός, ἐπειδὴ ἐπέμφθη σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας· ἅγια γὰρ ἐστὶ τὰ

ἀφοριζόμενα τῷ θεῷ εἰς θουσίαν. 363 {3Jo 10, 37} 38} Ἐπειδὴ τὴν οὐσίαν ἰδεῖν ἀμήχανον, ἀπὸ τῆς τῶν ἔργων ἰσότητος τὸ ἀπαρ ἀλλακτον τῆς δυνάμεως παρίστησι, δι' ὧν λέγει ἐξ ἑαυτοῦ γινώσκεσθαι τὸν πατέρα καὶ ἐκ τοῦ πατρὸς ἑαυτὸν. 364 {3Jo 10, 38} Ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ εἰμι καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐμοὶ θεωρεῖται κατὰ ταῦτον τῆς φύσεως καὶ τῆς οὐσίας· εἶς γὰρ ὁ τῆς φύσεως ὅρος, κἂν ἐν ἰδιαζούσαις ὑπάρξεσι νοοῦμεν τὴν ἁγίαν τριάδα· ὁ γὰρ πατήρ οὐκ ἔστιν υἱὸς ἢ πνεῦμα οὐδὲ μὴν τὸ ἀνάπαλιν, εἰ καὶ οὐκ εἰσὶν ἐν διαστάσει διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους κοινωνίαν τε καὶ ἰσότητα· εἰ γὰρ καὶ ἐφ' ἡμῶν ἢ τοῦ τεκόντος οὐσία γινώσκεται καὶ ἐν τῷ τεχθέντι ὁ πατήρ κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, ἀλλὰ τῷ κεχωρίσθαι ἡμᾶς τοῖς σώμασιν, οὐκέτι «ἐν ἑσμεν» οἱ πολλοί.

365 {3Jo 10, 39}3'Εξ ὧν εὐκόλως αὐτοὺς διαφεύγει καὶ ἀκόντων αὐτῶν, δείκνυται, ὅτι οὐκ ἂν ἐάλω εἰ μὴ ἐκῶν. 366 {3Jo 10, 40}3'Ἰνα ἀναμνήση τοὺς ὄχλους, ὧν εἶπεν περὶ αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης, ἦλθεν ἐκεῖ. οἱ περάσαντες τὸν μυστικὸν Ἰορδάνην ἀποκομίζονται πρὸς θεὸν ὡς καὶ ὁ Χριστὸς πέρασας τὸν Ἰορδάνην ἦλθεν εἰς τὴν τῶν ἔθνῶν ἐκκλησίαν καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ. 367 {3Jo 11, 2}3Οὐκ ἔστιν αὕτη ἥς ὁ Ματθαῖος μέμνηται καὶ ὁ Λουκᾶς· ἐκεῖναι γὰρ πόρνοι ἦσαν, ὧν ἠνέσχετο ὁ Χριστὸς δι' ἀγαθότητα. 368 {3Jo 11, 2}3'Ἰνα εὐλογίαν ἐκ τῆς ἀγίας σαρκὸς ἀναμάξῃται, ἐποίησεν τοῦτο. 369 {3Jo 11, 4}3Οὐκ ἔστι πρὸς διηνεκὴ θάνατον, ἀλλ' εἰς μόνας τέσσαρας ἡμέρας. ἐπειδὴ ἀνέστη μετ' οὐ πολὺ, πρὸς τὸ πέρασ ὁρῶντες τοῦ πράγματος λέγομεν μὴ εἶναι πρὸς θάνατον τὴν ἀσθένειαν. οὐ τοσαύτης ἦν δόξης καὶ θαύματος τὸ ἐγεῖραι τὸν Λάζαρον ἐκ τῆς νόσου, ὅσον τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. 370 {3Jo 11, 6}3Διὰ τοῦτο δὲ ἔμεινεν, ἵνα ἀποθάνῃ καὶ ταφῇ καὶ μὴ εἴπωσιν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι καρωθέντα αὐτὸν ἀνέστησεν. 371 {3Jo 11, 7}3Διὰ τοῦτο προλέγει, ἵνα μὴ ἀθρόον ἀπελθόντος αὐτοῦ ἐκεῖ ταραχθῶσιν. 372 {3Jo 11, 8}9)3Τὸ δὲ ζητοῦσί σε λιθάσαι καὶ τὰ ἐξῆς ὡς μήπω ὄντες ἀπηρητισμένοι καὶ νομίζοντες, ὅτι καὶ ἄκων ἔπασχεν, εἰπεῖν αὐτὸν τοῦτο οὐχὶ δώδεκα ὥραί εἰσι καὶ τὰ ἐξῆς. 373 {3Jo 11, 9}3'Ὡσπερ ἄστατος ἡ ἡμέρα ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν μεταβαίνουσα, οὕτω καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων γνώμη, ὅ ἔστιν τῶν Ἰουδαίων. εἰ ὁ ἐν ἡμέρᾳ περιπατῶν οὐ προσκόπτει, πῶς ἐγὼ ὁ πάντα φωτίζων ὑπομένοιμι τὰ τῶν ἀβουλήτων; 374 {3Jo 11, 15}3'Ὡς πρὸς ζῶντα λέγει, ὅτι ἄγωμεν· αὐτῷ γὰρ ἔζη ὡς θεῷ. 376 {3Jo 11, 16}3'Ἰνα μὴ ἀφιλόστοργοι φανῶμεν, σπεύσωμεν ἐπὶ τὴν τοῦ φίλου ἡμῶν σωτηρίαν ὑπερορῶντες τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐπιβουλῶν. 377 {3Jo 11, 25}3Ζωὴν ἑαυτὸν εἶπεν ὁ κύριος, οὐ ζῶν· τὸ μὲν γὰρ ζῶν δεκτικόν ἐστι ζωῆς, ἡ δὲ ζωὴ παρεκτικὴ τοῦ ζῆν ὡς ἡ σοφία καὶ ὁ σοφός· ὁ μὲν λαμβάνει, ἡ δὲ δίδωσιν. 378 {3Jo 11, 31}3Εἰ μὴ οἰκονομία τοῦ θεοῦ τοῦτο ἐγεγόνει, οὐκ ἂν ἐμέμνητο αὐτοῦ ὁ εὐαγγελιστής· γέγονε δέ, ἵνα καὶ ἄκοντες παραγένωνται καὶ μαρτυρήσωσι τῷ σημείῳ. 379 {3Jo 11, 33}3Λυπηθεῖς ὁ Χριστὸς καὶ ὁρῶν ἐν ἑαυτῷ κινηθεῖσαν τὴν λύπην καὶ νεύουσαν τὴν σάρκα πρὸς δάκρυον ἐπιπλήττει τῇ σαρκὶ τῇ τοῦ ἀγίου πνεύματος δυνάμει, ἥτις μὴ ἐνεγκοῦσα τὸ τῆς ἐνωθείσης αὐτῷ θεότητος κίνημα τρέμει καὶ τῆς λύπης περικρατεῖ· οὐδὲ γὰρ ἤρμοζεν ἐπὶ νεκρῷ δακρῦειν τῷ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως εἰσάγοντι. 380 {3Jo 11, 34}3'Ὡς ἀφιλόκομπος τοῦτο εἶπεν καὶ ἀγνοεῖν σχηματίζεται διὰ τὸ τῆς ἀνθρώπου πίνης φύσεως ταπεινὸν ὁ πάντα εἰδῶς ὡς θεός, ἵνα πολλοὺς ἐλκύσῃ εἰς τὸν τόπον. 381 {3Jo 11, 34}3Οὐχ ὡς ἀγνοῶν ἐρωτᾷ ὁ πρὸ πολλοῦ διαστήματος τοῦτο εἰδῶς, ἀλλ' ἵνα προφάσει τοῦ ὑποδείξαι τὸν τόπον ἔλθωσιν καὶ ἴδωσιν τὸ σημεῖον. 382 {3Jo 11, 35}3Συμπαθήσας τοῖς δακρῦουσιν ἐδάκρυσεν, οὐχ ὄν ἐμελλεν ἀνιστᾶν. 383 {3Jo 11, 38}3Πάλιν ἐπιτιμᾷ τῷ πάθει, ἵνα μάθωμεν, ὅτι ἄνθρωπος γέγονεν ἀτρέπτως ὡς ἡμεῖς. 384 {3Jo 11, 39}3Διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ θαύματος τρόπον τινὰ πάλιν ἀπιστεῖ ἡ Μάρθα. 385 {3Jo 11, 40}3'Ἐν τοῖς ὑπὲρ φύσιν φαίνεται ἡ τοῦ θεοῦ δόξα. διὰ τὸ ἀσθενὲς τῶν ἀκροατῶν τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν φησίν, διὰ τὸ ἀκενόδοξον οὐκ εἶπεν ὄψει τὴν δόξαν μου, ἀλλὰ τὴν τοῦ πατρός. 386 {3Jo 11, 41}3'Ἰσος δὲ ὧν τῷ πατρὶ εὐχαριστεῖ αὐτῷ, ἵνα ἡμεῖς τῷ ὑπὲρ ἑαυτοῦ εὐχὰ ριστῶμεν. τοῦτο ἐπὶ φίλων λέγεται καὶ ὁμοτίμων. 387 {3Jo 11, 43}3'Ὡς πόρρωθεν οὔσαν τὴν ψυχὴν διὰ κραυγῆς καλεῖ, οὐ μὴν ὡς οὔσαν ἐν τῷ μνήματι, ὡς Ἑλλήνων μυθεύουσι παῖδες. ἡ δὲ κραυγὴ τοῦ κυρίου τύπος ἦν τῆς «μεγάλης σάλπιγγος» τῆς μελλούσης ἠχηῖσαι ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει. θεοπρεπὲς δὲ καὶ βασιλικὸν τὸ κέλευσμα. 388 {3Jo 11, 44}3Οὕτω καὶ ἡ καθολικὴ μέλλει γενέσθαι ἀνάστασις «ἐν ἀτόμῳ, ἐν ρίπῃ ὀφθαλμοῦ». ὅμοιον δὲ σημεῖον σχεδὸν τῆς ἀναστάσεως τὸ δεδεμένων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξελεθεῖν περιπατοῦντα. διὰ τοῦ λύειν ἐμαρτύρουν, ὅτι οὐκ ἦν φάντασμα, ἀλλ' ὁ Λάζαρος ἦν.

389 {3Jo 11, 45® 48} Ἐκ τούτου δῆλόν ἐστιν, ὅτι οὐ πάντες οἱ περὶ τὴν Μαρίαν Ἰουδαῖοι ἐθεάσαντο τὴν ἀνάστασιν Λαζάρου, ἀλλὰ τινες ἐξ αὐτῶν, οἱ καὶ ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν. οἱ δὲ λοιποὶ ἀκούσαντες ὑπὸ τῶν τεθεαμένων ταῦτα κατήλθον πρὸς τοὺς Φαρισαίους διερεθίζοντες αὐτοὺς κατ' αὐτοῦ ὡς ἀνόσιον τετολμηκότος· διέβαλλον γὰρ ὡς τὸν τεθαμμένον ἀνασκάψαι ἐπιτάξαντα. εἶτά φησιν, ὅτι συνήγαγον κατ' αὐτοῦ συνέδριον καὶ διελογίζοντο λέγοντες· ἐὰν ἀφῶ μὲν αὐτὸν οὕτως, πάντες πιστεύσουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἐπέρχονται ἡμῖν οἱ Ῥωμαῖοι ὡς ἐπὶ ὑποψία τυραννίδος καὶ καθελοῦσιν ἡμῶν τὴν πόλιν. ταῦτα δέ, εἰ καὶ βασκαίνοντες ἔλεγον, ἀλλ' ἐξέβη καὶ μὴ προσδοκῶντων αὐτῶν, ὅτε αὐτὸν ἐσταύρωσαν. 390 {3Jo 11, 46} Ὡς ἀνόσιόν τι τετολμηκότα ποιῆσαι διέβαλλον ὡς τὸν τεθαμμένον ἀνασκάψαι ἐπιτάξαντος. μετὰ τοσαύτας ἀποδείξεις ὡς περὶ ψιλοῦ ἀνθρώπου ἔλεγον ἀγνοοῦντες, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ Χριστὸς ὁ τῶν σημείων δημιουργός. 391 {3Jo 11, 48} Ἐάν, φησίν, οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἐπέρχονται ἡμῖν ὡς τυραννήσασιν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ γυμνοῦσιν ἡμᾶς πάντων. διὰ τὸ μὴ ὑπομεῖναι τὰ δεινὰ ἔλεγον, ἵνα ἀναιρεθῇ. καὶ ὅτε αὐτὸν ἐφόνευσαν, ἐξέβη τὰ λυπηρὰ κατ' αὐτῶν. 392 {3Jo 11, 49} Ὅτε ἐγένοντο ὠνηταὶ αἱ ἱερωσύναι, οὐκέτι τὸν ἅπαντα χρόνον ἑαυτῶν οἱ ἱερεῖς ἱεράτευον οὔτε κατὰ γένος, ἀλλ' οἷς ἐβούλοντο οἱ Ῥωμαῖοι ἐδίδουν αὐτὴν διαδεχόμενοι αὐτούς, ὅτε ἤθελον. 393 {3Jo 11, 49® 51} Ὡς στόματι λαλοῦντι μόνον, οὐ μὴν τῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος χάριτος ἀψαμένης αὐτοῦ τῆς καρδίας, πρὸς τιμὴν τῆς ἱερατείας ἐδόθη αὐτῷ τὸ προειπεῖν, οὐ μὴν ὡς προφήτη. οὐδὲν δὲ ὠφελεῖ τινα τὸ προφητεύειν. ἀρμόζει κατὰ τῶν μὴ ὀρθῶς πιστευόντων προλεγόντων δέ τινα, οἵτινες, ἐὰν εἴπωσιν ἐν «ἡμέρᾳ» κρίσεως τῷ κυρίῳ· «κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι ἐπροφητεύσαμεν», ἀκούσονται, «ὅτι» οὐκ οἶδα «ὑμᾶς». οὐ δεῖ οὖν ἐκ τούτου πλανηθῆναι· ἡ γὰρ προφητεία οὐκ ἔστι καρπὸς ἔργων ἀγαθῶν, ἐξ ὧν τοὺς ἁγίους καταλαμβάνομεν, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦ πνεύματος ἔργον, εἰ καὶ δι' ὀργάνων ἀνθρωπίνων, ὃ ἐστὶν γλώττης ἀνθρώπων, λαλεῖ. 394 {3Jo 11, 52} Ὡς ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἀπάντων σωτηρίας ὁ Χριστὸς τὸν θάνατον ὑπέμεινεν. 395 {3Jo 11, 52} Ὡς τέκνα θεοῦ τοὺς πιστοὺς καλεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς τοὺς ἐξ ἔθνῶν τοὺς «μακρὰν» ὄντας καὶ «ἐγγύς» γεγονότας «εἰς ἓν σῶμα», μίαν κεφαλὴν ἔχοντας τὸν Χριστόν. προαναφωνεῖ ὁ οὐκ οἶδεν, δοξάζων τὸν Χριστόν κατ' ἀνάγκην ὡς καὶ ὁ Βαλαάμ. 396 {3Jo 11, 54} Ὡς κατάκριμα τῶν Ἰουδαίων ἀναχωρεῖ οὐ δειλιῶν καὶ ἡμᾶς διδάσκων ἐν ἀκμῇ τῆς ὀργῆς μὴ ἐπιρρίπτειν ἑαυτοὺς κινδύνους. ἔφυγεν ἀναμένων τὸν ἐπιτήδειον τοῦ πάθους καιρὸν καὶ τῆς ἐκείνων φειδόμενος σωτηρίας. 397 {3Jo 11, 55} Ὡς οἱ ἡμαρτηκότες ἐκούσια ἢ ἀκούσια πταίσματα οὐκ ἐποίουν τὸ πάσχα, εἰ μὴ ἠγνίσθησαν τὸν συνήθη ἀγνισμόν. 398 {3Jo 12, 1-2} Ὁ δὲ Λάζαρος οὐ φανείς εὐθύς ἀπέθανεν, ἀλλ' ἐπέζησεν ἐσθίων καὶ πίνων καὶ τὰ συνήθη πράττων, ὅπερ ὡς ἀποθαυμάζων ὁ εὐαγγελιστὴς εἶπεν. 399 {3Jo 12, 1-4} Ἡ Μάρθα θεωρεῖται εἰς τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν, ἡ δὲ Μαρία εἰς τὴν πνευματικὴν θεωρίαν. ἄλλοι τὴν Μάρθαν ἐκλαμβάνουσιν εἰς τὴν παλαιὰν διαθήκην, ἥτις τὴν τοῦ κυρίου τράπεζαν εὐτρεπίζει διὰ τῆς τῶν παλαιῶν μαρτυρίας τοῖς περὶ Χριστοῦ συνισταμένη δόγμασιν, τὴν δὲ Μαρίαν εἰς τὴν εὐαγγελικὴν παιδείαν, ἥτις μύρω τρίβουσα τοὺς πόδας τοῦ κυρίου, τοῦτ' ἔστι τὴν περὶ τὴν γῆν αὐτοῦ οἰκονομίαν, εὐωδίας ἐπλήρωσεν ὅλην τὴν γῆν, ἥτις ἐστὶν οἶκος πάσης τῆς ἀνθρωπότητος. ἄλλοι τὴν Μάρθαν νοοῦσι τὴν τῶν Ἰουδαίων συναγωγὴν διὰ τῶν σαρκικῶν θεραπεύειν θέλουσαν τὸν θεόν, τὴν δὲ Μαρίαν τὴν ἐξ ἔθνῶν ἐκκλησίαν τὴν πνευματικὰς θυσίας καὶ εὐώδη πίστιν προσάγουσαν θεῷ καὶ ἀναματτομένην τὴν ἀπὸ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ εὐλογίαν διὰ τῆς μυστικῆς μεταλήψεως. 400 {3Jo 12, 3} Ἐν τάξει γὰρ εὐωδίας ἢ τοῦ Χριστοῦ γνῶσις ἔμελλεν πληροῦν τὸν

κόσμον. 401 {3Jo 12, 5}3Μέμφεται Ἰούδας, ὅτι μύρον προσήνεγκε καὶ οὐκ ἀργύριον ἀγνοῶν τὸ ὄντως καλόν· δεῖ γὰρ τὴν εἰς τὸν θεὸν δωροφορίαν προτιμότεραν εἶναι τῶν πτωχῶν. 402 {3Jo 12, 6}3Ἦνείχετο αὐτοῦ ὁ κύριος κλέπτοντος, ἵνα μὴ εἴπῃ, ὅτι διὰ χρημάτων ἔρωτα καὶ ἔνδειαν ἐποιήσαμην τὴν προδοσίαν. ἱερόσυλος ἦν ὁ Ἰούδας τὰ τῷ θεῷ ἀνατεθειμένα χρήματα κλέπτων. 403 {3Jo 12, 7}3Πρὸς ἔλεγχον τοῦ ἀναισθήτου Ἰούδα ἐμνήσθη τοῦ ἐνταφιασμοῦ. ὃ δὲ λέγει, τοῦτό ἐστιν· ἀνάμεινον μικρὸν καὶ ἀπελεύσομαι. τῆς γυναικὸς ὑπεραπολο γεῖται, ἵνα μὴ δόξη προτιμᾶν ἑαυτὸν τῶν πτωχῶν. 404 {3Jo 12, 7® 8}3Εἰπὼν ἄφες τὴν τοῦ Ἰούδα ὑπόκρισιν ἐλέγχει τὰ ἄξια ἐπαίνου μεμφο μένου. ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ μύρου δαπάνη οὐ διὰ τρυφὴν ἐγένετο, ἀλλὰ διὰ χρεῖαν μυστικὴν, ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῆς Μαρίας, εἰ καὶ ἠγγόει τοῦ μυστηρίου τὴν οἰκονομίαν. δι' ὧν δὲ εἶπεν ἐνταφιασμόν, καταισχύνει τὸν Ἰούδαν, ὅτι δι' αἰσχρο κερδίαν ἔμελλε προδοῦναι τὸν διδάσκαλον. 405 {3Jo 12, 7® 8}3Ὅτε χρεῖα ἐστὶ πνευματικῆς λειτουργίας ἢ ὑμνωδίας, οὐ δεῖ ταύτας ἔαν καὶ ἀπιέναι περὶ εὐποΐας, ἀλλὰ μετὰ τὰς λειτουργίας ταύτας. 406 {3Jo 12, 10}3Μονονουχὶ ἔγκλημα ἐποιοῦντο κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι καλῶς ἔπαθεν. 407 {3Jo 12, 12® 13}3Ὡς νενικηκότε τὸν θάνατον ὑπήντησαν αὐτῷ μετὰ βαΐων· ἡ γὰρ Δαβὶδ προφητεία διὰ τούτου πληροῦται. 408 {3Jo 12, 14® 15}3Τύπος ἐστὶ τοῦ ὄνου τὰ ἔθνη, οὓς ὁ κύριος ὄντας ἀκαθάρτους πεποίηκεν ὑποχειρίους. τύπος δὲ ἐστὶν ὁ πῶλος τῶν ἐθνῶν, ὃν ὁ κύριος καθίσας ἀνάγει εἰς τὴν «ἄνω Ἱερουσαλήμ», ἧς τύπος ἡ ἐπίγειος. πῶλον δὲ αὐτοὺς καλεῖ, ἐπειδὴ ἀγύμναστοι ἦσαν τῆς κατ' εὐσέβειαν πίστεως. 409 {3Jo 12, 16}3Διὰ τοῦτο ἠγγόουν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῶσιν, εἴ γε βασιλεὺς ὧν τοιαῦτα μέλλει πάσχειν, καὶ ὅτι οὐκ ἐδύναντο εὐθὺς χωρῆσαι τὴν γνῶσιν τῆς βασιλείας. 410 {3Jo 12, 13}3Καὶ μὴ χρώμενοι τῷ νόμῳ ἀνήεσαν προσκυνήσοντες εἰς τὸν νόμον ὡς εἰς σεπτὸν τόπον διὰ τὰ γενόμενα θαύματα περὶ Ἰουδαίους. 411 {3Jo 12, 21®}3Καιρὸς τοίνυν τοῦ μεταβῆναι τοὺς μαθητὰς εἰς τὰ ἔθνη, εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐκ ἐποίησαν τοῦτο, ἵνα μὴ σκανδαλισθῶσιν οἱ Ἰουδαῖοι. 412 {3Jo 12, 24}3Δόξαν καλεῖ τὴν ἀνάστασιν, μεθ' ἣν ὡς υἱὸς θεοῦ ἐδοξάσθη. 413 {3Jo 12, 24}3Μὴ θορυβεῖσθε, ἐὰν ἀποθάνω· τότε γὰρ μᾶλλον αὖξιν τὸ κήρυγμα καὶ οἱ ἐξ ἐθνῶν πιστεύουσιν. καὶ μὴ ἀπιστεῖτε· καὶ γὰρ ἐν τῷ σίτῳ τοῦτο γίνεται. ὅταν παθῶν ἀποθάνω, ἀνίσταμαι μετὰ πλείονος δόξης· μέλλουσι γὰρ πάντες πιστεύειν εἰς ἐμὲ ὡς θεόν. 414 {3Jo 12, 25}3Ὁ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καταφρονήσας ζωῆς τὴν ἄφθαρτον κτᾶται ἐν τῷ μέλλοντι. ἐκεῖνός ἐστιν ὁ φιλῶν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν καὶ ἀπολλύων αὐτὴν ὃ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς ποιῶν τὰς ἀτόπους, ὃ δὲ μισῶν καὶ σώζων αὐτὴν ὃ μὴ πειθόμενος αὐτῇ ἐπιτατούση τὰ ἄτοπα. 415 {3Jo 12, 28}3Διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως. δόξαν δὲ καλεῖ τὸν σταυρόν, δι' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἔγνωσαν τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα. 416 {3Jo 12, 28}3Περὶ βλεπτός μὲν ἦν αἰεὶ ὁ υἱὸς ἐν τοῖς παραδόξοις συνεργὸν ἔχων τὸν πατέρα καὶ εἰσαῦθις δὲ δοξάζει διὰ τοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ σημείου· ὡς γὰρ ἄνθρωπος διὰ τοῦ πατρὸς ἠγέρθη, εἰ καὶ ὡς φύσει θεὸς ὁ υἱὸς ἑαυτὸν ἠγειρεν. 417 {3Jo 12, 28}3Πῶς ἡ φωνὴ διεσκευάσθη, οὐχ ἡμῶν ἐστὶν εἰπεῖν· οὐ γὰρ σῶμα ἔχων ὁ πατὴρ ἐλάλησεν, ὡς τινες ἐπεχείρησαν εἰπεῖν αἰρετικοί. 418 {3Jo 12, 29}3Τῷ μὲν πλήθει ἄσημος ἡ φωνή, ἴσως δὲ ὅτι τοῖς μαθηταῖς διὰ τοῦ Χριστοῦ ἐγνωρίσθη, ἔδει νοῆσαι τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὁ πατὴρ ἦν ὁ ἀντιφθεγξάμενος καθ' ὃν οἶδε τρόπον· οὐ γὰρ βροντὴν ἤτησεν ὁ Ἰησοῦς γενέσθαι. 419 {3Jo 12, 31}3Διὰ πίστεως ἢ ἀπιστίας τῶν μὲν οἰκειουμένων θεῷ, τῶν δὲ ἐχθρῶν καθισταμένων κρίνεται δι' ἐμοῦ πᾶσα ἀνθρωπότης, τῷ διαβόλῳ ὡς ἐπὶ δι' ἀσθηρίου λέγουσα· ἔστω φησὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς ἀμαρτωλοὺς ἐφό' νευσας, ἵνα τί καὶ

τὸν κύριον; ὁ τῆς ἐπιδημίας καιρὸς κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου μέλλοντος Χριστοῦ τοὺς ἀνθρώπους δικαιοῦν καὶ ἀπαλλάττειν τῆς τοῦ διαβόλου πλεονεξίας, οὐ νῦν κατακρίνειν· ὁ γὰρ Χριστοῦ θάνατος τὴν πᾶσαν ἀνθρωπότητα δικαιοῖ κατὰ τοῦ τὸν κόσμον ἀδικήσαντος διαβόλου τῆς κρίσεως γινομένης. 4 {3Jo 12, 32}3Εἰπὼν πάντας καὶ τοὺς ἐξ ἔθνων σημαίνει. ἔλκει δὲ ὡς ὑπὸ τυράννου κατεχομένους καὶ οὐ δυναμένους ἀφ' ἑαυτῶν φυγεῖν, ὅπερ ἀλλαχοῦ καλεῖ ἀρπαγὴν. καὶ λεγέτω τις, πῶς καὶ σοῦ περιεγένετο; οὐ γὰρ μόνον, ὅτι ἀνίσταμαι, ἀλλὰ καὶ πάντας ἔλκω εἰς τὸ πιστεῦσαι εἰς ἐμέ, ὅτι θεὸς εἰμι, οὐ ψιλὸς ἄνθρωπος. 421 {3Jo 12, 33}3Ἐδειξεν, ὅτι ἐκὼν ἔπαθε καὶ εἰδώς, ὅτι οὐ μόνον ἀπέθνησκειν, ἀλλὰ καὶ ποίω τρόπῳ, ὁ εὐαγγελιστὴς τὸν σταυρὸν ὠνόμασε θάνατον. 422 {3Jo 12, 34}3Ἀγνοοῦσιν Ἰουδαῖοι, ὅτι Χριστὸς ὡς μὲν πρόβατον σφαγιάζεται, ἀναστὰς δὲ μένει εἰς τὸν αἰῶνα μηκέτι ἀποθνήσκων. 423 {3Jo 12, 35}3Φῶς καλεῖ τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, σκοτὸς δὲ τὴν ἄγνοιαν ἢ τὴν ἀσεβῶν κατάκρισιν. αὐτὸς ἐστὶ τὸ φῶς. χρόνον δὲ λέγει καὶ τὸν πρὸ τοῦ πάθους καιρὸν καὶ πᾶσαν τὴν νῦν ζωὴν διὰ φιλανθρωπίαν προτρεπόμενος αὐτοὺς εἰς πίστιν. 424 {3Jo 12, 36}3Οἱ ἐν φωτὶ περιπατοῦντες υἱοὶ φωτὸς γίνονται. εἰ δὲ ἄνω υἱοὺς θεοῦ εἶπεν τοὺς πιστοὺς, οὐδὲν ἐκ τούτου· μία γὰρ ἐνέργεια πατρὸς καὶ υἱοῦ. 425 {3Jo 12, 36}3 425 Ὁδὸς σωτηρίας ἢ εἰς Χριστὸν πίστις, ἣτις ποιεῖ υἱοὺς φωτὸς, ὃ ἐστὶ τοῦ πατρὸς· φῶς γὰρ ὁ υἱὸς καὶ ὁ πατὴρ ὡς μιᾶς φύσεως. 426 {3Jo 12, 36}3Εἰδὼς ὡς θεός, ὅτι ὠργίζοντο, ὑпанεχώρησεν διδούς καιρὸν τοῦ δοκιμάσαι τὰ λαληθέντα αὐτοῖς, οὐ δειλιῶν. 427 {3Jo 12, 37–38}3Μὴ λεγέτω τις· τί οὖν ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰδὼς, ὅτι οὐ πιστεῦσωσιν· λεκτέον γάρ, ἵνα μὴ σχῶσιν πρόφασιν τῆς ἀπιστίας Ἰουδαῖοι, ἐπεὶ καὶ οἱ προφητῆται ἐλάλουν εἰδότες, ὅτι οὐκ ἐπείθοντο. 428 {3Jo 12, 38}3Οὐκ ἀπὸ τῆς προρρήσεως Ἡσαΐου ἐβιάσθησαν εἰς τὸ μὴ πεισθῆναι, ἀλλ' ὅτι δύστροποι ἦσαν ἠπεύθησαν. ἐφόνευσαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν κύριον διὰ οἰκείαν κακόνοιαν, οὐχ ἵνα πληρώσωσι τὰς προφητείας· εἰ γὰρ ἂν οὕτω δυσσεβεῖς ἦσαν. 429 {3Jo 12, 38}3Οὐχ ὁ θεὸς ἐπώρωσεν αὐτοὺς, ἀλλὰ συνεχώρησε ποιεῖν ἃ ἤθελον. ἔσχον δὲ τὴν πώρωσιν ἐκ τῆς ἀπιστίας. ἀδύνατον δὲ ἦν μὴ ἐκβῆναι τὴν τοῦ θεοῦ πρόγνωσιν προβλέπουσαν τὴν ἀπιστίαν, οὐκ ἀναγκάζουσιν. οἱ μὴ δυνάμενοι πιστεῦειν οὐ φύσιν ἔχουσιν ἀντιπράττουσαν τῷ πιστεῦειν, ἀλλὰ προαίρεσιν κακὴν. διὸ ὁ διάβολος σκοτίζει αὐτοὺς καὶ οὐ κωλύει ὁ θεός. 431 {3Jo 12, 39}3Διὰ τοῦτο προλέγουσιν οἱ προφητῆται, ἵνα οἱ νήφοντες φεύγωσιν τοὺς διαβολικοὺς βόθρους· καὶ γὰρ τὸ οὐκ ἠδύναντο κεῖται ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤθελον· καὶ γὰρ καὶ ἐν ἄλλοις δυνάμειν τὴν προαίρεσιν νοοῦμεν. 432 {3Jo 12, 40}3Οὐχ ὁ θεὸς ἐπώρωσεν αὐτῶν τὴν καρδίαν· εἰ γὰρ ἂν, οὐκ ἂν ἀπήτησεν αὐτοὺς εὐθύνας, ὅπου γε καὶ τὰ ἐκούσια πταίσματα συγχωρεῖ, τοὺς δὲ δυστρόπους τυφλωθέντας ὑπὸ τοῦ διαβόλου παραδίδωσιν εἰς πάθη καὶ «ἀδόκιμον νοῦν»· ἐν ᾧ γὰρ τοιοῦτοι ἦσαν, οὐ δίκαιον ἦν αὐτοὺς γινῶναι τοῦ μυστηρίου τὸ βάθος τοῦ τῆς διανοίας αὐτῶν μύσαντας ὀφθαλμούς. 433 {3Jo 12, 45}3Εἰκὼν ὢν τοῦ πατρὸς δι' ἑαυτοῦ δείκνυσι τὸν πατέρα. διὰ τούτου τὸ ἀπαράλλακτον σημαίνει τῆς οὐσίας δεικνύς τὸ ὁμοούσιον· ἀσώματον γὰρ τὸ θεῖον. ταῦτα τὴν ὁμοιότητα σημαίνει. 434 {3Jo 12, 45}3Διὰ τὸ ἀσθενὲς τῶν ἀκροατῶν ὡς ἄνθρωπος λαλεῖ. ὅταν ἐγὼ τιμῶμαι, μὴ ἄνθρωπον νομίσητε τιμᾶν· δι' ἐμοῦ γὰρ ὁ πατὴρ τιμᾶται. 435 {3Jo 12, 46}3Ὡς οὖν ὁ πατὴρ φῶς, οὕτω καὶ ὁ υἱός. διὸ δεῖξαι θέλων ὁ Παῦλος τὴν πολλὴν ἐμφέρειαν «ἀπαύγασμα» καλεῖ τοῦ πατρὸς τὸν υἱόν, ὡςπερ τὸ φῶς φανέν καὶ ἑαυτὸ δῆλον ποιεῖ καὶ τὰ ὀρώμενα, οὕτως ὁ υἱὸς φῶς ὢν καὶ ἐλθὼν καὶ ἑαυτὸν ἐγνώρισεν ἡμῖν καὶ τὸν πατέρα. 436 {3Jo 12, 47–48}3Ὁ σκοπὸς τῆς νῦν παρουσίας γέγονεν οὐ διὰ τὸ κρῖναι, ἀλλὰ διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πιστοὺς. ἵνα δὲ μὴ δῶ αὐτοῖς ἀφορμὴν ἀπιστίας, ἐπὶ τὸν πατέρα ἀνάγει τὴν αἰτίαν τῆς εἰς αὐτὸν ἀπιστίας. 437 {3Jo 12, 48}3Ὁ λόγος γὰρ ὁ τῆς ταπεινοφροσύνης αὐτοῦ κατακρίνει αὐτούς. αὐτὸς ὁ υἱὸς μέλλει κρίνειν τοὺς ἀπειθεῖς, οὐ μὴν ὁ λόγος· αἰνιγματωδῶς

γὰρ λαλεῖ. ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ὁ πρὸς σωτηρίαν ἡμᾶς καλέσας λόγος ἀπειθήσαντας τιμωρεῖται. 438 {3Jo 12, 49} Ὁ λόγος ὧν τοῦ πατρὸς αὐτὸς ἐρμηνεύει τὰ ἐν τῷ πατρὶ καὶ φανεροποιεῖ. διὸ καὶ ἐντολὴν ἑαυτὸν εἰληφέναι λέγει· οὕτω γὰρ καὶ ἐν ἡμῖν λόγος δημοσιεύει τὰ ἐν τῷ νῶ. 439 {3Jo 12, 49} Ὡς ἐκ πατρὸς λέγει ταῦτα ποιεῖν, ἐπεὶ περ ἐώρων αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι τὴν τοῦ νόμου σκιὰν μεταπλάττοντα ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον. 440 {3Jo 12, 50} Τοῦτο λέγων οὐ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν ἀνήρει, ἀλλὰ δείκνυσιν, ὅτι οὐδὲν ἀλλότριον πατρὸς ἐν νῶ. οὐδὲν ἐναντίον φθέγγομαι τῷ πατρὶ οὐδὲ ὡς ἴδιον μόνον, ἀλλὰ κοινόν. 441 {3Jo 13, 1} Προήδει τὸ πάθος, διὸ λεκτέον, ὅτι ἐκὼν ἦλθεν εἰς τὸ παθεῖν· οὐ γὰρ ἂν ἄκων ὑπέμενον τὸν οὕτως ἐφύβριστον θάνατον. ὥραν λέγει τὴν τοῦ πάσχα ἑορτήν, καθ' ἣν πέπονθε, μετάβασιν λέγει τὸν θάνατον αὐτοῦ. 442 {3Jo 13, 1} Ἠγάπα μὲν αὐτοὺς καὶ πρὸ τοῦ πάσχα γεγωνῶς ἀνθρωποσῶτε δὲ καὶ ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἀποθανεῖν, τότε τελειῶς ἐνεδείξατο τὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπην. οὐ μόνον Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἔχει ἰδίους ὡς δημιουργός. ἰδίους λέγει πάντας τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ. 443 {3Jo 13, 2} Παράδοσιν καλεῖ τὴν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ἣν καὶ αὐτὸς ἀντιπαραδίδωσι τῷ πατρὶ, ὅτι ἐκ τῆς οὐσίας ἐγεννήθη τοῦ πατρὸς. 445 {3Jo 13, 2} Ὡς ἐκπληττόμενος ὁ εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι τοῦ προθεμένου αὐτὸν παραδοῦναι εἰς θάνατον τοὺς πόδας ἔνιψεν. τῇ πέμπτῃ τὸ δεῖπνον, τῇ τετράδι ὁ Ἰούδας συνέθετο παραδοῦναι τὸν Χριστόν, διὸ εἶπε τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκός εἰς τὴν καρδίαν, ἵνα παραδῶ αὐτὸν ὁ Ἰούδας. 446 {3Jo 13, 6} Διὰ τῆς ἀφῆς ἐκαθάριζεν αὐτῶν τοὺς πόδας εἰς ἐτοιμασίαν τοῦ εὐαγγελίου. ἄγει δὲ καὶ εἰς ταπεινοφροσύνην. 447 {3Jo 13, 7} Ὄταν, φησὶν, ἀναληφθῶ, τότε ἐκ τῆς τοῦ πνεύματος χάριτος μαθήσῃ τὸ γινόμενον. 448 {3Jo 13, 8} Ἐὰν μὴ καταδέξῃ τὸ τῆς ταπεινοφροσύνης μάθημα, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ ἤτοι ἐὰν μὴ τις ἀπονίψῃται τὸν τῆς ἀμαρτίας ῥύπον διὰ τῆς Χριστοῦ χάριτος, οὐ τυγχάνει τῆς ζωῆς οὔτε ἀπολαύει τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας. 449 {3Jo 13, 9} Τὴν ἀρχὴν διὰ ταπεινοφροσύνην ἀντειπὼν νῦν δι' ὑπερβολὴν εὐλαβείας περισσόν τι λέγει ἀμφοτέρω ὁ Πέτρος ἐξ ἀγάπης σφοδρᾶς εἰπὼν. 450 {3Jo 13, 11} Καθαροὶ ἦσαν τῇ διδασκαλίᾳ φωτισθέντες καὶ ἀπαλλαγέντες τῆς Ἰουδαϊκῆς πλάνης καὶ πᾶσαν πονηρίαν ἀποβαλλόμενοι τῷ συνεῖναι Χριστῷ. δι' ὧν δὲ τοῖς ἄλλοις μαρτυρεῖ καθαρότητα, μεμολυσμένον ἀποδείκνυσι τὸν μὴ καθαρὸν. 451 {3Jo 13, 13} Εἰπὼν τὸ εἰμὶ ἔδειξεν, ὅτι φύσει θεὸς ἐστὶ καὶ διδάσκαλος. 452 {3Jo 13, 14} Οὐχ ὅτι ῥυπαροὶ ἦσαν, ἐνίπτεν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα διδάξῃ μετριάζειν. οὐ λουτροῦ τάξιν ἐπέχει ὁ νικτῆρ οὐδὲ ἀμαρτήματα κουφίζει, ἀλλ' εἰς τελείαν ἀρετὴν ὁδηγεῖ. 453 {3Jo 13, 15} Οὐ μόνον λόγῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ τῆς τελείας ταπεινοφροσύνης δέδωκε τὸ ὑπόδειγμα. 454 {3Jo 13, 17} Οὐ τὸ εἰδέναι τὴν ἀρετὴν ζηλωτόν, ἀλλὰ τὸ ἐργάζεσθαι· τὸ γὰρ εἰδέναι καὶ μὴ ποιεῖν πλείω κόλασιν ἐπάγει. τὸ δὲ εἰδέναι τυχὸν πολλῶν, τὸ δὲ ποιεῖν οὐ πάντων. διὸ εἶπεν· μακάριοί ἐστε ἐὰν ποιῆτε. 455 {3Jo 13, 18} Οὐ διὰ τὸ ἀποβῆναι τοὺς τοῦ πνεύματος λόγους ἠναγκάσθη ὁ Ἰούδας προδοῦναι, ὅπερ ἐστὶ πάσης βλασφημίας ἀνάμεστον, ἀλλ' ἵνα γνῶμεν, ὅτι περὶ ἐκείνου εἶπεν ἡ γραφή, ὃν ὀρώμεν ποιήσαντα τὸ προλεχθέν. εἰ δὲ ὁ κύριος ἐξελέξατο τὸν Ἰούδαν καὶ παρέβη, οὐδὲν ἐκ τούτου· καλὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν ἐξελέξατο καὶ μετεβλήθη ὡς ὁ Ἀδὰμ καὶ ὁ Σαούλ· τὸ γὰρ αὐτεξούσιον οὐκ ἀναιρεῖ ὁ θεός, ἀλλὰ συγχωρεῖ ἕκαστον, καθὼς βούλεται, πράττειν, ἵνα καὶ οἱ κακοὶ κολασθῶσι καὶ οἱ ἐνάρετοι στεφανωθῶσι. 456 {3Jo 13, 26} Διὰ τοῦ ψωμίου ἐπλήρωσεν ὁ κύριος τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν «ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν». 457 {3Jo 13, 27} Τῇ τετράδι ἐνέβαλεν ὁ σατανᾶς τῷ Ἰούδα, ἵνα προδῶ τὸν κύριον καὶ ἐλάλησε τοῦτο τοῖς Ἰουδαίοις τῇ πέμπτῃ ἑσπέρας. ἐπειδὴ εἶδε τὸν Ἰούδαν θέλοντα ἔργῳ παραδοῦναι τὸν κύριον καὶ σπεύδοντα εἰς τοῦτο, τότε εἰσηλθε εἰς αὐτόν. ἄλλο οὖν ἐστὶ τὸ ἐμβαλεῖν καὶ ἄλλο τὸ εἰσελθεῖν εἰς αὐτόν, ὡς περ ἄλλο ἐστὶ τὸ πληξαί τινα χειρὶ ἕξωθεν καὶ

ἄλλο τὸ δοῦναί τινι καιρίαν καὶ εἰσωθῆσαι τὸ ξίφος. 458 {3Jo 13, 27}3 458 Εἴσοδον λέγει τοῦ διαβόλου ὁ εὐαγγελιστὴς τὸ κυρῶσαι τὸν Ἰούδα ποιῆσαι τὰ τῷ διαβόλῳ ἄρεστά. ὅτε δῆλον αὐτὸν ἐποίησεν ὁ θεὸς καὶ ἀφώρισεν, τότε αὐτῷ ὁ διάβολος ἐπεπήδησε διὰ τὴν ἄμετρον ἀναισχυντίαν. 459 {3Jo 13, 27}3 Οὐχ ὡς προστάτων τοῦτο λέγει, ἀλλ' ὡς ὀνειδίζων ὃν ἀφῆκε πράττειν ὃ ἤθελεν, ἐπεὶ οὐκ ἐβούλετο διορθωθῆναι. ἐπειδὴ τοῦτο σοι δέδοκται, σπούδασον ἐπὶ τὴν κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλήν· οὐ γὰρ λυπεῖ με τὸ παθεῖν. 460 {3Jo 13, 27}3 Οὐκ αἴτιον τῆς ἀποστασίας Ἰούδα τὸ ἐν τάξει εὐλογίας δοθὲν αὐτῷ ψωμίον, ἀλλ' ἢ μετὰ τὸν ἔλεγχον ἀμετάθετος κακία. διὸ καὶ ὡς εἰς ἀθύρωτον πόλιν εἰσεπήδησεν ὁ ἐχθρός. 461 {3Jo 13, 28}3 Ἐπειδὴ τάχα ὁ Ἰωάννης λάθρα αὐτῷ εἶπε καὶ ἤκουσεν, οὐδεὶς ἔγνω· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, τάχα ἂν καὶ ἀπέκτειναν αὐτὸν ἢ ὅτι ἐν θορύβῳ ἦσαν ὡς μὴ εἰδότες τὰ ἐν καρδίᾳ τοῦ Ἰούδα ἠγνόουν τὸ λεχθέν. 462 {3Jo 13, 29}3 Ἐάν τις εἴπῃ, πῶς ὁ ἐξ ἄλλοτρίων τρεφόμενος καὶ μήτε πήραν ἢ βαλλάντιον συγχωρήσας βαστάσαι τοῖς μαθηταῖς γλωσσόκομον εἶχε, λεκτέον, ὅτι ἔνεκεν μόνον τῶν πτωχῶν τοῦτο ἐγένετο. 463 {3Jo 13, 31}3 Εἰ καὶ ὁ υἱὸς πάντα ποιεῖ, ἀλλ' οὐκ ὄν δι' ὧν ὅσα ποιεῖ τῷ πατρὶ ἀνατίθησι, δοξάζει τὸν πατέρα. 464 {3Jo 13, 31}3 Ὁ Χριστὸς ὡς διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου θανατώσας τὸν θάνατον ἐδοξάσθη, διδάσκει, ὅτι τὸ ὑπομεῖναι διὰ τὸν θεὸν ἐπονείδιστα δόξα ἐστίν. 465 {3Jo 13, 31}3 Ἐδοξάσθη ὁ πατὴρ ἐν υἱῷ, ἐπειδὴ ἐγνώσθη τίνος ἐστὶ πατήρ. οὕτως καὶ ὁ υἱὸς δοξάζεται ὡς τοιοῦτον ἔχων τὸν γεννήσαντα αὐτόν. 466 {3Jo 13, 32}3 Δι' ἑαυτοῦ ὁ πατήρ δοξάσει τὸν υἱὸν καὶ εὐθύς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ σταυρῷ, ὅτε ἡλῖος ἐσκοτίσθη, αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν καὶ μετὰ πεντήκοντα ἡμέρας τὸ πνεῦμα κατελθὸν πᾶσι κατάδηλον ἐποίησε τὸν υἱόν. 467 {3Jo 13, 33}3 Ἐζήτουν αὐτὸν ὡς ἀγαπῶντα καὶ ὡς διδάσκαλον. 468 {3Jo 13, 33}3 Τοῖς ἀνθρώποις εἶπεν τοῦτο διὰ τὴν αὐτῶν ἀπιστίαν· τοῖς γὰρ μαθηταῖς συνῆν καὶ σύνεσι διὰ παντὸς καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ εἶδον αὐτὸν καὶ συνέφαγον. 469 {3Jo 13, 34}3 Καινὸν ἐστὶ τὸ εἶδος τῆς ἐντολῆς ταύτης καὶ ὑπὲρ νόμον τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὑπὲρ ἑαυτόν. οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγαπᾶν ἐκείνους οὐς χρεωστεῖτε, ἀλλ' οἷς οὐκ ὀφείλετε· καὶ γὰρ κἀγὼ ὑπὲρ ὑμῶν ἀποθνήσκω, οἷς οὐδὲν ἐποφείλω. 470 {3Jo 13, 34}3 Οὐκ ἐξ ὧν ποιεῖτε σημείων, γνωσθήσεσθε, ὅτι μαθηταὶ μοῦ ἐστε· τοῦτο γὰρ ὅλον τῆς ἄνωθὲν ἐστὶ χάριτος, ἀλλ' ἐξ ὧν ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καὶ ὁμόνοιαν ἔχετε καὶ χαρίζεσθε ἑαυτοῦς. 471 {3Jo 13, 35}3 Ὁ Χριστὸς υἱὸς ἐστὶν ἀγάπης, ὃς ἐστὶν ἢ κατὰ φύσιν ἀγάπη αὐτοαγάπη ὧν φύσει καὶ καρπὸς ἀγάπης οὐκ ἐπίκτητον ἔχων τὸ τῆς ἀγάπης ἀγαθόν. 472 {3Jo 13, 36}3 Διὰ τὸ ἀδρανὲς ἀπαγορεύει τῷ Πέτρῳ ἀκολουθήσειν αὐτῷ, ὕστερον δὲ ὑπισχνεῖται διὰ τὸ εὐτολμον. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὡς ὁ Χριστὸς ἔμελλε σταυρωθῆναι, προλέγει τὸ μέλλον αὐτῷ μόνῳ συμβῆσθαι. 473 {3Jo 13, 37}3 Τύπος ἡμῖν γέγονε Πέτρος ἐρωτᾶν τοὺς διδασκάλους ἅπερ ἀγνοοῦμεν. 474 {3Jo 13, 37}3 Ἀπιστήσας ποσῶς τοῖς εἰρημένους ὁ Πέτρος διαπυθάνεται, οὕτω καὶ ὑπεραποθανεῖν αὐτοῦ ὑπισχνεῖται. 475 {3Jo 13, 38}3 Ἐπειδὴ οὐ θέλεις πεισθῆναι, ὅτι ἀδύνατόν ἐστι μὴ γενέσθαι ὃ λέγω, ἐν τῇ ἀρνήσει αὐτὸ γνώση. τοῦτο δὲ ὑπέστη οὐ τοῦ Χριστοῦ αὐτὸν εἰς τοῦτο ἀγαγόντος, ἀλλ' ἐάσαντος αὐτὸν ἔρημον, ἵνα μὴ ἀρθῆ εἰς ἀπόνοιαν. 476 {3Jo 13, 38}3 Μηδεὶς λεγέτω, ὅτι ὁ Πέτρος διὰ τοῦτο ἠρνήσατο, ὅτι εἶπεν ὁ Χριστός· οὐ γὰρ ἀνάγκην ἐπέθηκεν αὐτῷ ὥστε ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς ἀρνησιν, ἀλλ' ὅπερ ἔμελλεν πάντως ἔσεσθαι, προλέγει τῷ μαθητῇ ὡς θεός. οὐκ ἐξ ἀπίστου δὲ ψυχῆς γέγονεν ἡ ἀρνησις, ἀλλ' ἐξ ἀσθενείας. 477 {3Jo 13, 38}3 Οὐ πάντες μέλλετε, φησὶν, ἀρνήσασθαι, ἢ ἀρνησις τοῦ Πέτρου διὰ τῆς μετανοίας καὶ ὁμολογίας ἐξαλειφθήσεται. 478 {3Jo 14, 2}3 Εἰ μὴ πάλαι ὑμῖν προπαρεσκευάστο ὁ τόπος, ἐν ᾧ μέλλετε μοι συνεῖναι, εἶχον ἀπελθεῖν καὶ ἐτοιμάσαι ὑμῖν τόπον. 479 {3Jo 14, 3}3 Οὐ χρὴ ἔνεκεν τοῦ ἐτοιμάσαι ὑμῖν τόπον ἀνελθεῖν, ἀλλ' ἵνα νομῆν ποιήσω ὑμῖν ἀνόδου, ὅπου τὸ τῶν ἀγγέλων οἰκητήριον,

ὅπερ ἄβατον ἦν πάση σαρκί. ὅταν οὖν ποιήσω τοῦτο, «ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ» ἐλθὼν λαμβάνω ὑμᾶς μετ' ἐμαυτοῦ, ἵνα ἦτε ὅπου εἰμί ἐγώ. 480 {3Jo 14, 6} Ὁδός ἐστίν, ὅτι δι' αὐτοῦ ἤρχοντο καὶ αὐτὸς κύριος ἦν τοῦ ἀνάγειν πρὸς τὸν πατέρα. ἀλήθεια δὲ διὰ τὴν ἀψευδιάν, ὅτι πάντως ταῦτα ἔσται. ζῶν δέ, ὅτι οὐδὲ αὐτός, φησίν, ὁ θάνατος δυνήσεται ὑμᾶς κωλύσαι ἐλθεῖν. 481 {3Jo 14, 6} Ὁδός ἐστὶ διὰ τὸ πρακτικόν, ἀλήθεια ὡς ἀληθῆς τῆς πίστεως ὅρος, ζῶν ὡς ἐγείρων ἡμᾶς καὶ εἰς ἀφθαρσίαν ἀνάγων καὶ τῆς ἀρχαίας ἐλευθερῶν ἀρᾶς. 482 {3Jo 14, 7} Ὁψὶν ὧδε λέγει τὴν κατὰ διάνοιαν γνῶσιν. ὁ οὖν θεωρῶν τὸν υἱὸν οὐ γυμνῇ τῇ οὐσίᾳ, ἀλλὰ σάρκα περιβεβλημένον, τὸν ἴσον αὐτοῦ ἐν ἅπασιν γινώσκει πατέρα. ἡ γνῶσις τὴν διὰ τῶν ἐννοιῶν θεωρίαν δηλοῖ, ἡ δὲ θεὰ τὴν διὰ τῶν θεοπρεπῶν ἔργων πληροφορίαν. 483 {3Jo 14, 8} Ὡς τὸν υἱὸν εἰδὼς ἀκριβῶς εἶπε τοῦτο οἰόμενος τάχα ὀφθαλμοφανῶς δύνασθαι ἰδεῖν τὸν θεόν. 484 {3Jo 14, 9} Οὐδέν, φησίν, ἕτερόν ἐστίν ὁ υἱὸς ἢ ὅπερ ἐστίν ὁ πατὴρ μένων υἱός· εἰ γὰρ καὶ ὡς ἔτυχε λέγεις, ὦ Φίλιππε, ὅτι σὲ οἶδα, ὅτι υἱὸς εἶ, ἀλλ' οὐκ ἐπέγνωσ με, ὅτι ὅλον ἔχων ἐν ἐμαυτῷ τὸν πατέρα μένω πάλιν υἱὸς ὢν. 485 {3Jo 14, 9} Ἐξ ὧν πεποίηκεν ὁ υἱὸς καὶ πρὸ σαρκώσεως καὶ μετὰ σάρκωσιν, φαίνεται κατὰ νοῦν ὡς «ἐν ἐσόπτρῳ» ἢ ἄπειρος αὐτοῦ ἰσχύς. 486 {3Jo 14, 9} Ὁ λόγος σημαίνει τὴν ἄγαν ἐμφέρειαν καὶ ἰσότητα. διὸ ἵνα μὴ ἐμπέση τις εἰς τὴν Σαβελλίου αἵρεσιν διαιρῶν τὰς ὑποστάσεις, ἐπάγει λέγων ὁ ἑωρακῶς ἐμὲ ἑώρακεν τὸν πατέρα. τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τὴν γνῶσιν. ταῦτα περὶ τῆς ἀοράτου λέγει οὐσίας ἑαυτοῦ τε καὶ πατρός· οὐ γὰρ δυνατὸν σαρκικοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν τὸ θεῖον. διὸ εἶπεν· ὁ ἑωρακῶς ἐμὲ ἑώρακεν τὸν πατέρα, οὐχ ὅτι αὐτός ἐστίν ὁ πατὴρ, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἄγαν ἐμφέρειαν ὁ τὸν υἱὸν ὀρῶν τὸν πατέρα βλέπει· ἐστὶ γὰρ ἕκαστος ἰδιοσύστατος. 487 {3Jo 14, 11} Φυσικῶς ἐν τῇ ἰδίᾳ φύσει ἔχων τὰ τοῦ πατρὸς ἴδια διὰ τὸ ὁμοούσιον· οὐσιωδῶς γὰρ ὁ υἱὸς ἐμπεριέχει τὸν πατέρα καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ διὰ τὸ ὁμοούσιον. τοῦτο λέγει, ὅτι οὐκ ἔστιν κτίσμα ὁ υἱός, ἀλλ' ὁμοούσιος τῷ πατρί. 488 {3Jo 14, 16} 17} Εἰπὼν ἄλλον δείκνυσι τῶν ὑποστάσεων τὸ διάφορον, εἰπὼν δὲ ὡς ἐμὲ τῆς οὐσίας τὸ συγγενές. ἐρωτᾶν δὲ λέγει τὸν πατέρα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀτελεῖς, ἐπεὶ πως αὐτὸς αὐτὸν πέμπει, ὅπερ οἱ ἀπόστολοι τῇ ἐπιθέσει τῶν χειρῶν ἐδίδουν τοῖς πιστοῖς. οὔτε δὲ τὸ πνεῦμα πέμπεται, ἀλλ' ἀυθεντικῶς ἐφίσταται τὸ πανταχοῦ ὄν, ἀλλὰ τοῦτο εἶπε δεικνύς τῆς παρουσίας τὸν καιρόν· εἰ μὴ γὰρ ἐτύθη Χριστὸς καὶ ἐλύθη ἡ ἁμαρτία, οὐκ ἐπεφοίτησεν τοῖς πιστοῖς τὸ πνεῦμα. οἰκονομικῶς δὲ ὡς ἄνθρωπος τὸ σέβας διδοὺς τῷ πατρί εἶπεν τὸ ἐρωτήσω. ἄλλον δὲ αὐτὸν εἶπεν, ὅτι ἰδιοσύστατος ὑπάρχει οὐχ ὅτι ἀλλότριός ἐστὶ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ υἱοῦ· ἐκεῖνα γὰρ ἐνεργεῖ, ἅπερ ὁ υἱὸς ποιεῖ ὡς αὐτὸν εἶναι δοκεῖν τὸν υἱὸν τὸ πνεῦμα. διὸ καὶ πνεῦμα ἀληθείας καλεῖται ὃ ἐστὶν Χριστός. παράκλητος καλεῖται ὁ υἱὸς καὶ τὸ πνεῦμα ὡς παραμυθίαν ἡμῖν ἐμποιοῦντες καὶ ὡς παρακαλοῦντες ὑπὲρ ἡμῶν τὸν πατέρα· τὸ γὰρ ὄνομα τοῦτο παραμυθίας ἐστὶ ποιητικὸν οὐ διάφορον οὐσίαν σημαῖνον πνεύματος καὶ πατρός. 489 {3Jo 14, 17} Εἰπὼν τὸ μένει ἐδίδαξεν, ὅτι οὐδὲ μετὰ τελευτὴν ἀφίσταται τὸ πνεῦμα, ὡσπερ τῆς θεότητος ποιότης ἐν ὑμῖν γίνεται καὶ ἀπομένει διὰ παντὸς ἐν τοῖς ἀγίοις, ὅταν δι' ἀρετῆς καὶ καθαρότητος τηρεῖν ἐν ἑαυτοῖς σπουδάσωσιν τὴν χάριν. 490 {3Jo 14, 17} Ἄντι τοῦ οἱ κοσμικοὶ οἱ μηδὲν ἔξω τῶν ὀρωμένων νοοῦντες τὸ ἀσώματον ὄν καὶ ἀόρατον οὐ δύνανται λαβεῖν, λαβεῖν εἶπεν, ὃ ἐστὶν οὔτε θεωρῆσαι οὔτε οὔτω γνῶναι δύνανται. 491 {3Jo 14, 18} Οὐδέποτε μὲν εἶασεν αὐτοὺς ἐρήμους τῆς αὐτοῦ προνοίας, πλὴν ὥφθη αὐτοῖς καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν. ἐπειδὴ ἐλθὼν ἐκάλεσεν αὐτοὺς «τεκνία», μέλλων ἀπιέναι εἶπεν ὀρφανούς. 492 {3Jo 14, 19} Ὅτι ἔμελλε μόνοις αὐτοῖς ὀφθῆναι μετὰ τὴν ἀνάστασιν, πᾶσιν εἶπεν μικρόν. μικρὸν χρόνον λέγει τὸν ἕως τῆς δευτέρας παρουσίας· μικρὸν γὰρ θεῶ καὶ ὁ μακρὸς χρόνος. ὑμεῖς δὲ οἱ ἅγιοι διὰ τῆς τοῦ πνεύματος ἐνοικήσεως γνώσεσθέ με, οὐ μὴν οἱ τὰ τοῦ κόσμου

ἀγαπῶντες. 493 {3Jo 14, 19} Ἐπειδὴ τῆς μελλούσης ζωῆς, ἣς ἔχετε λαβεῖν, ἐστὶν ἡ ἐμὴ ἀνάστασις. Ζωὴν λέγει ζῆν τοὺς μαθητὰς οὐ μόνον τὴν παροῦσαν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν. 494 {3Jo 14, 19} Ὅτε ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ἔτυχον τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἔλαβον γινῶσιν, ὅτι ὁ υἱὸς τὴν αὐτὴν ἔχων δύναμιν τῷ πατρὶ, ἐκείνου μὲν οὐκ ἀποσχίζεται διὰ τὴν τῆς οὐσίας ἐνότητα, αὐτοῖς δὲ σύνεστιν αἰεὶ βοηθῶν αὐτοῖς. ἐγὼ ζωὴ φύσει ὑπάρχων συνῆψα ἐμαυτὸν τῷ πατρὶ φύσει καὶ αὐτοζωῆ ὄντι. καὶ συνῆψα δὲ καὶ ὑμᾶς τῷ πατρὶ διὰ τῆς συνοικήσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος «θείας φύσεως» ποιήσας ὑμᾶς κοινωνοὺς· ἐγὼ μὲν γὰρ φυσικῶς ἐν πατρὶ ὡς καρπὸς αὐτοῦ, ὑμεῖς δὲ ἐν ἐμοὶ καθ' ὃ γέγονα ἄνθρωπος, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν διὰ τῆς τοῦ πνεύματος ἐνοικήσεως. 495 {3Jo 14, 19} Μετὰ τὴν ἀνάστασιν οἱ ὀρθῶς πιστεύοντες τελείως γινώσκονται· νῦν «γὰρ ἐκ μέρους γινώσκομεν», ὅτι ὡσπερ ἐστὶν ὁ υἱὸς ὁμοούσιος τῷ πατρὶ, οὕτω καὶ

ἐν ἀμφοτέρων θέλημα. 496 {3Jo 14, 21} Ἴνα μὴ πάντας ἀπλῶς τῆς τοιαύτης ἀπολαύσεσθαι δωρεᾶς νομίζωμεν καὶ εἰ μὴ τινες εἶεν ἀγαθοί, τὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτὸν πρόσωπον εὐθὺς τῷ λόγῳ παρέζευξεν. οὗτοι δ' ἂν εἶεν οἱ ἄριστα ζῆν ἐγνωκότες· καὶ διὰ τοῦ ἔχειν καὶ τηρεῖν αὐτοῦ τὰς ἐντολὰς δείκνυσιν οὐ πᾶσιν ἐξεῖναι τῆς τοιαύτης δωρεᾶς τυχεῖν, ἀλλὰ τοῖς ἀγαθοῖς· μετὰ γὰρ τὴν ἀνάστασιν οἱ ὀρθῶς πιστεύσαντες καὶ τελείως πολιτευσάμενοι τελείως γινώσκονται τὴν τῆς θεότητος δόξαν. τοὺς δὲ τοιοῦτους, φησὶν, ἀγαπήσει μὲν ὁ πατήρ, ἀγαπήσει δὲ καὶ ὁ υἱὸς, οἷς τελείως ἐμφανισθήσεται ἡ τῆς θεότητος ἐξουσία καὶ δύναμις. 497 {3Jo 14, 22} Ὡς φιλάγαθος ὁ Ἰούδας πάντας ἠθέλην ἀπολαῦσαι τῆς θεοπτίας τῶν ἀγαθῶν. 498 {3Jo 14, 23} Ὁ πατήρ ἐν τῷ υἱῷ ἐστὶ φυσικῶς, ἐν ἡμῖν δὲ σχετικῶς καὶ ὅταν ἀκούσωμεν ἔνωσιν πατρὸς καὶ υἱοῦ, τὴν φυσικὴν νοοῦμεν, ὅταν δὲ ἔνωσιν θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, σχετικὴν νοοῦμεν τὴν ἐκ πίστεως προσγινομένην τοῖς ἀγίοις καὶ τὴν ἀπὸ τῆς τοῦ πνεύματος μετοχῆς κοινωνίαν. εἰπὼν δὲ πληθυντικῶς τὴν Σαββαλλίου ἀναιρεῖ αἴρεσιν τὴν λέγουσαν μίαν ὑπόστασιν καὶ ἐν πρόσωπον πατρὸς καὶ υἱοῦ. 499 {3Jo 14, 23} Διδάσκει, ὅτι μόνοις τοῖς μαθηταῖς ἐξαιρέτως καὶ ὑπὲρ λόγον ἔσται ἡ ἔλλαμψις, ὑπὲρ ὧν τηροῦσι τὰς ἐντολὰς. 500 {3Jo 14, 24} Δοκεῖ λέγειν τὸν λόγον ἑαυτοῦ καὶ οὐχ ἑαυτοῦ, ὅτι οὐδὲν ἔξω τοῦ πατρὸς λαλεῖ ὡς ἴδιον, ἀλλὰ τὸ δοκοῦν ἐκείνῳ κοινός ἐστιν ὁ ἐμὸς καὶ τοῦ πατρὸς λόγος. 501 {3Jo 14, 26} Οὐκοῦν οὐ πρῶτοι ἔτυχον τοῦ πνεύματος οἱ περὶ Μοντανὸν μετὰ διακόσια ἔτη καὶ προσγεγονότες· τί γὰρ εἶχεν αὐτοὺς ἀναμνήσαι τὸ πνεῦμα ὧν οὐδὲν ὄλως ἤκουσαν παρὰ Χριστοῦ. 502 {3Jo 14, 26} Μὴ ἐπαχθῶς φέρετε τὴν ἐμὴν ἀπουσίαν· ὅταν γὰρ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα, μεγάλων ἀγαθῶν ἔσται ὑμῖν πρόξενον διδάσκον ὑμᾶς τὴν τῶν ἐμῶν λόγων ἀσφάλειαν καὶ παραμυθούμενον ἐκ τῶν συνεχουσῶν ὑμᾶς θλίψεων. ὅταν ἔλθῃ τὸ πνεῦμα, πολλὰ καὶ ἄ οὐκ ἴστε μαθήσεσθε καὶ ἄ εἶπον ἐπαναμνησκει. 503 {3Jo 14, 27} Μὴ θορυβεῖσθε ἀκούσαντες, ὅτι μέλλω πάσχειν· πολὺ γὰρ ἐκ τούτου κέρδος. 504 {3Jo 14, 27} Ἡ τοῦ κόσμου εἰρήνη ἐστίν, ὅπου καὶ ἐπὶ κακῶ γίνεται, ἡ δὲ τοῦ Χριστοῦ εἰρήνη οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἔξω εἰρηνεύειν πείθει, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτούς, ἵνα μὴ ἡ

σὰρξ στασιάζῃ κατὰ τῆς ψυχῆς. 505 {3Jo 14, 27} Ἐδεῖ ὑμᾶς ἀκούσαντας, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα ὑπάγω, θαρρεῖν καὶ μὴ λυπεῖσθαι. 506 {3Jo 14, 28} Ἐπάνοδον λέγει τὸν καιρὸν τῆς ἀναστάσεως. οὐ τὸ μείζονα εἶναι τὸν πατέρα ποιεῖ αὐτὸν ἐτέρας οὐσίας, ὡς οἱ αἰρετικοὶ φασιν. ὅτε ἦν ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, μείζονα εἶπε τὸν πατέρα. τοῦτο διὰ τὸ φαινόμενον σῶμα λέγει, ἐπεὶ καθὼς ἐστὶ θεός, οὐδὲ ἦττων ἐστὶ τοῦ πατρὸς οὐδὲ εἰς οὐρανοὺς ἀνάγεται ὁ τὰ πάντα πληρῶν καὶ ἀχώριστος ὧν τοῦ πατρὸς. 507 {3Jo 14, 30} Τοῦ πάθους ἐστηκότος οὐκέτι χρεῖα ρημάτων. 508 {3Jo 14, 31} Διὰ τὴν πρὸς θεὸν ἀγάπην ἀποθνήσκων ἐκῶν ὅπερ οὐδὲν ἔχει βλάβος, ἐπεὶ οὐκ ἂν τοῦτο ἠβούλετο ὁ ἀγαπῶν αὐτὸν πατήρ. 509 {3Jo 15, 1} Ὁ Χριστός ἐστιν ἡ ῥίζα καὶ ἄνευ

τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ δυνάμεως οὐδὲν οὐδεὶς δύναται ποιῆσαι, ἦν ὁ πατήρ οὐ γεωργεῖ ὡς μὴ χρήζουσιν ἐπιμελείας, ἀλλὰ τὰ κλήματα. κλήματα δὲ εἰσιν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἐνωθέντες αὐτῷ οἱ πιστοὶ διὰ τῆς ἐνοικήσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ γεγονότες «θείας φύσεως κοινωνοί», οἳ καὶ ἐπιμελείας τυγχάνουσι παρὰ τοῦ πατρὸς. ὁ δὲ Χριστὸς ὡς ρίζα συνέχει τοὺς πιστοὺς καὶ ζωογονεῖ διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος· οὐ γὰρ ἀφ' ἑνὸς γέγονε προσώπου ἢ σωτηρία, ἀλλ' ἀπὸ τῆς θείας τριάδος. 510 {3Jo 15, 2} Ὁ πιστὸς κλήμα ἐστὶ τῆς νοητῆς ἀμπέλου, ὅς ἐστι Χριστὸς καὶ οὐδὲν ὠφελεῖται ἐκ μόνης πίστεως, ἀλλὰ χρειὰ καὶ ἐναρέτων ἔργων ἅπερ γίνεται διὰ καθαρῶν. 511 {3Jo 15, 2} Οἱ κολλώμενοι «τῷ κυρίῳ» καὶ μὴ ἀξίως αὐτοῦ πολιτευόμενοι κολάζονται, οἳ δὲ εὐσεβεῖς ζῶντες πολὺν φέρουσι τὸν καρπὸν. ἐὰν πίστιν ἔχωμεν, ἔργα δὲ μὴ ἔχωμεν, ὡς νεκρὰ καὶ ἄκαρπα κλήματα ἐκβάλλει

κόπτων. ἦτοι κλήματα ἄκαρπά εἰσιν οἱ Ἰουδαῖοι. 512 {3Jo 15, 2} Ταῦτα λέγει περὶ ὧν ἔμελλον ὑπομένειν πειρασμῶν, οἵτινες αὐτοὺς ἐποίουν δοκιμωτέρους. οἱ εὐσεβῶς ζῶντες πολὺν φέρουσι καρπὸν. 513 {3Jo 15, 4} Ἐνωθῆ τις Χριστῷ διὰ τοῦ ἐν πνεύματι ἁγιασμοῦ, ἀλλὰ χρήζει καὶ τῆς τελείας ἀγάπης ἔχουσαι καὶ ἀκολουθεῖν αὐτῷ· ὁ γὰρ ἀποκοπεῖς ἀπὸ Χριστοῦ διὰ τὸ μὴ ἔχειν τέλειον τὸν ἁγιασμόν καὶ τὴν ἀγάπην, οὐ δύναται τι ποιῆσαι ἀγαθόν. 514 {3Jo 15, 4} Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καρποφορεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺς προσηλωμένους αὐτῷ καλεῖ ἑαυτὸν ἄμπελον ὡς ἐξ αὐτοῦ δυναμουμένους. 515 {3Jo 15, 5} Καὶ αὐτὸς οὐχ ἦττων τοῦ

πατρὸς συντελεῖ πρὸς τὴν τῶν μαθητῶν ἐπιμέλειαν. 517 {3Jo 15, 7} Ἐναντὶ τοῦ χαίρει ὁ πατήρ, ὅταν ἐν ἐμοὶ μείνητε. δι' ὧν ποιεῖτε, εὐφημεῖται ὁ πατήρ. 518 {3Jo 15, 8} Τοῦτο ποιεῖ Χριστοῦ μαθητὰς καὶ καρπὸν πολὺν φέρειν τὸ πνευματικῶς τῷ θεῷ δουλεύειν παρατρέχοντας τὸ γράμμα. 519 {3Jo 15, 9} Ἐν ἡμῖν ἐστὶν ἀγαπήσαι τὸν θεόν· οὐ γὰρ βιάζεται ἡμῶν τὸ αὐτεξουσίον. 5 {3Jo 15, 10} Οὐ γὰρ μόνον δεῖ

πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς. 521 {3Jo 15, 12} Ὡς διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης παραδίδωσιν αὐτοῖς ταῦτα ὁ Χριστὸς, ὅτι ἡ ἀγάπη κεφάλαιόν ἐστι τῶν ἀρετῶν, ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ τὸ ὑπεραποθνήσκειν τῶν φίλων καὶ τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀγαπᾶν τοὺς φίλους. 522 {3Jo 15, 13} Δείκνυσιν, ὅτι ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ οὐκ ἦν μίσους, ἀλλ' ἀγάπης· ὑπὲρ γὰρ ὑμῶν ἀποθνήσκω. 523 {3Jo 15, 14} Διὰ τὴν ἀρετὴν τὸ τῶν δούλων ὑπερβάντες μέτρον γεγονάσι φίλοι. ἀνακομίζει δὲ τοὺς δούλους ἐπὶ τὴν ὑπὲρ φύσιν δόξαν, ἐὰν ἐκουσίως ποιῶσι τὰ τῷ θεῷ ἀρεστά. 524 {3Jo 15, 15} Ἐναντὶ τοῦ ὅσα ἐχρῆν ἀκοῦσαι αὐτούς· ὁ δὲ λέγει αἰνιγματωδῶς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι οὐχ ὡς δούλοις εἶπον ὑμῖν τὰ ἀπόρρητα, ἀλλ' ὡς φίλοις καὶ κοινωνοῖς τῶν ἀγαθῶν. 525 {3Jo 15, 16} Ὁ υἱὸς <ἀντι> τοῦ πατρὸς <τὸ> αἰτούμενον δίδωσιν, ἵνα γνῶμεν, ὅτι οὐκ ἦν ἐλάττων τοῦ πατρὸς ὁ υἱός. 527 {3Jo 15, 18} Ὑπὲρ ἡμῶν ἐστὶ τοῦτο· δι' ἐμὲ γὰρ τοῦτο πάσχετε. διὸ μὴ ἀλγεῖτε μηδὲ δυσχεραίνετε· οὐ γὰρ ἐστέ μου κρείττους. 528 {3Jo 15, 18} Εἰ ἐφίλουν ὑμᾶς οἱ πονηροί, ὃ ἐστὶ ὁ κόσμος, δηλονότι καὶ ὑμεῖς πονηροὶ ἦτε. 529 {3Jo 15, 19} Ὁ τῶν τοῦ κόσμου καταφρονῶν, εἰ καὶ ἐκ τοῦ κόσμου ἐστίν, λέγεται μὴ εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου. 530 {3Jo 15, 19} Εἰ ἐγὼ ὑπὲρ τῶν δούλων πάντα ἔπαθον, ὅταν ὑμεῖς οἱ δούλοι ὑπὲρ τοῦ δεσπότητος πάσχητε τὰ ὅμοια, οὐκ ὀφείλετε βαρέως φέρειν. εἰ τὰ ὅμοιά μου πάθητε, μὴ θορυβεῖσθε· οὕτω γὰρ γίνεσθε κοινωνοὶ τῶν ἐμῶν παθημάτων. εἰ καὶ πρὸς ἐμὴν ὕβριν τοῦτο ποιούσιν, ἀλλὰ δι' ἐμοῦ καὶ τὸν πατέρα ὑβρίζουσιν. 531 {3Jo 15, 20} Οὐδὲν, φησὶν, παρέλειψα τῶν εἰς ὠφέλειαν τῶν Ἰουδαίων συντεινόντων, οὐκ ἐν λόγοις, οὐκ ἐν ἔργοις, ὧν μὴ εἶδε τις ὅμοια. 532 {3Jo 15, 25} Καὶ διὰ τοῦ προφήτου ἔδειξεν, ὅτι ἄλογον ἦν τὸ κατ' αὐτοῦ μίσος. πονηρία τῶν Ἰουδαίων ἐπλήρωσε τὸ προφητευθέν. 533 {3Jo 16, 1} Διὰ τὸ γινῶναι ὑμᾶς, ὅτι ὡς

φύσει θεός οἶδα πάντα, προλέγω τὰ ἐσόμενα καὶ ἵνα πιστεύητε, ὅτι δύναμαι ὑμᾶς ἐλευθερῶσαι τῶν ἐπαγομένων ὑμῖν κινδύνων. 534 {3Jo 16, 2}3Τοσαύτη ἔσται ἡ μανία τῶν ὑμᾶς ἀποκτεινόντων οὐ μόνον Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶν καὶ αἰρετικῶν, ὅτι λατρείας θεοφιλοῦς δύναμιν εἶναι νομίζουσι τὸ σφάζει ὑμᾶς. 535 {3Jo 16, 4}3Ἴνα μὴ τῷ χρόνῳ ἀμαυρωθῇ τὰ λεγόμενα, ἐσιώπων τὴν κατ' εὐσέβειαν ἀρετὴν διδάξαι. 536 {3Jo 16, 6}3Ὑπὸ τοῦ δέους καὶ τῆς λύπης ἐξέστησαν καὶ ἐσιώπησαν. 537 {3Jo 16, 7}3Ἐὰν μὴ πάθω, οὐκ ἐπιφοιτᾷ ὑμῖν τὸ πνεῦμα τὸ πάσης δόσεως ἀγαθῆς αἴτιον. 538 {3Jo 16, 8}3Τοσαύτη ἐστὶν ἡ δύναμις τῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος καθόδου, ὅτι τότε φανερωθήσεται ἡ τῶν εἰς ἐμὲ πεπλημμεληκότων ἁμαρτία. ὅσοι μετὰ τὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος κάθοδον οὐκ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ἔμειναν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἁμαρτίαις, ὡς ἁμαρτωλὸς κατακρίνεται ὁ μὴ πιστεύσας εἰς τὸν ἀνα μάρτητον. 539 {3Jo 16, 11}3Κατεκρίθη ὡς ἀποκτείνας διὰ τῶν Ἰουδαίων τὸν Χριστὸν ἀναμάρτητον ὄντα, ἐπειδὴ προφασιζόμενος ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ἄδὰμ οὐ δι' ἐμὲ ἀπέθανεν, ἀλλ' ὅτι ἤμαρτεν. ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸ πάθος διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος γίνονται αἱ ἰάσεις, διὰ τῶν πραγμάτων δείκνυται τοῦ διαβόλου ἡ κατάλυσις. 540 {3Jo 16, 12}3Ὡς ἄδικος ὁ μὴ πιστεύσας εἰς τὸν δίκαιον τὸν διὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ ἀναληφθέντα εἰς οὐρανούς καὶ ἀφανῆ γεγονότα τοῖς ἀνθρώποις. ὡς ῥάθυμος, ὅτι κατακλασθέντος τοῦ σατανᾶ οὐδὲ οὕτως αὐτὸν ἠθέλησε νικῆσαι.

541 {3Jo 16, 12}3®3Ἀντὶ τοῦ συνωδᾶ μοι λαλεῖ· οὐ γὰρ ἐνδεὲς τὸ πνεῦμα· ἰδιοσυστατον γὰρ ὄν ὡς ὁμοούσιον πατρὸς καὶ υἱοῦ πάντα οἶδε καὶ ἰσχύει ἀφ' ἑαυτοῦ ποιεῖν. 542 {3Jo 16, 13}3Ὅταν τὸ πνεῦμα διδάξῃ ὑμᾶς, τότε δυνήσεσθε τῶν νομικῶν ἀποστῆναι τύπων καὶ τὴν «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» ποιῆσαι λατρείαν. οὐ μείζον τοῦ υἱοῦ τὸ πνεῦμα, φησὶν. διὸ οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ λαλήσει, ἀλλ' ἃ ἀκούει· ἃ γὰρ ἐγώ, κάκεινος ἐρεῖ. τὸ πνεῦμα διδάξει τοὺς ἀνθρώπους τὰ τῆς τοῦ υἱοῦ θεότητος καὶ δόξης καὶ τῆς πρὸς τὸν πατέρα ἰσότητος. οὐ δι' ἀσθένειαν οὐ λαλεῖ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκριβῆ συμφωνίαν τῆς τριάδος τοῦτο εἶπεν. 543 {3Jo 16, 14}3Ὡς φυσικῶς ἔχων ὁ υἱὸς τὰ τοῦ πατρὸς διὰ τὸ ὁμοούσιον εἶπεν καὶ τὰ τοῦ πνεύματος ἴδια αὐτοῦ εἶναι ὡς ὄντα κοινὰ τὰ τῆς τριάδος. 544 {3Jo 16, 16}3Ἴνα μὴ λυπήσῃ τοὺς μαθητάς, καὶ οὐκ εἶπεν, ὅτι ἀποθνήσκω, ἀλλ' οὐ θεωρεῖτέ με. 545 {3Jo 16, 18}3Ὑπὸ τῆς λύπης οὐκ ἐνενόουν καὶ ὅτι μὲν ἀπῆει ἤδεσαν, πῶς δὲ ἤξει, οὐκ ἤδεσαν· ἠγνόουν γὰρ τὴν ἀνάστασιν πρὸ τῆς ἐκβάσεως. 546 {3Jo 16, 19}3Ἐπειδὴ σφόδρα λυπούμενοι οὐκ ἠθελον ἀκούειν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, βουλόμενος αὐτοῖς ἐμπῆξαι τὸ δόγμα τοῦτο εἶπεν τὸ κλαύσετε, μετὰ τὴν λύπην ἔσται χαρὰ. 547 {3Jo 16, 21}3Μισθὸς τῆς λύπης ἔσται ὑμῶν ἡ χαρὰ ὡς καὶ τῇ λύπῃ τῆς ὠδινούσης ἢ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ χαρὰ. ἐπειδὴ <ότε> ἀπέθανεν, αὐτοῖς ἐφαίνετο ἀπὸ λύπης εἰς χαρὰν ἐλθεῖν, τῷ τῆς τικτούσης παραδείγματι κέχρηται. 548 {3Jo 16, 22}3Ἐπειδὴ πεισθήσεσθε, ὅτι ὡς θεὸς ἀνέστην καὶ οὐκέτι ἀποθνήσκω, κἂν μετὰ τῆς σαρκὸς ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν. 549 {3Jo 16, 25}3Τὸν τῆς ἀναστάσεως καιρὸν λέγει. 550 {3Jo 16, 25}3Ὡς γὰρ ἐν παροιμίαις λαλεῖ ταῦτα ὁ Χριστὸς ὡς παρακατιῶν λέγει· οὐ γὰρ δύναται κατὰ τὸ γράμμα νοεῖσθαι. ἐκεῖνος δὲ αἰτεῖ καὶ λαμβάνει ὁ τὰ λυσιτελῆ αἰτῶν πρὸς βελτίωσιν ψυχαῖς. παροιμίαν λέγει τὸν ἀσαφῆ καὶ ἔγκε καλυμμένον λόγον. διὰ τὴν νηπιότητα αὐτῶν ἐπεσκιασμένως λέγει. ὅταν δὲ προκόψητε, τότε ἀποκαλύπτω ὑμῖν τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν. μετὰ τὴν ἀνάστασιν σαφῶς ὑμῖν ἐρῶ τὰ περὶ τοῦ πατρὸς. ὅταν λάβητε τὸ πνεῦμα, τότε λήψεσθε σαφῆ τὴν περὶ υἱοῦ καὶ πατρὸς γνῶσιν. 551 {3Jo 16, 26}3Δύναται μὲν ὡς θεὸς δοῦναι, πλὴν ὡς ἤδη εἰπὼν τὸ αἰτῶ οικονομικῶς ὡς ἄνθρωπος ἐνέμεινεν τῷ λόγῳ. 552 {3Jo 16, 28}3Ἐκ τῆς οὐσίας, φησὶν, ἐξῆλθον τοῦ πατρὸς ἀδιαιρέτως ὢν ἐν πατρὶ καὶ ἰδιοσυστάτως ἔχων ἐν ἑμαυτῷ τὸν πατέρα. οὔτε ὅτε γέγονεν ἄνθρωπος ἀπολειφθεὶς τοῦ πατρὸς ἐληλυθέναι λέγεται εἰς τὸν κόσμον οὔτε ὅτ' ἀνελήφθη μετὰ τῆς σαρκός,

ἀπελείφθη τοῦ κόσμου· θεὸς γὰρ ἐστὶ πληρῶν τὰ πάντα. 553 {3Jo 16, 32} Τὸ «ἄρτι πιστεύετε», ἀνθρωπινώτερον τοῦτο λέγει· καθὼς γὰρ θεὸς ὑπάρχω, ἐν τῷ θεῷ καὶ πατρί εἶμι φυσικῶς καὶ ἀδιαστάτως. διὰ συγκατάβασιν εἶπε τοῦτο, ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ ἤθελον ἀκούειν τοῦτο. 555 {3Jo 16, 33} Κρείττων καὶ δυνατώτερος ὤφθη ὁ Χριστὸς πάσης κοσμικῆς ἁμαρτίας καὶ δίδωσι καὶ τοῖς πιστοῖς τὸ νικᾶν. ἢ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξ ἡμῶν γεγονὼς καθὼς ἄνθρωπος, κρείττων ἐφάνη θανάτου καὶ φθορᾶς καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις διαβαίνει. καὶ οὕτως ὀφείλομεν θαρρεῖν, ὅτι ληψόμεθα, ἐπειδὴ ὡς ἄνθρωπος νενίκηκε καὶ ἡμεῖς δοκοῦμεν ἐν αὐτῷ νενικηκέναι· εἰ γὰρ ὡς θεὸς ἐνίκησε, πρὸς ἡμᾶς οὐδέν. 556 {3Jo 17, 1} Ὡραν λέγει τὸν ἐπιτήδειον τοῦ πάθους καιρὸν, καθ' ἣν ἔκρινε παθεῖν ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ οἴνου εἶπεν, οὐ μὴν τὴν ἀνυπόστατον εἰμαρμένην λέγει. 557 {3Jo 17, 1} Διὰ τοῦ σχήματος τῆς εὐχῆς παιδεύει ἡμᾶς ἐν τοῖς πειρασμοῖς εὐχεσθαι καὶ εἰς τὸν θεὸν καταφεύγειν. 558 {3Jo 17, 2} Διὰ τὸ μὴ σκανδαλισθῆναι τοὺς ἀκούοντας οἰκονομικῶς φησὶν ὃ δέδωκάς μοι. 559 {3Jo 17, 3} Σημειωτέον, ὅτι ἡ ὀρθὴ πίστις ἐστὶν ἡ ὄντως ζωὴ ἢ τὰ ἴδια δωρουμένη ἀγαθὰ τοῖς πιστεύουσιν. ἀπεστάλθαι λέγει ἑαυτὸν οὐχ ὡς ἐξ ἀνάγκης ὑποὺρ γήσας τῇ τοῦ πατρὸς βουλήσει ὡς οἱ ἄγγελοι, ἀλλ' ὡς δύναμις αὐτοῦ ὦν. 560 {3Jo 17, 4} Δοξάζειν λέγεται τὸν πατέρα πάντα ποιήσας τὰ εἰς ἐνανθρώπησιν ἢ τὸ γνωρισθῆναι τοῦ πατρὸς τὴν δύναμιν διὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰ ὡς ἄνθρωπος λαλεῖ· δι' ὧν γὰρ οἱ ἄγιοι κατορθοῦσιν, ὁ θεὸς δοξάζεται. 562 {3Jo 17, 10} Οὐδέν ἐστὶ τοῦ πατρὸς, ὃ μὴ ἐστὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τὸ ἀνάπαλιν. διὰ τὴν ἐμοῦ καὶ σοῦ ἰσότητα δοξάζομαι παρὰ παντός. 563 {3Jo 17, 11} Οἰκονομικῶς ὡς ἄνθρωπος λαλεῖ δεδόσθαι αὐτῷ τὸ τοῦ θεοῦ ὄνομα φύσει ἔχων αὐτὸ ὡς θεὸς καὶ υἱός. 564 {3Jo 17, 12} Οὐκ ἀνάγκη εἶλκεν αὐτούς. διὸ καὶ Ἰούδας δι' ἐκούσιον δυστροπίαν ἀπώλετο, οὐ μόνον Ἰούδας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπώλοντο, οὐ παρὰ τῷ Χριστῷ· ὅσον γὰρ τὸ ἐπ' αὐτῷ, οὐδεὶς ἀπώλετο. υἱὸς ἀπωλείας ἐκλήθη ὡς περιμένων καθά τινα γέννησιν τὴν τῆς ἀπωλείας ἡμέραν. 565 {3Jo 17, 12} Κατ' ἰδίωμα ἢ γραφῆ ὡς αἰτιολογίαν τίθησι τὰ ἐκ τῆς ἐκβάσεως συμ βαίνοντα. ἔδει τὸν Ἰούδαν μαθόντα τὸ προδιαγορευθὲν μὴ προδοῦναι τὸν Χριστόν. εἰ δέ τις εἶποι, πῶς φυλάσσοντος τοῦ Χριστοῦ ἀπώλετο, λεκτέον, ὅτι οὐ τοὺς φαύλους φυλάσσει, ἀλλ' ἔῃ αὐτεξουσίους ὃ θέλουσι πράττειν, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς φυλάσσει καὶ δυναμοῖ διὰ τὸ μὴ ἀρκεῖν τὴν τοῦ ἀνθρώπου προαίρεσιν φυλάσσειν αὐτόν. 566 {3Jo 17, 13} Ταῦτα λέγει, ἵνα μὴ ἀθυμῶσιν, ἀλλὰ μᾶλλον χαρῶσιν, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα ὑπάγει. 567 {3Jo 17, 14} Ὅταν λέγη «ἐκ τοῦ κόσμου» εἰσίν, τὴν φύσιν λέγει. ὅταν δὲ λέγη, ὅτι οὐκ εἰσίν, διὰ τὸ ἀπόνηρον λέγει ὡς καὶ αὐτὸς ἦν. τὸ δὲ καθὼς ὧδε οὐκ ἔστι ἀκριβείας ἀπαραλλάκτου. ὃ δὲ λέγει, τοῦτό ἐστιν· οὐρανοπολιταὶ γεγόνασι καὶ οὐδὲν ἔχουσι πρὸς τὴν γῆν κοινόν· πολὺ γὰρ τὸ τῶν φύσεων διάφορον, ὅτι μὲν γὰρ ἐστὶ θεὸς φύσει, οἱ δὲ ἄνθρωποι. 568 {3Jo 17, 17} Ἐπειδὴ ὅμοιον ἤμελλον ποιεῖν οἱ μαθηταί, οὐ ἐποίησεν ὁ Χριστὸς, δεῖσθαι αὐτούς, φησίν, τοῦ διὰ πνεύματος ἀγιασμοῦ, ἵνα δυνηθῶσι διαδραμεῖν τὴν οἰκουμένην μὴ ἐμποδιζόμενοι ὑπὸ τοῦ πονηροῦ. 569 {3Jo 17, 17-18} Οὐ μόνους τοῖς μαθηταῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς αἰτεῖ ὁ Χριστὸς τὴν διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος δοθῆναι χάριν τὴν εἰς θεῖαν εἰκόνα τὸν ἄνθρωπον ἀναμορφοῦσαν. αὕτη δὲ ἡ ἔνωσις οὐ κατ' οὐσίαν γίνεται ἢ καθ' ὑπόστασιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῆς πίστεως συμφωνίαν, καθ' ἣν ἔγνωσαν οἱ πιστοί, ὅτι ὁ υἱὸς εὐδοκίᾳ πατρὸς ἐσαρκώθη· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἀποσταλῆναι. 570 {3Jo 17, 19} Αἱ θυσίαι πᾶσαι ἄγιοι καλοῦνται ὡς θεῷ προσαγόμεναι. τὸ δὲ ἐν ἀληθείᾳ εἶπεν, ὅτι ἐν τύπῳ ἦν ὁ διὰ τοῦ προβάτου ἀγιασμὸς ἥτοι ὅτι καὶ αὐτούς σοι ἀνατίθημι προσφορὰν ἢ ὅτι τῆς κεφαλῆς θυομένης τοῦτο ἐγίνετο ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ παρίστων «τὰ σώματα» ἑαυτῶν «θυσίαν ζῶσαν» ἢ καὶ ὅτι χωρὶς θανάτου θυσίαν αὐτούς ἐποίει ὑπὲρ αὐτῶν σφαγιαζόμενος. 571 {3Jo 17, 21} Ὅταν ἀξιωθῶσι τῆς ἐνότητος τῆς εἰρημένης, τότε γινώσκουσιν, ὅτι σύ με ἀπέστειλας. 572 {3Jo 17, 22} Δόξαν λέγει τὴν τῶν σημείων

καὶ δογμάτων καὶ ὁμοψυχίας. αὐτὸς ὢν ὁ διδούς διὰ τοὺς ἀκούοντας σχηματίζεται τὴν αἴτησιν. καὶ ὡς ἄνθρωπος λέγεται λαμβάνειν τὰ φύσει προσόντα αὐτῷ, λέγει δὲ τὴν τοῦ πνεύματος χάριν. 573 {3Jo 17, 24}3Δι' ὧν λέγει τὸν δεδωκότα καὶ τὸν λαβόντα τὰς ὑποστάσεις δηλοῖ πατρός καὶ υἱοῦ. καὶ πάλιν εἰπὼν εἶναι ἑαυτὸν πρὸ κόσμου ἐλέγχει τοὺς αἰρετικούς τοὺς λέγοντας, ὅτι ἐκ τῶν χρόνων Μαρίας ἔσχε τὴν ἀρχὴν ὁ Χριστὸς ὡς πρὸ κόσμου ἔχων τὴν δόξαν. εἶπε πρὸ καταβολῆς κόσμου· τὸ γὰρ λεχθὲν δέδωκάς μοι συγκαταβάσεώς ἐστιν. οὐκ εἶπεν δὲ ἵνα μετασχωσὶ τῆς δόξης αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα αὐτὴν θεωρῶσιν, ὅπερ ἐστὶ τῶν πιστῶν μεγίστη ἀνάπαυσις καὶ δόξα.

574 {3Jo 18, 1}23Ἴνα πείσῃ τοὺς μαθητάς, ὅτι ἐκὼν ἐπὶ τὸ πάθος ἦλθεν, εἰς τόπον γνῶριμον τῷ Ἰούδα ἀπῆλθεν, ἵνα μὴ λάθῃ καὶ <οὐχ> ὡσπερ ἐν φυλακῇ ἑαυτὸν ἀπέκλεισεν. 575 {3Jo 18, 4}3Οὐχ ὡς ἀγνοῶν ἐρωτᾷ, ἀλλ' ἵνα γνῶμεν, ὅτι καὶ παρῶν οὐχ ἐωρᾶτο ἢ ἐγνωρίζετο, εἰ μὴ ὅτε ἤθελεν. ὡς εἰδὼς δὲ πάντα ἀταράχως ὅλα ἐποίει καὶ ἐλάλει καὶ οὐδὲ ἀπὸ τῆς φωνῆς οὔτε ὁ Ἰούδας οὔτε οἱ λοιποὶ ἐπεγίνωσκον αὐτόν, εἰ

μὴ ὅτε ἠθέλησεν. 576 {3Jo 18, 8}93Διὰ τὰς τῶν μαθητῶν ἀσθενείας ἔξω ποιεῖται αὐτοὺς πειρασμῶν ὡς θεός· φυλάσσει τοὺς μαθητάς αἰεὶ, μόνον τὸν Ἰούδαν τῇ προαιρετικῇ κακίᾳ ἑάσας ἀπολέσθαι. 577 {3Jo 18, 10}3Ὡς θέλων ὑπεραποθανεῖν τοῦ διδασκάλου ἐποίησε τοῦτο. θαρρήσας ὁ Πέτρος οἷς ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ αὐτὸς ἐποίησε τοῦτο. καὶ μὴ ὡς ἀνδροφόνον τις καταϊτιάσθω τὸν Πέτρον, ὅπου γε οὐχ ὡς ἑαυτῷ ἀμύνων, ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ ἐποίησε τοῦτο· πλὴν καὶ ἔτι ἀτελεῖς ἦσαν. διὰ τοῦ τύπου δείκνυσιν, ὅτι πάσης δεξιᾶς ἀκοῆς ἔρημοι ἔσονται οἱ Ἰουδαῖοι. 578 {3Jo 18, 12}3Δήσαντες αὐτὸν ἐπλήρωσαν τὸ εἰρημένον Ἡσαΐου «δήσωμεν τὸν δίκαιον». ἐδεσμεύθη ὁ κύριος, ἵνα δεσμῶν ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ διαβολικῶν. 579 {3Jo 18,

15}163Συνεισηλθεν ὁ Ἰωάννης τῷ Ἰησοῦ μετὰ τοῦ ὄχλου ἀγνώστως καὶ τότε ὡς γνωστὸς εἶπε τῇ θυρωρῷ καὶ εἰσήγαγε τὸν Πέτρον. 580 {3Jo 18, 19}3Ἡρώτα τί ἐδίδασκε τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς, ἠρώτα αὐτόν, εἰ συναινεῖ τοῖς διὰ Μωυσέως ἢ ἀλλοίαν διδασκαλίαν εἰσάγει καὶ ποῖα πείθονται οἱ αὐτοῦ μαθηταί, ἵνα ἐὰν εὐρήσῃ αὐτόν τοῖς Μωυσέως ἐναντιούμενον παραδῶ καὶ αὐτοὺς ὡς θεομάχους τοῖς Ἰουδαίοις. 582 {3Jo 18, -21}3Ἐλέγχει αὐτόν προσποιούμενον ἀγνοεῖν τὰ ἐν φανερῷ εἰρημένα. εἰ δὲ πάντα φανερῶς ἐδίδαξεν, τὰ λεγόμενα παρά τισι [τὰ] περὶ αὐτοῦ ἀπόκρυφα οὐκ εἰσὶ δεκτά. τοὺς ὑπηρέτας ἐρώτησον τοὺς πρῶην μὲν οὖν θαυμάσαντας τὴν διδασκαλίαν, νῦν δὲ με συλλαμβανομένους. 583 {3Jo 18,

22}233Καὶ μὴ προσταχθεὶς ὁ ὑπηρέτης ἔτυψε τὸν Χριστόν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὑπέδειξεν ὁ Χριστὸς λέγων «ἴδε οὔτοι οἶδασιν» οἱ ποτε ἀκούσαντες καὶ ἐπαινέσαντες, καὶ θέλων ἑαυτὸν ἀπαλλάξαι τῆς ὑποψίας, ὅτι τῶν οὐ θαυμαζόντων ἦν, αὐτὸς ἐποίησε τοῦτο· οὐ γὰρ ἂν ἀκολούθως τι ἐλάλησεν, ἵνα ὡς ἐκ τούτου κινηθεὶς τύψῃ αὐτόν. ἐλέγχει τὸν ὑπηρέτην ἀδικοῦντα οὐ μόνον, ὅτι ἀπλῶς αὐτὸν ἔτυψεν, ἀλλ' ὅτι πρῶην θαυμάσας, νῦν δὲ ἐπ' οὐδενὶ καταγνοὺς ἠτίμασεν αὐτόν. 584 {3Jo 18, 25}3Τοῦ πονηροῦ σείσαντος τὸν Πέτρον ἠττήθη τῆς ὑποσχέσεως. 585 {3Jo 18, 28}3Ἐαυτοῖς οὐκ ἀνεῖλον ὡς ὑπὸ Ῥωμαίους ὄντες, ἵνα μὴ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πιλάτου. 586 {3Jo 18, 28}3Τὸν τύπον τιμῶντες οὐκ εἰσηλθον, ὅ ἐστι πρόβατον· ἔμελλον γὰρ θύειν τὸ πάσχα κατὰ τὸν νόμον τὸν οὐδὲν ἰσχύοντα παρ' αὐτοῖς. ἢ πάσχα ὄλην τὴν ἑορτὴν λέγει ἢ ὅτι τῇ παρασκευῇ, ὅτε καὶ τὸ παλαιὸν ἐγένετο πάσχα. 587 {3Jo 18,

30}313Ἄνευ αἰτίας ἀπεφάνησαντο δικαίως αὐτόν παραδεδόσθαι, αἰτίαν εὐλογον λέγουσι τὸ ὑπ' αὐτῶν συλληφθῆναι ὡς πλανώμενοι μηδὲν ποιεῖν ἄδικον αὐτούς. εἰ ὁ νόμος ὑμῶν καὶ τὸν ἀναίτιον κολάζει, κρίνατε αὐτόν ὑμεῖς. σαφὲς τεκμήριον ὅτι

ἐκὼν ὁ κύριος ἔπασχεν, ἐξ ὧν εἰδὼς προεῖπεν, ὅτι ἡμελλε τοῖς ἔθνεσι παραδοθῆναι ἐπὶ τὸ σταυρωθῆναι. 588 {3Jo 18, 31}3'Ὡς ἐκπεσόντες τῆς ἀρχῆς-ἦσαν γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίους-εἶπον τοῦτο. ἦτοι οὐκ ἔξεστι σταυρῶσαι αὐτόν· οὕτω γὰρ ἤθελον, ἵνα καὶ τὸν τρόπον τῆς αὐτοῦ τελευτῆς ἐκπομπεύσωσιν. ἢ ὅτι βασιλέα ἑαυτὸν λέγει καὶ ἔστι δημόσιον τὸ ἔγκλημα καὶ σοὶ ἀνῆκε θανατῶσαι αὐτόν. 589 {3Jo 18, 35}3Ταῦτα λέγει βουλόμενος αὐτὸν ἀπαλλάξαι. 590 {3Jo 18, 36}3Οἱ ἄγγελοι ἠσύχαζον τοῦ βασιλέως αὐτῶν ὑβριζομένου ἐννοοῦντες τὴν οἰκονομίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας. 591 {3Jo 18, 36}3Λύει τὴν ἀγωνίαν Πιλάτου πείθων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντάρτης, ἀλλὰ βασιλεὺς οὐρανοῦ καὶ γῆς. διὸ ἀναπολόγητος ὁ Πιλάτος οὐχ ὡς βλάσφημον αὐτὸν φονεύσας, ἀλλὰ πρὸς χάριν Ἰουδαίων. 592 {3Jo 18, 37}3'Εγὼ διὰ τοῦτο γέγονα ἄνθρωπος καὶ ἐγεννήθην ἐκ Μαρίας, ἵνα τὸ ψεῦδος καὶ τὸν διάβολον ἐκ τοῦ κόσμου ἀπελάσας

βασιλεύουσιν ἀποδείξω πάντων τὴν θεϊαν φύσιν. 593 {3Jo 19, 7}8}3Οὐχ υἱὸν θεοῦ ἑαυτὸν ἐποίησεν, ἀλλ' ὡς θεοῦ υἱὸς ἄνθρωπον ἑαυτὸν ἐποίησεν ἀτρέπτως μείνας ὡς ἦν θεός· ὁ γὰρ εἶπον οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἀδύνατον ἦν ὡς καὶ ἐκ τούτου δειχθῆναι αὐτῶν τὸ ἀσύστατον καὶ ψευδές. διὸ καὶ ὡς εἰδωλολάτρης κοῦφος ὁ Πιλάτος συναρπαγείς ἀδιακρίτως ἐφοβήθη. 594 {3Jo 19, 11}3Κὰν ἄρχων ἦ, ἀλλ' οὐ μὴ εὐρίσκων κατ' ἐμοῦ πταῖσμα, οὐκ ἠδύνω μου καταψηφίσασθαι, εἰ μὴ ἐκὼν ἐγὼ εὐδοκίᾳ πατρὸς ἡγαγον ἑμαυτὸν εἰς τὸ παθεῖν. 595 {3Jo 19, 14}3'Εν αὐτῇ γὰρ τῇ ἑορτῇ ἀπέκτειναν αὐτόν. 596 {3Jo 19, 14}3Τὴν ὥραν ἐπεσημίνατο ὁ εὐαγγελιστὴς διὰ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐν τῇ τρίτῃ γεγонуῖαν ἡμέρᾳ. ὁ καλλιγράφος ἀντὶ τοῦ γάμμα στοιχείου, ὅπερ σημαίνει τὸ τρίτην, ἔγραψε τὸ ἐπίσημον, ὃ καλοῦσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς Γαβέξ, ὃ δηλοῖ τὴν ἔκτην, πολλὴν ἔχοντα πρὸς ἑαυτὰ τὴν ὁμοιότητα. καὶ διὰ τοῦ γραφικοῦ σφάλματος γέγονεν ἡ διαφωνία· ἀντὶ γὰρ τρίτης ὥρας ἔκτην ἔγραψεν. 597 {3Jo 19, 18}3Διὰ τοῦ σταυρωθῆναι ἐν μέσῳ δύο ληστῶν ἐπληρώθη ἡ γραφή ἢ λέγουσα «καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη». τύπος εἰσὶν οὗτοι τῶν δύο λαῶν τῶν ὄντων κατακρίτων διὰ τὰς αὐτῶν ἀμαρτίας ἢ ὅτι οἱ Χριστῶ κολλώμενοι ὀφείλουσι σταυροῦν ἑαυτοὺς ὡσανεὶ ἀποθνήσκοντες τῇ πρώτῃ διαγωγῇ, ζῶντες δὲ ἐν καινότητι κατὰ τὸ εὐαγγέλιον. 598 {3Jo 19, 19}3Μὴ εὐρών τί εἶπη κατ' αὐτοῦ ὁ Πιλάτος ἔγραψε τοῦτο, ἵνα μὴ νομισθῇ καὶ αὐτὸς εἶναι ληστής. βασιλέα αὐτὸν δημοσίᾳ ἀνηγόρευσε καὶ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι τὸν βασιλέα αὐτῶν ἀνείλον, διασύρων Ἰουδαίους ἔγραψεν. τοῦτό ἐστι «τὸ χειρόγραφον», ὃ προσήλωσε τῷ σταυρῷ ἢ κατὰ τοῦ Ἀδάμ ἀπόφασις, ὅπερ ὁ διάβολος κατέχων πάντας ἀνθρώπους ἀπέφερεν εἰς θάνατον ὡς μηδενὸς ποιῶντος ὀλοσχερῶς τὸ τῷ θεῷ δοκοῦν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐν τῷ ζύλῳ ἀποθανῶν ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς. 599 {3Jo 19, 30}3Εἰς πέρας ἔφθασεν ἡ τῶν Ἰουδαίων δυσσέβεια καὶ ἐκὼν ὑπέμεινε τὸν κατὰ σάρκα θάνατον καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν διὰ τὸ ἐκλύεσθαι τοὺς τῆς σαρκὸς τόνους. 600 {3Jo 19, 30}3Τὴν κεφαλὴν ἔκλινεν· αὕτη γὰρ οὐ προσήλωτο καὶ τότε ἐξέπνευσεν· καὶ γὰρ τοῦ παντὸς ἦν κύριος, καίπερ τοῦ ἔθους ἔχοντος πρῶτον ἐκπνεῖν καὶ τότε τὴν κεφαλὴν κλίνειν. εἰς πέρας ἔφθασεν ἡ τῶν Ἰουδαίων δυσσέβεια καὶ ἐκὼν ὑπέμεινε τὸν κατὰ σάρκα θάνατον καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν διὰ τὸ ἐκλελύεσθαι τοὺς τῆς σαρκὸς τόνους. ἢ τελευτῇ δηλοῖ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς

ψυχῆς χωρισμόν. 601 {3Jo 19, 31}36}3Προσποιοῦνται τιμᾶν τὴν ἡμέραν καὶ αἰτοῦσι χάριν, ὥστε ταχύτερον ἀποθανεῖν τοὺς ἀνθρώπους. αἰτοῦσιν, ἵνα πληρωθῇ πάλιν ἄλλη γραφή ἢ λέγουσα ὅσοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. 602 {3Jo 19, 34}3'Απιστῶν τις τῶν στρατιωτῶν, εἰ ἀπέθανεν, ἔνυξεν αὐτοῦ τὴν πλευράν. 603 {3Jo 19, 34}3Τὸ αἷμα δηλοῖ τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ τὸ ὕδωρ τὸν ἁγιασμόν. δι' ὕδατος ἢ ἐκκλησία ἀναγεννᾶται καὶ δι' αἵματος καὶ σαρκὸς τρέφεται. 604 {3Jo 19, 36}37}3Πιστοῦται ὁ

εὐαγγελιστής, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Χριστός ὁ διὰ τῶν γραφῶν προαναφωνηθείς· συνωδὰ γὰρ τοῖς περὶ αὐτοῦ λεχθεῖσιν ἐξέβη τὰ πράγματα. ὅστοῦν νοεῖται τὸ εὔτονον καὶ ἄθραυστον τοῦ μυστικοῦ λόγου. ἐπειδὴ δὲ εἰκόνα ἔφερε τὸ πρόβατον τοῦ ἄμνου τοῦ θεοῦ, τρέφεται τις τὴν κεφαλὴν τοῦ Χριστοῦ τὰ περὶ τῆς θεολογίας αὐτοῦ ἐκλαμβάνων, τοὺς δὲ πόδας διδασκόμενος τὰ περὶ τῆς ἐνσάρκου αὐτοῦ οἰκονομίας, τὰ δὲ ἐντόσθια τὰ ἀπόκρυφα δόγματα· ἕκαστον γὰρ τῶν περὶ Χριστοῦ δογμάτων ἀπόκρυφον ἔχει καὶ μυστικὸν λόγον. ἐπεὶ οὖν ὅστοῦν νοεῖται τὸ εὔτονον τοῦ μυστηρίου, οἱ ἀρμοδίως καὶ συμφώνως κατέχοντες τὸ περὶ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον, ὅστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. ὅτε ἔρχεται κρῖναι, τότε ὄψονται αὐτὸν

καὶ θρηγήσουσιν. 605 {3Jo 19, 38® 39}30ἰ δεδιότες φανερώς πλησιάσαι τῷ Ἰησοῦ νῦν ὀρώντων Ἰουδαίων αἰτοῦσι τὸ σῶμα. οὗτος οὐ τῶν ἰβ' ἦν, ἀλλὰ τῶν ἑβδομήκοντα καὶ ὡς σβεσθέντος τοῦ θυμοῦ τῶν Ἰουδαίων ἀδεῶς προσήει. οὕτω δὲ ὡμοὶ ἦσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι οὔτε θάψαι αὐτοῦ τὸ σῶμα ἠνέσχοντο οἱ ἐπιχώριοι, ἀλλ' ὁ ἀπὸ

Ἀριμαθαίας ξένος. 606 {3Jo 19, 41® 42}3Εἰ δὲ ἦν μετὰ ἄλλων, ἡμελλον τῶν ἀπίστων τινὲς λέγειν, ὅτι οὐ τὸ τοῦ Ἰησοῦ ἀνέστη σῶμα, ἀλλὰ ἄλλου. εἰς καινὸν ἐτέθη μνημεῖον διὰ τὸ ξένον τῆς ἐκ θανάτου εἰς ζωὴν ἀναδρομῆς καὶ τὴν καινοτομίαν τὴν ἐπινοηθεῖσαν κατὰ τῆς φθορᾶς. ὠκονομήθη ἐγγὺς εἶναι τὸν τόπον, ἵνα καὶ ψευδῆς δειχθῆ ὁ περὶ τῆς κλοπῆς λόγος. 607 {3Jo , 1}3Τοῦ Ματθαίου εἰπόντος ἐσπέρα βαθεῖα γεγονέναι τὴν ἀνάστασιν, τοῦ δὲ Ἰωάννου πρωτὶ σκοτίας ἔτι οὔσης οὐ διαφωνοῦσι περὶ τὸν τῆς ἀναστάσεως καιρὸν, ἀλλ' εἰς τὸν αὐτὸν τῶν ὥρων συνέδραμον καιρὸν· ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ τέλους, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς εἰς αὐτὸ τὸ μεσαίτατον τῆς νυκτὸς χωρεῖ. 608 {3Jo , 1}3Ὁ Χριστὸς τοῦ λίθου κειμένου καὶ τῶν σφραγίδων ἀνέστη. ἀνοίγεται δὲ τὸ μνημεῖον πρὸς πίστιν τῶν γεγονότων σημείων. ἄδηλος ὁ τῆς ἀναστάσεως καιρὸς ὡς καὶ ὁ τῆς δευτέρας παρουσίας. 609 {3Jo , 2}3Τί δὲ βούλονται οἱ πειρώμενοι διαφωνοῦντας αὐτοὺς δεικνύναι οὐχ εὐρίσκω· εἰ μὲν γὰρ περὶ τῆς ἀναστάσεως οὐ τὴν αὐτὴν ἐξήνεγκαν γνώμην ἢ τὴν ἡμέραν μὴ τὴν αὐτὴν ἔφασαν καθ' ἣν τὴν ἀνάστασιν γενέσθαι συνέβη ἢ τὰς γυναῖκας οὐχ ὁμοίως ἅπαντες πρώτας ἐπὶ τῇ τιμῇ τοῦ τελευτήσαντος ἐληλυθέναι ἀπήγγειλαν, ἦν τις αὐτοῖς συγγνώμη τῆς ἀτόπου καὶ μωρᾶς ταύτης ἐπιτιμήσεως· εἰ δὲ πολλὴν ἐν τοῖς προειρημένοις τὴν συμφωνίαν ἐπεδείξαντο ὁμοίως τὴν ἀνάστασιν καταγγείλαντες, τὴν ἡμέραν φήσαντες εἶναι τὴν αὐτὴν, τὰς γυναῖκας ὁμοίως ἐληλυθέναι, τί ποτε αὐτοῖς ἢ περὶ τῶν ὥρων ἀκριβολογία βούλεται; ἐγὼ μὲν οὐ συνίημι, καίτοιγε μηδὲν ἕτερον πρὸς σύστασιν τῆς τῶν εἰρημένων ἀληθείας οὕτω συντείνειν νομίζω ὡς τὸ ἐν τοῖς καιριωτάτοις πολλὴν τὴν συμφωνίαν ἐπιδειξαμένους, ἐν βραχυτάτοις τισὶ καὶ ἐν οἷς εἰκὸς ἦν ἀνθρώπους ὄντας σφαλῆναι διαφωνοῦντας εὐρίσκεσθαι καὶ βραχέσιν ὥραις τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ῥημάτων ἐνδεικνυμένους· εἰ μὲν γὰρ ψεύδεσθαι βουλόμενοι σύμφωνον εἶλαντο περὶ τούτου τὴν γνώμην, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν. κατὰ τούτου γενομένους ἅπαξ ψεύδεσθαι ἐλομένους πολλὴν ἐν ἅπασιν καὶ ἀκριβῆ φυλάξαντας τὴν συμφωνίαν <ψεύδεσθαι> προέκειτο καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος τὸν οἰκεῖον ἐπλήρου σκοπὸν. ἀνάγκη δὴπουθεν ἦν βραχὺ τι παραλλάττειν αὐτοὺς πολλῶν

ὄντων ἃ ταῦτα πάσχειν αὐτοὺς κατηνάγκαζεν. 610 {3Jo , 2® 3}3Εἰ δὲ λέγει ὁ Λουκᾶς, ὅτι ἠπίστησαν οἱ μαθηταὶ ταῖς περὶ Ἰωάνναν, οὐδὲν ἐναντίον· οὐδὲ γὰρ ἦσαν οὐπὼ ἀπελθόντες εἰς τὸ μνημεῖον καὶ οὐκ ἐπίστευον ὡς ἔτυχεν ὡς μέλλοντες μαρτυρεῖν ὡς αὐτόπται τῇ ἀναστάσει. ἦτοι ταῖς περὶ Ἰωάνναν ἠπίστησαν ὡς ἀκουσάσαις παρὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, τῇ δὲ Μαριὰμ ἐπίσθησαν εἰπούση, ὅτι ἦραν τὸ σῶμα. 611 {3Jo ,

3® 8}3Οὐκ ἔστι τοῦτο ἐναντίον τῷ Λουκᾶ καὶ ὅτι μόνος Πέτρος ἀπῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον· ὅτε γὰρ μετὰ τὸ ἰδεῖν τὰ ὀθόνια ἀπῆλθεν, ἦλθον ὕστερον αἱ περὶ Ἰωάνναν λέγουσαι, ὅτι ἀνέστη ὁ κύριος καὶ ἔδραμεν μόνος πάλιν εἰς τὸ μνημεῖον ὁ Πέτρος ἐλπίζων ἴσως καὶ αὐτός τινα ὀπτασίαν ὄραν. 612 {3Jo , 5® 9}3Γνώρισμα ἦν τοῦτο τῆς ἀναστάσεως· εἰ γὰρ ἐκλάπη ὑπὸ ἐχθρῶν, οὐκ ἂν εἶων τὰ ἱμάτια διὰ κέρδος, εἰ δὲ φίλοι ἦσαν, οὐκ ἠνεύχοντο γυμνὸν ἐνυβρίσαι τὸ σῶμα· εἰ γὰρ ἦσαν οἱ μαθηταὶ ἀρπάσαντες, ἔφυγον διὰ τοὺς φυλάσσοντας στρατιώτας καὶ Ἰουδαίους καὶ οὐκ ἂν ἴσταντο ἀποδύοντες τὸ σῶμα καὶ ἰδίᾳ τιθέντες τὰ ὀθόνια, ἰδίᾳ δὲ τὸ σουδάριον. δείκνυσι δέ, ὅτι οὐδὲ ἱματίων λοιπὸν χρεῖα τῷ εἰς ἀφθαρσίαν μεταχωρήσαντι σώματι. οὐκ εἶδον αὐτὸν ἀναστάντα, ἀπὸ δὲ τῆς τῶν ἱματίων συλλογῆς ἐννοοῦσι τὴν ἀνάστασιν καὶ πιστεύουσι τοῦτο βωώσης τῆς ἁγίας γραφῆς. ὅτε ὤφθη ὁ ἄγγελος, πτοηθέντες οἱ φύλακες ἔφυγον καὶ διὰ τοῦτο οἱ περὶ τὸν Πέτρον ἦλθον εἰς τὸν τάφον ἀδεῶς. 613 {3Jo , 8® 9}3Συνῆκαν καὶ ἐπίστευσαν τῷ τῆς ἀναστάσεως λόγῳ, ὃν πρῶην ἠγνόουν. πρὸ τῆς πείρας οὐκ ἤδεισαν οἱ μαθηταὶ τὸν περὶ ἀναστάσεως λόγον. 614 {3Jo , 10® 12}3Οἱ μαθηταὶ καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἔφυγον δι' οἰκονομίαν θεοῦ, ἵνα μὴ τι πάθωσι πρὸ τοῦ κηρύγματος, ἡ δὲ Μαριάμ οὐδὲν ἐννοήσασα τέλειον ἔμεινε δακρῦουσα ἐν τῷ μνημείῳ οὐ μόνον ὅτι τεθνήκει, ἀλλ' ὅτι καὶ ὤφτετο μετατεθεῖσθαι τὸ τοῦ κυρίου σῶμα. 615 {3Jo , 11® 13}3Ἴνα ἐπὶ πλεῖον δακρύσει, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, πρὸς ἣν ψυχα γωγικῶς οἱ ἄγγελοι διαλεγόμενοί φασι τί κλαίεις προτρεπόμενοι αὐτὴν εἰς τὸ ἐρωτῆσαί τι καὶ μαθεῖν περὶ τῆς ἀναστάσεως, δι' ἣν καὶ λευχειμονοῦντες ἐφαίνοντο. 617 {3Jo , 12® 13}3Διὰ φιλοστοργίαν μείνασα ἠξιώθη καὶ τῆς τῶν ἀγγέλων ὀπτασίας. 618 {3Jo , 14® 15}3Ἐκείνοις μὲν ὤφθη θαυμασιώτερος, τῇ δὲ γυναικὶ ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι, ἵνα μὴ ἐκπλήξῃ. διὸ καὶ κηπουρὸν αὐτὸν εἶναι ὤφθη. ὄρα τὸν κύριον καὶ οὐκ ἐπέγνω ἢ διὰ τὴν σκοτίαν ἢ ὅτι θεοπρεπεῖ δυνάμει ἐκάλυψεν ἑαυτόν. κατ' οἰκονομίαν ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν κύριον πλην οὐκ ἐπέγνω, ἵνα μὴ θορυβηθῇ ὡς φαντασίαν ὄρωσα δαιμονιώδη· ἔτι γὰρ ὑπώπτευεν, ὅτι νεκρὸς ἦν. 619 {3Jo , 15}3Καταποθεῖσα ὑπὸ τῆς λύπης ἔτι ἀμφέβαλλεν περὶ τῆς ἀναστάσεως. 6 {3Jo , 16}3Μετά τινος ἡθους αὐτὴν ὁ κύριος ὀνομάζει, ἵνα καὶ οὕτως εἰς αἴσθησιν ἔλθῃ, ὅτι καὶ ἀνέστη καὶ παρῆν. 621 {3Jo , 17}3Ἐπειδὴ ὅσον τὸ κατὰ σε οὐκ εἰμι θεός, ἀλλὰ ψιλὸς ἄνθρωπος μέλλων πάλιν σὺν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι κατὰ τὴν πρὸ τοῦ πάθους διαγωγὴν καὶ οὐκ οἶμι με σὺν πατρὶ ἔσεσθαι, μὴ μου ἄπτου. 622 {3Jo , 17}3Ὡς ἐνδιαθετωτέρα ταύτη χαρίζεται τὸ τοῦ εὐαγγελισμοῦ καύχημα ὡς πλείω τῶν ἄλλων ἀνακαμπτοῦση ἐν τῷ τάφῳ καὶ τὸν τάφον περινοστούση. 623 {3Jo , 17}3Ἐπειδὴ κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς σαρκὸς ἀδελφὸς ἡμῶν ἐγένετο ὁ υἱός, ὡς φύσει θεὸς ὑπάρχων ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς λέγει αὐτοῦ πατέρα· τὸν θεόν, ὡς δὲ ἄνθρωπος καθ' ἡμᾶς θεὸν ἑαυτοῦ τὸν θεὸν ὀνομάζει. 624 {3Jo , 19}3Ἐπειδὴ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν εἰσελθὼν ἐποίησε διστάσαι τοὺς μαθητάς, μὴ πως οὐκ ἦν τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ τύπος ὢν μόνον, τὸν νοῦν σαφηνίζων ὁ Λουκᾶς εἶπεν· «ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει» καὶ ἔφαγε καὶ τὰ τῆς σαρκὸς ἔδειξε τραύματα. 625 {3Jo , 19}3Διὰ τοῦτου ἔδειξεν τὴν τῆς θεότητος ἰσχύν. ἡμέρας οὐκ ἐπέστη, ἵνα συναχθῶσι πάντες, καθ' ἣν ἡμέραν διελέχθη τῇ Μαριάμ, ὤφθη καὶ τοῖς μαθηταῖς θεοπρεπεῖ δυνάμει καὶ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν παραδόξως καὶ ἀδοκίμως αὐτοῖς φανείς· θεὸς γὰρ ἦν, εἰ καὶ τὸ παχὺ τὸ σῶμα

εἶχεν. 626 {3Jo , }3᾽Ἐδειξε τοῦ πάθους τὰ γνωρίσματα, ἵνα πληροφορηθῶσιν, ὅτι αὐτὸ ἦν τὸ πεπονθός, εἰ καὶ πνευματικὸν ἦν γεγονός καὶ εἰς ἀφθαρσίαν μετεχώρησαν. διὰ τοῦτο αὐτοῖς ἔδειξεν, ἵνα πᾶσαν αὐτῶν ταραχὴν κατακοιμίση. 627 {3Jo , }213Διὰ τούτου ἐπληρώθη ὁ λόγος, ὃν εἶπεν ὁ κύριος «μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με», «καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά». διὰ τοῦ ῥήματος τῆς εἰρήνης λύει αὐτῶν τὴν δειλίαν. «αὐτὸς» μὲν «ἔστι» ὁ Χριστὸς «ἡ εἰρήνη ἡμῶν». πλὴν διὰ τούτου καὶ ἡμεῖς ἐδιδάχθημεν ἐν ταῖς μυστικαῖς συνόδοις ἐπιφθέγγεσθαι ἑαυτοῖς τὸ τῆς εἰρήνης ῥῆμα. 628 {3Jo , }213Ἐπειδὴ διὰ τοῦ σταυροῦ πάντα εὐκόλα γέγονεν, πέμπω ὑμᾶς ποιῆσαι τὸ ἔργον, ὃ ἐποίησα. 630 {3Jo , }22® 233Πνευματικὸν αὐτοῖς δέδωκε χάρισμα τοῦ λύειν ἁμαρτίας καὶ κατακρίνειν. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐπιτηδεῖους αὐτοὺς ἐποίησε πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ πνεύματος, οὗ ἤμελλον λαμβάνειν μετὰ τὴν ἀνάβασιν. δι' ὃ οὐκ εἶπεν, ἐλάβετε πνεῦμα ἅγιον, ἀλλὰ λάβετε. πλὴν δυνατὸν εἰπεῖν, ὅτι εἰς μὲν οὖν τὸ ἀφεῖναι ἁμαρτίας ἔλαβον τὸ χάρισμα, μετὰ δὲ τὴν πεντηκοστὴν τὸ ἐγεῖραι τοὺς νεκροὺς καὶ ὅσα τελειότερα. 631 {3Jo , }22® 233Δι' ὧν ἐμφυσήσας ἔδωκε πνεῦμα, ἔδειξεν, ὅτι ὁμοούσιον αὐτοῦ ἔστι καὶ οὐκ ἀλλότριον καὶ δι' αὐτοῦ προῖον ἐκ τοῦ πατρός, ὅπερ αὐτοὺς ἐνεύρωσεν εἰς τὸ ποιῆσαι τὰ θεῶ ἀρεστὰ καὶ γινῶναι τοῦ κατὰ θεὸν μυστηρίου τὴν δύναμιν. τὸ δὲ ἐμφύσημα ἐποίησε τὸν ἀνακαινισμόν τῇ ἀνθρωπότητι καὶ ἀναλαβεῖν τὸ «κατ' εἰκόνα» ὅπερ εἶχεν Ἀδὰμ πρὸ παραβάσεως. εἰπὼν δὲ πέμπειν, προέπεμψε πρὸ καιροῦ, ἵνα πιστώσῃται, ὅτι ἔσται τοῦτο ἐπὶ πᾶσι τῷ ὀρισθέντι καιρῷ. 632 {3Jo , }243Καὶ ἀπὼν ὁ Θωμᾶς ἔτυχε τῆς τοῦ πνεύματος χάριτος διὰ τῆς ἐμφυσήσεως· ἐφ' ὅλον γὰρ τῶν ἀποστόλων τὸν χορὸν ὁ κύριος τὴν χάριν ἐξέχεεν. 633 {3Jo , }253Ἐπεὶ μέτρον ὁ Θωμᾶς πολυπραγμονήσας διὰ τὸ νομίζειν ἀδύνατον ἐγκαλεῖται. διὸ οὐκ εἶπεν μόνον ἐὰν μὴ ἴδω, ἀλλὰ ἐὰν μὴ ψηλαφήσω μὴ πως φάντασμα εἶναι τὸ ὀρώμενον. ἀκούσας μὲν οὖν ἐκ τῶν μαθητῶν, ὅτι λόγῃ <πληγῆν> ἔλαβεν, ἐπίσθη καὶ μὴ ἔωρακώς, τὸ δὲ τῆς ἀναστάσεως ὡς ὑπὲρ λόγον ἠπίστησεν. οὐ τοσοῦτον ὡς ἀπιστῶν εἶπεν, ὅσον λυπούμενος, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ἠξιώθη τῆς θεάς. οἰκονομικῶς δὲ ἠπίστησεν ὁ Θωμᾶς, ἵνα πάντες δι' αὐτοῦ γινώμεν, ὅτι τὸ σταυρωθὲν ἀνέστη σῶμα· διὰ γὰρ τοῦ ζητεῖν ἰδεῖν τὰ περὶ τὴν σάρκα τραύματα, αὐτὴν τὴν σάρκα, εἰ ἀνέστη, ἐζήτει. 634 {3Jo , }26® 273 Ἡ γὰρ τῶν σημείων ἔκπληξις σχεδὸν καὶ ἄκοντας τοὺς ὀρώντας ἔλκει πρὸς πίστιν. 635 {3Jo , }273Δείκνυσιν ἑαυτὸν τραύματα ἔχοντα καὶ συγχωρεῖ αὐτῷ ψηλαφήσαι αὐτόν· διὰ γὰρ συγκατάβασιν οὕτως ὥφθη τῷ Θωμᾶ καίπερ πάσης παχύτητος τοῦ σώματος ἀπηλλαγμένου καὶ κούφου γεγονότος, ἵνα πεισθῇ, ὅτι αὐτὸ ἦν τὸ σταυρωθὲν σῶμα. ἐξ ὧν δὲ τοῖς τοῦ Θωμᾶ κέχρηται λόγοις, δείκνυσιν, ὅτι καὶ ὅτε ὁ Θωμᾶς ἐλάλει ταῦτα, παρῆν. εἰ δὲ καὶ ἄφθαρτα καὶ ἀνελλιπῆ τὰ σώματα ἐγείρεται ἐν τῇ καινῇ ἀναστάσει, ἀλλ' ἵνα μηδεὶς ἀπιστίας περιλείπηται λόγος, ὡς ἐζήτησεν ἰδεῖν ὁ Θωμᾶς, οὕτως ὑπέδειξεν· οὐ μόνον δὲ τὸν Θωμᾶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγγέλους ἀγνοοῦντας τῆς σαρκώσεως τὴν οἰκονομίαν καὶ λέγοντας· «τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ» καὶ πάλιν· «τί αὗται αἱ πληγαὶ ἀνά μέσον τῶν χειρῶν σου;» διδάσκων λέγει· «ἄς ἐπληγῆν ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἀγαπητῷ μου». 636 {3Jo 21, 1 }63 Ἡ θεωρία ὅλη τῆς περικοπῆς ταύτης οὕτως ἔχει. οἱ πρὸ τῶν μαθητῶν ἐν σκότει διανύοντες τῆς δαιμονιώδους πλάνης οὐδὲν ἐπίασαν ἢ πάνυ ὀλίγους, ὅπερ ἐστὶν ἀντὶ οὐδενός, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τύποι καὶ σκιᾶ λατρεύοντες, ὅπου καὶ αὐτοὶ τοῦ νόμου καταφρονήσαντες ἐντάλμασιν ἐπέιθοντο ἀνθρωπίνοις, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν ἔθνῶν πληθὺς ἀσαγήνευτος ἦν μὴ δεχομένη τὰ θεῖα μαθήματα. ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ τῆς «δικαιοσύνης ἡλίου» ὁ πεινῶν

τὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν, οὐδὲν εὔρε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις βρώσιμον καὶ λέγει τὸν εὐαγγελικὸν προβάλλεσθαι λόγον, ἢ ἐστὶν ἡ δεξιὰ διδασκαλία, πρὸς ἣν ὁ νόμος καὶ οἱ προφηταὶ παραβαλλόμενοι ἀριστερὰ νοεῖται· καὶ τῇ χάριτι τοῦ ἐπιτάξαντος εἴλκυσαν πολλοὺς· ὑπερβαίνει γὰρ τὸ ἐπὶ τούτῳ θαῦμα τὴν τῶν ἀποστόλων ἰσχύϊν. 637 {3Jo 21, 11} Ἐλκει τὴν πνευματικὴν σαγήνην ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἄλλοις προσάγων τῷ Χριστῷ τὴν ἄγραν. νοοῦνται δὲ οἱ ἑκατὸν τῶν ἐθνῶν πλήρωμα, οἱ δὲ πεντήκοντα τὸ κατ' ἐκλογὴν τὸ ἐξ Ἰσραὴλ σωθὲν γένος, οἱ δὲ τρεῖς τῆς ἀγίας τριάδος τὴν δὴλωσιν ἐπινοοῦσιν, ἧς εἰς δόξαν ἡ τῶν πιστῶν ζωὴ τῶν σαγήνηθεντων νοεῖται συνεζευγμένως. 638 {3Jo 21, 12} Τὸ δεῦτε ἀριστήσατε αἰνίγμα ἔχει ὁ λόγος, ὅτι μετὰ τοὺς πόνους διαδέξεται τοὺς ἀγίους ἀνάπαυσις καὶ τροφή καὶ ἀπόλαυσις. 639 {3Jo 21, 13} Οὐκ ἠῤῥατο νῦν κλῶν τὸν ἄρτον δεικνύς, ὅτι συγκαταβάσεως ἦν τὰ πρῶτα. τὰ ἀνθρώπινα δὲ ποιεῖ πρὸ τοῦ πάθους. εἰ δὲ ὁ Λουκᾶς εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸς «ἔφαγεν» οὐχ ὡς ἔτι τῆς σαρκὸς δεόμενος, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἀναστάσεως. 640 {3Jo 21, 15} 17} Ἀναζωπυρῆσαι αὐτὸν βουλόμενος ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἄρνησιν ἀθυμίας ἐρωτᾷ αὐτὸν καὶ διὰ τῶν τριῶν ἐρωτήσεων καὶ καταθέσεων ἐξαλείφει τὰς τρεῖς φωνὰς τῆς ἀρνήσεως καὶ διὰ λόγων ἐπανορθοῖ τὰ ἐν λόγοις γενόμενα πταίσματα. ἔθος δὲ γέγονεν ἐκ τούτου τρεῖς ὁμολογίας ἀπαιτεῖσθαι τοὺς μέλλοντας βαπτισθῆναι. 641 {3Jo 21, 17} Ἐρωτᾷ αὐτὸν τρίτον οὐχ ὡς ἀγνοῶν-πῶς γὰρ καὶ ὁ προειπὼν τοῦ αὐτοῦ πάθος; -ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι πάνυ μέλει αὐτῷ τῆς προστασίας τῶν αὐτοῦ προβάτων καὶ ὅτι πάνυ αὐτὸν ἠγάπα ὁ Πέτρος. 642 {3Jo 21, 19} Τοῦτο τὸν διὰ σταυροῦ θάνατον σημαίνει, ὃν ἄκων ὑπέστη, εἰ καὶ διὰ τὰ ἐλπιζόμενα ἐκὼν ἐθανατώθη. τινὲς ἐκ τούτου ψήθησαν, ὅτι ἄκων ὁ Πέτρος ἔπαθεν, τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἤθελε μὲν παθεῖν, οὐκ ἤθελε δὲ σταυρωθῆναι, ἵνα μὴ δόξη παρὰ τοῖς ἀπλουστέροις τῆς αὐτῆς τῷ δεσπότη ἠξιώσθαι τιμῆς. διδάσκει οὖν αὐτὸν μὴ ταράττεσθαι· οὐ γὰρ προαιρετικὸν τὸ σχῆμα τοῦτο, ἀλλὰ ὑπὸ ἄλλων ἐπαγόμενον. 643 {3Jo 21, 22} 23} Τοῦτο εἶπεν ἐκκόψαι θέλων τὴν πρὸς ἑαυτοῦς ἦν εἶχον ἄκαιρον συμ-πάθειαν· εἰ γὰρ μὴ ἐχωρίζοντο ἀλλήλων, τὰ μέγιστα εἶχεν ἡ οἰκουμένη ζημιωθῆναι. οὐκ εἶπεν δέ· οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλὰ ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν, τοῦτ' ἔστιν ἔργον ἐνεχειρίσθης, τοῦτο ποίει, τὰ σαυτοῦ μερίμνα· τί γὰρ σὺ θέλεις, εἰ μὴ βούλομαι αὐτὸν ἀποστεῖλαι σὺν σοί, ἀλλὰ μείναι ὧδε; 644 {3Jo 21, 23} Οἱ μαθηταὶ ὡς ἀπόφασιν ἐδέξαντο τὸν τοῦ κυρίου λόγον, ὅτι οὐκ ἀποθα-νεῖται, ὅπερ οὐκ εἶπεν. ἀλλ' ὁ εἶπεν, αἰνιττόμενος εἶπεν τὸ μακρόβιον τῆς αὐτοῦ ζωῆς· ἐν γὰρ τοῖς χρόνοις ἄνευ τιμωρίας ἀπέθανεν. 645 {3Jo 21, 24} Ὡς ἀψευδῶς λαλήσας ἑαυτῷ μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν. διὸ ἐν πολλοῖς ἀορίστως ἑαυτὸν ὀνομάσας ὧδε φανερώς σημαίνει ἑαυτόν· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ γράψας τὸ εὐαγγέλιον. οὐκ ἂν ὑπὸ θεοῦ ἀγαπώμενος εἶχεν ψεύσασθαι, διὸ μὴ ἐνδοιάσητε· οὐ γὰρ ἂν αὐτὸν ἠγάπησεν ἡ ἀλήθεια παραλύοντα τὴν ἀλήθειαν. 646 {3Jo 21, 25} Παιρητήτων λαλεῖν τὰ κρείττονα πάσης τῆς ἐν βίβλοις γραφῆς, ἅπερ οὐδὲ αὐτὸς ὁ κόσμος δύναται χωρῆσαι διὰ μέγεθος θεωρημάτων. εἰ πάντα ἐγράφετο, οὐδεὶς ἀνθρώπων ἤρκει πρὸς τὴν τῶν βιβλίων κτῆσιν. διὰ τοῦτο οὐκ ἐγράφη, ἵνα μὴ ὑπερβῆ τὴν μνήμην τῶν ἀκουόντων. ἦτοι εἰ ἐγράφη πάντα, ἀναρίθμητα ἤμελλον εἶναι τὰ βιβλία καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο πάντα γνῶναι. ἦτοι ἐὰν θέλῃ τις τὸ μέγεθος τῶν γεγονότων παραστήσαι, οὐ χωρεῖ αὐτὰ ὁ κόσμος οὔτε ἡ ἀνθρωπίνη ἀκοή. τινὲς λέγουσιν, ὅτι οἱ κοσμικῶς ζῶντες οὐ χωροῦσι τὰς θεοσημείας ἀκοῦσαι κατὰ τὸ ἐν ἀρχῇ εἰρημένον· «καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω», ὡς καὶ αὐτὸς ὁ κύριος εἶπεν, ὅτι «οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον». 647 {3Jo 21, 25} Πολλοὶ εἰσι καὶ ἀναρίθμητοι αἱ θεοσημεῖαι καὶ ἀπὸ πολλῶν ταῦτα ἐλήφθη δυνάμενα τελείως ὠφελῆσαι. 648 {3Jo 21, 25} Τοσαῦτά ἐστι τὰ γενόμενά τε καὶ

εἰρημένα ὑπὸ τοῦ σωτήρος, ὥστε πάντα βιβλιοφυλακεῖα πλήρη ᾗν, φησίν, οἷμαι γενέσθαι βιβλίων τὰς ἱστορίας τοῦ κυρίου περιεχόντων ἔργων καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς λόγων, εἰ καθ' ἕκαστόν τις ἅπαντα μέλλοι συγγράφειν. 649 {3Jo 21, 25}3Διάφορον νοοῦμεν τὸ τοῦ κόσμου ὄνομα. καὶ δυνατὸν κατὰ μίαν σημασίαν παραστήσαι τὸ ἄψευδές τοῦ λόγου καὶ ἐλέγξει τὴν προπέτειαν τῶν ἀσυνέτως διασυρόντων τοὺς θεοπνεύστους τῶν εὐαγγελιστῶν λόγους.